Rudolf Ebertshäuser

Mişcarea penticostalo-carismatică în lumina Bibliei

Agape

Prima ediție 2012

Copyright by Editura Agape

Traducere: Olimpiu S. Cosma
Corectare: Dieter Guist
Copertă: Daniela Blebea
Tipar: Tipografia Agape
Str. Podului nr. 8
505200 Făgăraș/BV

tel./fax 0268-214802
e-mail: olycosma@yahoo.com
internet: www.edituraagape.ro

ISBN 978-973-694-186-3

Cuprins

Introducere.....5

1. Penticostalii şi carismaticii – Trezirea din vremea sfârşitului sau înşelarea din vremea sfârşitului?.....7
1. Introducere: viziunile carismatice privind o trezire în vremea sfârşitului.....7
2. Ce ne învaţă Biblia despre vremea sfârşitului?.....9
3. Păziţi-vă de falşii profeţi din zilele de pe urmă!.....23
4. Originile şi esenţa mişcărilor penticostale şi carismatice.....29

2. „Botezul spiritual“ carismatic şi botezul biblic în Duhul Sfânt.....43
1. Învăţăturile carismatice despre „botezul spiritual“ ca o a „doua binecuvântare“.....43
2. Învăţătura Bibliei: Când primeşte un credincios Duhul Sfânt?.....46
3. Învăţătura Bibliei: Ce este „botezul în Duhul Sfânt“ şi când îl primim?.....56
4. Adevăratul dar al Duhului Sfânt şi duhul fals care lucrează în „botezul cu Duh“ al carismaticilor.....60
5. Nevoia urgentă de o viaţă umplută cu Duh şi de adevărata trezire.....87

3. Mai vorbeşte Dumnezeu astăzi prin profeţi şi minuni?.....93
1. Pretenţia mişcării penticostale şi carismatice că posedă darurile apostolice.....93
2. Învăţătura din scrisorile apostolice privind darurile harului.....100
3. Darul profeţiei în lumina Bibliei.....119
4. Biblia avertizează serios cu privire la profeţii falşi din vremea sfârşitului.....126
5. Darurile semnelor miraculoase în lumina Bibliei.....137

6. Ținerea de Cuvântul lui Dumnezeu demn de încredere!.....156

4. „Închinarea“, „vorbirea în limbi“, „scoaterea demonilor“ – practici carismatice sub lupă.....159
1. „Lauda“ carismatică şi închinarea biblică a bisericii159
2. „Vorbirea în limbi“ carismatică şi vorbirea în 167
3. Lupta împotriva demonilor? Scoaterea demonilor şi „războiul spiritual“ în perspectivă biblică 186
4. „Rugăciune autoritară“? Practicile carismatice de rugăciune sub lupă203

5. O istorie şi evaluare a mişcării penticostale şi carismatice.....217
1. Apariția şi răspândirea mişcării penticostale.....217
2. Apariția şi răspândirea mişcării carismatice.....222
3. Mişcarea carismatică îi cucereşte pe evanghelici.....225
4. Încercare de evaluare spirituală.....227
5. Biserica fidelă Bibliei în controversă cu înşelările din vremea sfârşitului.....238

Anexă.....243

Introducere

Cu greu am putea găsi astăzi creştini care să nu fi ajuns în vreun fel în contact cu învăţăturile şi influenţa mişcării penticostalo-carismatice. Pretenţiile acestei mişcări sunt pentru mulţi atrăgătoare şi convingătoare. Ea afirmă că înfăptuieşte întoarcerea la creştinismul din perioada Bisericii Primare şi că este prevestitoarea unei mari treziri mondiale.

La prima vedere, multe caracteristici ale acestei mişcări sunt în concordanţă cu ceea ce relatează Noul Testament despre apostoli şi despre primii creştini. Ca şi atunci, în cercurile penticostalo-carismatice sunt vindecaţi oameni în chip miraculos, există mesaje profetice, vorbiri în limbi.

Carismaticii par uneori să radieze de bucurie, dar şi de optimism, credinţă puternică şi iubire. În timpul serviciilor divine la care iau parte, în punctul central stă experienţa „prezenţei lui Dumnezeu“, iar emoţiile au un efect puternic. Toate acestea îi atrag pe mulţi oameni de astăzi.

Adesea, de abia când privim mai îndeaproape mişcarea observăm lucruri care ne surprind în mod neplăcut. Printre acestea s-ar număra momentul când în acelaşi timp sute de oameni vorbesc tare, se roagă sau poruncesc diavolului în „limbi“ neînţelese. Sau când în timpul „serviciilor divine“ nişte persoane, aflate sub efectul duhului carismatic, cad jos pe spate într-o stare de leşin, tremură sau grohăie, când în public demonii din unii urlă tare, sau când pastorul, în loc să predice, izbucneşte în râs şi râde fără să se poată opri, sau merge clătinându-se ca beat „în duh“ pe platformă.

Ce putem crede despre aceste mişcări? Mulţi credincioşi sunt destul de confuzi în această privinţă. În cercurile evanghelice, învăţăturile şi practicile penticostalilor au fost respinse la început şi evitate ca fiind ceva nebiblic; astăzi însă, aproape toate grupările evanghelice şi-au schimbat poziţia

şi prezintă în mod elogios carismatismul, cel puţin în varianta lui „moderată“.

În definitiv, numai o examinare pe baza învăţăturii sănătoase a Bibliei poate să lămurească cu adevărat această mişcare. Dacă vrem să cercetăm duhurile ca să vedem dacă sunt de la Dumnezeu, aşa cum ne somează 1.Ioan 4:1 în mod expres să facem, atunci etalonul trebuie să fie Biblia, „Cuvântul adevărului“ dat de Dumnezeu.

În calitatea noastră de copii maturi ai lui Dumnezeu nu trebuie să ne lăsăm duşi încolo şi încoace de orice vânt de învăţătură (Ef.4:14), ci să cercetăm Scriptura ca să vedem dacă învăţăturile care ni se predică corespund cu adevărat învăţăturii ei (cf. Fap.17:11). Pentru aceasta avem nevoie de o privire de ansamblu asupra liniilor şi tuturor afirmaţiilor Bibliei – fiecare fals învăţător poate să scoată din context un citat biblic şi să-l denatureze în aşa fel, încît să-i sprijine aparent afirmaţiile. Învăţătura biblică ţine seamă de toate afirmaţiile Scripturii şi vede şi marile contexte.

În această carte vom supune cele mai importante învăţături şi practici ale mişcării penticostalo-carismatice testului de autenticitate al învăţăturii biblice. Lucrul acesta se va face aici în mod concis şi clar pe baza interpretării unor afirmaţii biblice importante. Cine doreşte să facă un studiu mai aprofundat poate folosi cartea mea *Mişcarea carismatică în lumina Bibliei*.

Eu însumi am fost mai mulţi ani penticostal şi carismatic activ şi convins, şi deci cunosc această mişcare din proprie experienţă. Nu scriu această carte din dorinţa de a-mi etala cunoştinţele şi nu vreau să condamn sau să depreciez un adept al acestei mişcări. Dorinţa şi rugăciunea mea este ca nişte credincioşi să se elibereze prin învăţătura sănătoasă de nişte influenţe nebiblice şi înşelătoare şi să se ferească de seducerea care se face în aceste vremuri de pe urmă, pentru a putea să-L urmeze pur şi fidel pe Domnul Isus.

1

Penticostalii şi carismaticii – Trezirea din vremea sfârşitului sau înşelarea din vremea sfârşitului?

1. Introducere: viziunile carismatice privind o trezire în vremea sfârşitului

Mişcarea penticostală şi cea carismatică se consideră primul val al unei mari revărsări a Duhului Sfânt în vremea sfârşitului înainte de a doua venire a Domnului Isus. Membrii ei cred că Dumnezeu a promis prin profetul Ioel că în zilele de pe urmă va revărsa Duhul Său peste Biserică şi peste întreaga lume păgână – „peste orice carne", cum scrie în Ioel 2:28. Ei se aşteaptă ca Duhul lui Dumnezeu să fie revărsat peste popoare întregi, peste milioane şi miliarde de oameni, şi mulți dintre profeții lor au prezis o asemenea revărsare care să aibă drept consecință o trezire şi o renaştere puternică fără paralelă în istorie.

În cursul acestei a doua „Zi a Cincizecimii", ei spun că Dumnezeu va da din nou toate darurile supranaturale ale Duhului care se găseau pe timpul apostolilor, cum ar fi profeția, vindecările, vorbirea în limbi necunoscute, etc. Potrivit învățăturilor lor, Dumnezeu va numi noi apostoli şi noi profeți care vor conduce copiii lui Dumnezeu din vremea sfârşitului la mari succese. Bisericile actuale penticostale şi carismatice se înțeleg ca o avangardă, ca precursorii acelei revărsări uriaşe despre care se crede că va veni curând – de fapt, e anunțată aproape zilnic de vreun profet carismatic în lume.

Adepții mişcării penticostalo-carismatice cred că dato-

ria lor este să facă acea mare revărsare să vină prin rugăciuni şi „luptă spirituală“ împotriva duhurilor rele, prin campanii uriaşe de „evanghelizare“ care arată multe semne şi minuni, şi prin lucrarea „apostolilor“ şi „profeţilor“ lor de la care se aşteaptă pregătirea căii pentru viitoarea trezire.

Această viziune a unei creştinătăţi dinamice, pline de putere şi influenţă, care va vedea şi mai multă glorie şi succes decât Biserica apostolică şi triumful definitiv al evangheliei în lume, este foarte atrăgătoare pentru mulţi creştini de azi. Aceste grupări au o perspectivă dinamică şi optimistă, mobilizează mase de oameni, iar succesul pare să le confirme învăţăturile: Se estimează că vreo 600 de milioane de oameni aparţin mişcărilor penticostale şi carismatice – inclusiv o mare parte de membri carismatici ai Bisericii Romano-catolice.

Dar marea întrebare nu este: Sunt aceste învăţături atractive? Ci: Sunt aceste învăţături adevărate? Sunt ele în concordanţă cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu învăţătura apostolilor pe care o găsim în Sfânta Scriptură?

Ca şi copii ai lui Dumnezeu care trăiesc în vremea sfârşitului suntem frecvent avertizaţi de Cuvântul lui Dumnezeu să fim cu băgare de seamă ca să nu fim înşelaţi de profeţi falşi şi de învăţători falşi:

„El a şezut jos pe muntele Măslinilor. Şi ucenicii Lui au venit la El la o parte şi I-au zis: ‚Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acesta?‘ Drept răspuns, Isus le-a zis: ‚Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva. Fiindcă vor veni mulţi în Numele Meu şi vor zice: ‚Eu sunt Cristosul!‘ Şi vor înşela pe mulţi... Căci se vor scula cristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Iată, că v-am spus mai dinainte“ (Mt.24:3-5,24-25).

„Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh, ci să cer-

cetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci în lume au ieşit mulți proroci mincinoşi" (1.Io.4:1).

„Cercetați toate lucrurile şi păstrați ce este bun" (1.Tes. 5:21).

De aceea, dorim să testăm învățăturile şi profețiile, puterile şi darurile mişcării penticostalo-carismatice prin standardul care nu se schimbă niciodată al Sfintei Scripturi.

2. Ce ne învață Biblia despre vremea sfârşitului?

Un lucru pe care trebuie să-l subliniem de la bun început este importanța vitală a învățăturii biblice sănătoase pentru noi care trăim în zilele de pe urmă ale dispensației noastre actuale. Cu adevărat, mulți „învățători" şi mulți „profeți" sunt printre noi care ne spun istorii fascinante şi imaginare în loc să predice şi să-i învețe pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu.

În câteva cazuri le putem vedea adevăratul caracter ca înşelători în serviciul lui Satan din viața şi din roadele „lucrării" lor: Ei fac bani mulți cu predicarea şi cu vindecările lor şi trăiesc în lux; seduc femei şi comit adulter; dau ca învățătură erezii clare şi pervertesc adevărul biblic. Dar uneori lucrurile nu sunt aşa de evidente; mulți creştini sunt duşi în rătăcire din cauză că se încred în învățătorii falşi şi îi consideră lucrători ai Domnului plini de putere. Le lipseşte discernământul biblic şi nu cunosc Scripturile aşa cum ar trebui.

1. Mai întâi de toate avem nevoie de o *cunoaştere solidă a tuturor Scripturilor*. Învățătorii falşi folosesc totdeauna citate din Scriptură ca să-şi justifice învățăturile înşelătoare. Dar ei scot din context aceste pasaje biblice şi le fac să spună ceva cu totul diferit. De asemenea, ei folosesc câteva pasaje biblice şi trec cu vederea altele care ar arăta că

interpretarea lor este greşită. Pentru a detecta asemenea falsificări, trebuie să ne cunoaştem Biblia de la Geneza până la Apocalipsa! Prin urmare, este foarte util să citim întreaga Biblie o dată pe an, sau cel puţin tot la doi ani.

2. Mai avem nevoie de o *înţelegere a doctrinei biblice*. Doctrina biblică se capătă prin studierea şi compararea tuturor pasajelor biblice relevante pe un anumit subiect, pentru a se vedea adevăratul lor înţeles. Doctrina biblică se bazează pe toată Scriptura şi nu contrazice niciun pasaj. Învăţătura falsă se bazează de obicei doar pe unele pasaje biblice interpretate arbitrar şi trece cu vederea alte pasaje care ar corecta-o.

3. A treia cheie importantă pentru doctrina biblică şi discernământ este faptul că *standardul doctrinar decisiv al credincioşilor este învăţătura apostolilor* (Fap.2:42) pe care o găsim în scrisorile Noului Testament. Mulţi învăţători falşi vin şi încearcă să ne înveţe erezii prin folosirea Vechiului Testament (de ex., că credincioşii sunt obligaţi să ţină Sabatul) sau prin interpretarea greşită a unor pasaje luate din Evanghelii ori din cartea Faptelor, în timp ce trec cu vederea Scrisorile apostolilor care ne dau cheia autorizată pentru înţelegerea şi aplicarea întregii Biblii, inspirate direct de Capul nostru înviat, Cristosul.

Dacă dorim să dobândim o bună cunoaştere a învăţăturii sănătoase, trebuie să studiem Biblia în întregime. Este nevoie să încercăm să înţelegem sensul fiecărui verset şi cuvânt din Biblie pentru a scoate din ele adevărata învăţătură. Aceasta înseamnă că trebuie să dăm atenţie la trei puncte mai importante:

1. Trebuie să ne asigurăm că *citim o bună traducere a Bibliei care este fidelă originalului şi lipsită de influenţe teologice liberale şi moderniste*. O serie de versiuni moderne ale Bibliei nu sunt fidele originalului şi duc la înţelegeri şi învăţături greşite.

2. *Ar trebui să folosim o concordanţă pentru a găsi toate*

pasajele unde apare subiectul pe care îl studiem, de exemplu vindecarea, semne şi minuni, limbi. Este important pentru studiul biblic să obținem o imagine generală a ceea ce spune Biblia despre un anumit subiect. Avem nevoie să privim fiecare pasaj biblic şi să le interpretăm pe toate laolaltă; apoi vom avea un punct de vedere bine fondat.

3. *Ar trebui să folosim comentarii biblice bune care nu sunt influențate de teologia liberală sau de învățături false*. Am recomanda, printre altele, Biblia Scofield şi comentariile lui William MacDonald şi John MacArthur (sub rezerva lui 1.Tes.5:21!).

a) Lumea păgână din vremea de pe urmă: Trezire sau fărădelege?

Profeții şi predicatorii penticostali şi carismatici sunt convinşi că milioane de oameni, de fapt oraşe, țări şi popoare întregi se vor întoarce la Cristos ca rezultat al revărsării puternice a Duhului pe care o anunță ei. Dar este oare această profeție optimistă sprijinită de profeția inspirată a Bibliei? Ce spune Biblia despre dezvoltarea lumii cu puțin înainte de revenirea lui Cristos?

Nu putem examina toate pasajele biblice care au legătură cu acest subiect, dar câteva dintre ele vor da o imagine clară. Primul vine din partea singurului şi unicului mare Profet pe care Dumnezeu L-a trimis Israelului şi lumii, Domnul nostru Isus Cristos. El i-a învățat pe discipolii Lui despre vremurile când El ca Fiu al Omului va reveni:

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel şi în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau şi se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; şi a venit potopul şi i-a prăpădit pe toți. Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieşit Lot din Sodoma, a plouat foc şi pucioasă din cer, şi i-a pierdut pe toți. Tot aşa va fi şi în ziua când Se va

arăta Fiul omului" (Lc.17:26-30).

Domnul spune aici că lumea în vremea sfârşitului va semăna cu lumea existentă cu puţin timp înainte de potop. Oare a fost aceea o vreme de trezire, de convertire a multor milioane? Ce spune Biblia?

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău... Dumnezeu S-a uitat spre pământ, şi iată că pământul era stricat; căci orice făptură îşi stricase calea pe pământ" (Gen.6:5,12).

Exact aceasta va fi starea morală şi spirituală a omenirii când Se va întoarce Domnul – potrivit propriilor Sale cuvinte nedezmințite! Nici vorbă de „trezire în masă" şi „revărsare a Duhului Sfânt" – ci apostazie în masă, ocultism şi rebeliune clară împotriva lui Dumnezeu. Aşa cum a fost în zilele lui Noe, majoritatea copleşitoare a oamenilor îşi vor bate joc de predicatorii dreptitudinii [conformării cu standardul divin] şi-şi vor împinge nebunia păcătoasă până la un punct în care mânia lui Dumnezeu nu va mai fi reținută, ci trebuie să fie turnată peste răufăcători.

Domnul nostru mai spune că vremurile de pe urmă vor fi ca zilele lui Lot, care a fost nevoit să vadă comise toate lucrurile rele şi perversiunile morale ale sodomiților. Printre ei nu s-au putut găsi nici măcar zece oameni drepți, altfel oraşul ar fi putut fi salvat. Oare nu trăim timpul când vedem „renaşterea" păcatelor Sodomei la scară foarte mare? Oare nu este adevărat că nu numai lumea, ci şi fațada exterioară a „creştinătății" păgâne se îndreaptă rapid spre căile stricate ale Sodomei? Sfârşitul acestor lucruri va fi mânia lui Dumnezeu şi nu „vindecarea națiunilor"!

De aceea, Biblia ne învață foarte limpede că lumea va fi plină de fărădelege şi păcate perverse în zilele de pe urmă, şi cei mai mulți dintre oameni nu se vor pocăi (cf. Ap.9:21; 16:9-11). 2.Tesaloniceni 2:7-9 arată că fărădelegea creşte în final şi că-şi va avea punctul culminant când va veni An-

ticristul. În 2.Tesaloniceni 1:7-9 găsim că Domnul Isus, când va reveni pe pământ, va trimite judecata asupra tuturor celor care nu ascultă de El:

„Şi să vă dea odihnă atât vouă, care sunteţi întristaţi, cât şi nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică, de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui“.

De asemenea, în Apocalipsa 18:23 Cuvântul lui Dumnezeu spune că Prostituata Babilon a înşelat toate naţiunile prin vrăjitoria ei. Cum este posibil lucrul acesta când toate naţiunile s-au convertit? Ştim, desigur, că va exista un timp când toate naţiunile se vor converti, dar va fi doar o rămăşiţă purificată a naţiunilor în Regatul Mesianic după marile judecăţi ale lui Dumnezeu, şi nu în epoca Bisericii, când există doar o mică minoritate salvată din naţiuni.

b) Biserica în vremurile de pe urmă: triumf sau decădere?

Învăţătorii şi profeţii penticostali şi carismatici pretind frecvent că vremea sfârşitului este timpul triumfului şi creşterii uriaşe pentru Biserică. Echipată cu apostoli, cu profeţi, cu daruri supranaturale şi cu plinătatea Duhului, se presupune că trebuie să vedem milioane de creştini convertiţi recent dând năvală în Biserică. Se spune că ea este capul, nu coada. Ea va învinge chipurile forţele întunericului şi le va arunca în Adânc, eliberând prin aceasta masele de asuprire. Ea va restabili Regatul lui Dumnezeu pe pământ.

Dar când consultăm Biblia şi studiem învăţăturile apostolilor inspiraţi ai lui Isus Cristos pe această temă, vedem o imagine care este total diferită de cea de mai sus. Din nou, nu putem acoperi toate pasajele biblice relevante, dar

ne vom concentra asupra a două profeții inspirate privind situația Bisericii în zilele de pe urmă:

„Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia" (2.Tim.3:1-5).

Aici vedem că vremurile de pe urmă nu sunt vremuri de triumf şi etalare a puterii pentru adevărata Biserică. În loc de aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că aceste vremuri vor fi periculoase, grele şi grave. Motivul principal dat în pasajul nostru este predominarea şi influența unor oameni din creştinătate care trăiesc ca păcătoşii din Romani 1 – dar pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu, credincioşi adevărați!

Ei au o formă, o înfățişare exterioară de evlavie sau teamă de Dumnezeu, dar îi neagă puterea şi însăşi esența! Ei sunt creştini falşi care nu au Duhul Sfânt, nu au nicio dorință să asculte de Dumnezeu, nicio mentalitate spirituală, ci sunt deschişi pentru orice erezie şi învățătură greşită, şi tind să tragă în jos Biserica în sfera acestei lumi.

A doua profeție inspirată se găseşte în a doua Scrisoare către Timotei – o Scrisoare foarte importantă de studiat pentru credincioşii adevărați în zilele de pe urmă!

„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învățători după poftele lor. Îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite" (2.Tim.4:3-4)

Aici ni se prezice o a doua trăsătură tipică a creştinătății din vremea sfârşitului: cei care îşi zic creştini nu vor

suporta învățătura sănătoasă a Bibliei. Lor nu le place învățătura apostolilor despre pocăință, credința în Cristos, spiritul de sacrificiu şi faptul de a fi crucificat cu Cristos, renunțarea la lume şi la poftele ei, etc. De fapt, ei vor nega aceste adevăruri, deoarece îi împiedică să trăiască după placul lor.

Ei îşi vor întoarce conştient urechile de la adevăr – un act foarte serios de îndepărtare de Dumnezeu şi de credință! Această atitudine depravată față de adevăr este baza pentru forțele înşelării din vremea sfârşitului de a-i orbi pe acei creştini falşi; ei vor cădea pradă înşelărilor puternice, pentru că n-au primit iubirea adevărului:

„Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți" (2.Tes.2:9-12)

Acest pasaj biblic este de importanță fundamentală pentru înțelegerea biblică a mişcării penticostalo-carismatice. Aceleaşi principii care operează în vremea sfârşitului când va fi dezvăluit Anticristul operează şi astăzi. Mulți creştini falşi care au respins adevărata evanghelie a lui Cristos şi preferă basme în loc de învățătura sănătoasă a lui Dumnezeu (2.Tim.4:3-4) se vor întoarce spre profeții şi învățătorii falşi din mişcarea penticostalo-carismatică, care este, de fapt, o mişcare aflată pe punctul de a pregăti venirea Anticristului, aşa cum vom vedea mai târziu.

Întrucât aceşti oameni resping adevărul divin, care îi îndeamnă să se pocăiască şi să-şi predea viața lui Cristos, ei îi vor îmbrățişa cu înflăcărare pe profeții şi învățătorii falşi care le spun basme – istorii inventate şi învățături fanteziste, imaginare care le permit să trăiască în păcat şi erezie.

Aceşti învăţători falşi sunt plătiţi bine pentru predicarea unui mesaj care gâdilă plăcut urechile ascultătorilor: „Dumnezeu îţi binecuvântează căile; Dumnezeu este prietenul tău; Dumnezeu îţi dă sănătate, bogăţie şi putere“. Aceasta este o judecată divină (1.Pt.4:17); aceşti oameni sunt înrobiţi de înşelăciunile puternice pentru că au respins adevărul care să-i facă liberi.

O a treia profeţie trebuie văzută în context cu acestea două, şi ea arată forţele spirituale care declanşează tendinţele puternice ale înşelării în Biserica din vremea sfârşitului:

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor, abătuţi de făţărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnaţi cu fierul roşu în însuşi cugetul lor“ (1.Tim.4:1-2).

Aici avem în vedere şi vremurile de pe urmă şi, după cum vedem, cauza ascunsă pentru toate ereziile şi învăţăturile false din Biserică este *activitatea demonilor*, a duhurilor înşelătoare care îi duc pe oameni în rătăcire prin puteri, viziuni false, vise, semne şi minuni, dar şi prin doctrine inventate cu iscusinţă care pervertesc învăţăturile Bibliei şi îi duc pe oameni pe calea lată.

Aceasta confirmă din nou învăţătura din 2.Tesaloniceni 2:9-11, deoarece puterile lui Anticrist şi puternicele înşelări au în mod clar o natură demonică. Această profeţie face în mod evident aluzie la începuturile Bisericii Romano-catolice din v. 3, dar se poate aplica oricărui alt curent eretic din Biserica lui Dumnezeu; ea are o relevanţă specială pentru mişcarea penticostalo-carismatică, unde aceste duhuri înşelătoare operează mai făţiş şi mai masiv decât în multe alte erezii.

Biblia ne învaţă că erezia şi eroarea vor experimenta o creştere rapidă în vremea sfârşitului; de fapt, această creştere nenaturală, distructivă este asemănată în Cuvântul lui

Dumnezeu cu cea a celulelor canceroase:

„Fereşte-te de vorbăriile goale şi lumeşti, căci cei ce le ţin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Şi cuvântul lor va roade ca cangrena [cancerul]. *Din numărul acestora sunt Imeneu şi Filet"* (2.Tim.2:16-17).

„Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alţii şi se vor amăgi şi pe ei înşişi" (2.Tim.3:13).

Când luăm împreună aceste profeţii şi le comparăm cu doar câteva aluzii din Noul Testament (de ex. 2.Pt.2:1-2; 3:3; Iu.1:17-19; 1.Pt.4:17; Fap.20:29-30), putem trage în siguranţă concluzia că apostolii ne învaţă chiar opusul a ceea ce ne spun profeţii falşi carismatici de azi. Situaţia Bisericii din vremea sfârşitului va fi mai degrabă precară; vor exista multe înşelări şi învăţături greşite, mulţi creştini falşi şi învăţători falşi, iar credincioşii sănătoşi vor avea de luptat ca să ţină adevărata cale a lui Cristos. Ei vor avea doar puţină putere (Ap.3:8).

Noul Testament nu ne învaţă nicăieri că vor exista apostoli sau profeţi noi, ori semne şi minuni spre sfârşitul epocii Bisericii; în loc de aceasta, el ne avertizează ferm împotriva falşilor apostoli (2.Cor.11:13; Ap.2:2), falşilor profeţi (Mt.7:15-23; 24:11,24; 1.Io.4:1; Ap.19–20), falşilor învăţători (1.Tim.4:1-2; 2.Tim.4:3-4; 2.Pt.2:1; 1.Io.2:18-26; 2.Io.1:7-11) şi falselor semne şi minuni (Mt.24:24; 2.Tes. 2:9; Ap.13:13-14; 16:14) din vremea de pe urmă.

c) Profeţia lui Ioel: Peste cine va fi revărsat Duhul?

Una dintre principalele dovezi biblice pentru învăţăturile mişcării penticostalo-carismatice pare să fie măreaţa profeţie a lui Ioel din Vechiul Testament, unde s-a profeţit pentru vremea sfârşitului o revărsare a Duhului Sfânt „peste orice carne". Această profeţie este citată foarte des de penticostali pentru a arăta că aşteptarea de către ei a marii treziri este justificată biblic. Dar oare aşa stau lucrurile?

Ce spune de fapt profetul? Cine va primi în definitiv acea revărsare a Duhului lui Dumnezeu?

Să citim acest text important:

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor visa visuri şi tinerii voştri vor avea vedenii. Chiar şi peste robi şi peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.

Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pământ: sânge, foc şi stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului şi la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, şi între cei rămaşi, pe care-i va chema Domnul" (Ioe.2:28-32)

La prima vedere, cineva ar putea spune: penticostalii au un argument aici! Cuvântul spune că Duhul va fi revărsat peste orice carne! Aceasta înseamnă evident că în cele din urmă toţi oamenii de pe pământ vor primi Duhul în vremea sfârşitului! Aproape toţi penticostalii şi carismaticii înţeleg în felul acesta acest text; ei afirmă că toţi oamenii vor fi într-o zi umpluţi cu Duhul lui Dumnezeu, şi lucrul acesta este subliniat de zeci de „viziuni" şi „revelaţii" care arată milioane şi milioane de oameni în laudă extatică, umplând stadioane şi locuri publice de mari dimensiuni, oraşe întregi care se „convertesc" şi naţiuni întregi care sunt „vindecate de Duh".

Trebuie însă să citim Cuvântul lui Dumnezeu cu mare atenţie şi precizie pentru a-i afla adevăratul înţeles. Un lucru deosebit de important este să citim şi să interpretăm Scripturile în contextul lor şi nu scoase din context. De aceea, vom citi textul încă o dată, dar vom include de data aceasta versetele precedente şi următoare:

„Veţi mânca şi vă veţi sătura, şi veţi lăuda Numele Domnului, Dumnezeului vostru, care va face minuni cu voi, şi poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară! Şi veţi

şti că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, şi nu este altul afară de Mine. Şi poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară. După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor visa visuri, şi tinerii voştri vor avea vedenii" (Ioe.2:26-28)

Acum, când includem versetele care precedă mesajul nostru, înțelegem mai limpede cine va primi în realitate Duhul Sfânt în zilele de pe urmă: poporul Israel! Este absolut clar cine sunt fiii voştri şi fiicele voastre – fiii şi fiicele rămăşiței temătoare de Dumnezeu din poporul Israel ales cândva, care vor fi acceptați să fie din nou poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, când Biserica va fi răpită şi luată la cer.

Dar de ce spune Dumnezeu: „peste orice carne"? Acum, dacă studiem Vechiul Testament, dispensația Legii, vom realiza că sub Lege nu orice credincios sau israelit temător de Dumnezeu a primit Duhul lui Dumnezeu. Acest privilegiu a fost atunci doar pentru câteva unelte alese: conducători şi regi ca Moise şi David; mari preoți temători de Dumnezeu şi profeți. Oamenii obişnuiți ai lui Dumnezeu n-au primit Duhul în zilele acelea (cf. Num.11:29).

Dar lucrul acesta se va schimba atunci când Israelul va fi acceptat din nou ca poporul lui Dumnezeu, când Noul Legământ va fi realizat pentru Israel. Atunci Dumnezeu Îşi va pune Duhul în inima fiecărui credincios (Ez.11:19; 36:26), aşa că atunci când Duhul va fi revărsat peste Israelul renăscut din vremea sfârşitului, El va fi revărsat nu numai peste preoți şi profeți, ci peste *orice carne*, adică peste *toți israeliții convertiți* – fii şi fiice, bătrâni şi tineri, servitori şi servitoare. Acesta este singurul sens posibil al cuvintelor „peste orice carne" din acest pasaj; e imposibil să includem masele de națiuni păgâne în această expresie, aşa cum vom vedea mai jos.

Această interpretare este confirmată de alte câteva pro-

feții din Vechiul Testament; vom cita doar două dintre ele (cf. şi Is.32:15; Ez.39:29):

„Căci voi turna ape peste pământul însetat şi râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sământa ta şi binecuvântarea Mea peste odraslele tale“ (Is.44:3)

„Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune, şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut“ (Zah.12:10).

De aici se vede limpede că revărsarea anunțată de profetul Ioel va fi peste poporul Israel convertit şi nu peste toate națiunile. Dimpotrivă, versetele care urmează după această profeție arată că în acelaşi timp națiunile păgâne se vor confrunta cu o judecată aspră din partea Domnului:

„Căci iată că în zilele acelea şi în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile şi le voi pogorî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea“ (Ioe.3:1-2).

Modul în care apostolul Petru îl citează pe Ioel în Fapte 2:16-21 confirmă în esență acest punct de vedere. Petru nu spune: Aici găsiți profeția împlinită, ci spune pur şi simplu că revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii este de aceeaşi calitate ca cea prezisă de Ioel. De fapt, semnele din cer menționate în Ioel 2:30-31 nu s-au împlinit în Ziua Cincizecimii, şi deci revărsarea poate fi interpretată doar ca o primă sau parțială împlinire, în timp ce împlinirea finală ori completă va trebui să aibă loc în zilele de pe urmă.

În Ziua Cincizecimii, Duhul a fost revărsat într-un mod asemănător celui care va avea loc în zilele de pe urmă, când se va face împlinirea completă a profeției lui Ioel.

Duhul a fost revărsat numai peste evreii care invocau numele Domnului; Duhul a fost revărsat în Ierusalim şi a adus poporului lui Dumnezeu adevăratele daruri profetice. Dar scopul acestei revărsări a fost total diferit de cel care va veni. În Ziua Cincizecimii, Duhul a venit ca să formeze Biserica lui Isus Cristos, Adunarea lui Dumnezeu, un nou popor al lui Dumnezeu format din foşti evrei şi neevrei care urmau acum să devină un singur om nou în Cristos.

Duhul lui Dumnezeu a fost revărsat o singură dată peste Biserică; după promisiunea Domnului nostru, acest Duh al adevărului va rămâne pentru totdeauna cu Biserica; El va locui cu toţi credincioşii în dispensaţia Bisericii şi va fi în ei toţi (Io.14:16-18). Nu mai auzim niciodată de vreo promisiune că vor exista mai multe revărsări ale acestui Duh peste Biserică, deoarece El a fost revărsat odată pentru totdeauna în Ziua Cincizecimii şi va rămâne pentru totdeauna cu Biserica: *„pe care L-a vărsat din belşug peste noi, prin Isus Cristos, Mântuitorul nostru"* (Ti.3:6).

d) Profeţii penticostali spun minciuni şi denaturează cuvintele Dumnezeului cel viu

Când comparăm „profeţiile inspirate" ale taberei penticostale şi carismatice şi învăţăturile lor cu Cuvântul profetic cu adevărat inspirat al Scripturii (2.Pt.1:19-21), atunci se vede foarte limpede că există o contradicţie fundamentală. O singură afirmaţie poate fi adevărată. Dacă dăm dreptate carismaticilor, trebuie să fie o mare revărsare a Duhului în zilele de pe urmă peste toate popoarele, şi miliarde se vor converti înainte ca Domnul Isus să Se întoarcă. Dacă dăm dreptate Bibliei, atunci va fi fărădelege, păcat sodomit din abundenţă şi mişcare anti-creştină în lume, iar Biserica va fi dominată de erezii, falşi profeţi şi pseudo-credincioşi – va fi o mare apostazie în loc de o mare trezire!

Acum, cine are dreptate? Putem să dăm crezare doar

uneia dintre variante. Desigur, fiecare credincios adevărat ar trebui să accepte învățătura Bibliei şi să respingă teoriile deşarte ale falşilor profeți penticostali. Am văzut în cazul profeției lui Ioel că falsele învățături ale carismaticilor pot fi păstrate numai dacă se denaturează adevăratul înțeles al Cuvântului lui Dumnezeu. Falşii profeți din zilele de pe urmă comit astfel acelaşi păcat ca falşii profeți din străvechiul Israel, despre care Domnul a fost nevoit să spună:

„Prorocul, care a avut un vis, să istorisească visul acesta, şi cine a auzit Cuvântul Meu să spună întocmai Cuvântul Meu! ‚Pentru ce să amesteci paiele cu grâul? zice Domnul'. ‚Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, şi ca un ciocan care sfărâmă stânca?' ‚De aceea, iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care îşi ascund unul altuia cuvintele Mele'. ‚Iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care iau cuvântul lor şi-l dau drept cuvânt al Meu'. ‚Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce prorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc şi rătăcesc pe poporul Meu cu minciunile şi cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, şi nu sunt de niciun folos poporului acestuia, zice Domnul'. ‚Dacă poporul acesta sau un proroc sau un preot te va întreba: ‚Care este amenințarea Domnului?' să le spui care este această amenințare: ‚Vă voi lepăda, zice Domnul'. ‚Şi pe prorocul, pe preotul sau pe acela din popor care va zice: ‚O amenințare a Domnului', îl voi pedepsi, pe el şi casa lui! Aşa să spuneți însă, fiecare aproapelui său, fiecare fratelui său: ‚Ce a răspuns Domnul?' Sau: ‚Ce a zis Domnul?' Dar să nu mai ziceți: ‚O amenințare a Domnului', căci cuvântul fiecăruia va fi o amenințare pentru el, dacă veți suci astfel cuvintele Dumnezeului Cel viu, cuvintele Domnului oştirilor, Dumnezeului nostru!" (Ier.23:28-36).

3. Păziți-vă de falșii profeți din zilele de pe urmă!

Am văzut până acum că învățăturile taberei penticostalo-carismatice sunt contrare Bibliei şi descriu o trezire iluzorie în masă în zilele de pe urmă. Biblia îi demască pe aceşti oameni ca profeți falşi şi învățători falşi. Dar Biblia are mai multe de spus despre această mişcare – şi acestea sunt pasaje biblice care rareori sunt luate în serios sau explicate de carismatici. Biblia ne avertizează frecvent şi serios în privința unei influențe puternice a falşilor profeți înşelători din vremea sfârşitului, şi ar trebui să privim mai cu luare aminte la aceste avertizări.

a) Avertizarea contra falşilor profeți din Matei 24

Mai întâi de toate, ar trebui să privim la importanta cuvântare a Domnului nostru de pe Muntele Măslinilor, unde El îi învață pe discipolii Săi despre vremea sfârşitului, momentul glorios când El, Fiul Omului, va veni în putere şi glorie ca să-Şi instaureze Regatul. Perioada de dinaintea acestui mare eveniment va fi caracterizată de anumite trăsături, iar unul dintre ele, cel mai proeminent, va fi activitatea falşilor profeți:

„El a şezut jos pe Muntele Măslinilor. Şi ucenicii Lui au venit la El la o parte şi I-au zis: ‚Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acesta?' Drept răspuns, Isus le-a zis: ‚Băgați de seamă să nu vă înşele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu şi vor zice: ‚Eu sunt Cristosul!' Şi vor înşela pe mulți.

Veți auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăție împotriva altei împărății; şi, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumă. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât în-

ceputul durerilor.

Atunci vă vor da să fiți chinuiți şi vă vor omorî; şi veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții şi se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoşi şi vor înşela pe mulți. Şi, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit...

Căci se vor scula Cristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putință, chiar şi pe cei aleşi. Iată, că v-am spus mai dinainte" (Mt.24:3-13,24-25)

În acest pasaj foarte important, Domnul arată anumite trăsături caracteristice ale zilelor de pe urmă. Ar trebui să observăm că aici se include timpul când Biserica va fi pe pământ, dar şi timpul de după aceea când va veni Anticristul, când va avea loc Marea Strâmtorare, iar rămăşița din Israel se va întoarce la Dumnezeu. Aceste caracteristici din vremea sfârşitului vor lua forma unor dureri ca cele de la naşterea unui copil (acesta este sensul cuvântului „dureri" din Mt.24:8). Aceasta înseamnă: manifestările cum ar fi falşii profeți, războaiele, foametea, etc. vor avea loc cu intensitate şi frecvență crescândă pe măsură ce se apropie sfârşitul.

De fapt, prima şi cea mai proeminentă trăsătură pe care o menționează Domnul nostru ca fiind caracteristică a zilelor de pe urmă este înşelarea: *„Drept răspuns, Isus le-a zis: ‚Băgați de seamă să nu vă înşele cineva'"* (v. 4). Această înşelare din vremea sfârşitului va avea o mască creştină. Falşii profeți vor veni în numele lui Cristos şi vor vorbi la persoana întâia, ca şi cum Cristos ar vorbi prin ei: „Eu sunt Cristosul". Avertizarea împotriva lor este repetată de două ori în textul nostru – un fenomen foarte rar, care arată cât de mare e pericolul. *„Se vor scula mulți proroci mincinoşi şi vor înşela pe mulți"* (v. 11). *„Căci se vor scula Cristoşi*

mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi" (v. 24).

Prin urmare, avem avertizarea Domnului nostru iubitor că, în zilele de pe urmă, în Biserică se vor răspândi falşi profeţi şi false semne şi minuni, întrucât cel rău încearcă să-i înşele pe copiii lui Dumnezeu şi să-i ducă pe o cale greşită.

b) Cum să-i detectăm pe falşii profeţi: Matei 7

Dar avertizările privind aceşti falşi profeţi intră şi mai în amănunt. În Matei 7, Domnul nostru Isus Cristos ne dă o lecţie despre falşii profeţi, şi am face bine să-i dăm atenţie.

„Păziţi-vă de proroci mincinoşi. Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori. Îi veţi cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot aşa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat şi aruncat în foc. Aşa că după roadele lor îi veţi cunoaşte. Nu orişicine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!' va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege'" (Mt.7:15-23)

Aici avem mai multe indicii de care ne vom ocupa în cele ce urmează:

1. Mai întâi de toate, să observăm ce este în Scriptură un profet fals. În originalul grec al Noului Testament, numele înseamnă „profet mincinos, înşelător". Prin urmare, el pretinde că este profet, dar e un falsificator şi spune minciuni

copiilor lui Dumnezeu. Acum, ce este un profet adevărat în Biblie? E un vorbitor ales, sfințit al lui Dumnezeu Însuşi, care nu spune propriile sale cuvinte, ci transmite înseşi cuvintele Domnului care l-a trimis. Un profet adevărat este un mesager inspirat al lui Dumnezeu. Un profet fals e o persoană care pozează drept mesager al lui Dumnezeu şi pretinde că are un nou cuvânt din partea lui Dumnezeu, dar în realitate spune minciuni şi viziuni false; el e un vorbitor al lui Satan care îi duce în rătăcire pe copiii lui Dumnezeu.

2. În al doilea rând, Domnul nostru ne avertizează în privința camuflajului perfect al acestor profeți. Ei vin la copiii lui Dumnezeu în haine de oi, adică dau impresia că sunt credincioşi adevărați, născuți din nou, copiii lui Dumnezeu, oi ale Bunului Păstor. De fapt, mulți dintre ei par să fie oameni fascinanți ai lui Dumnezeu, plini de putere, însoțiți de semne şi minuni, oameni care par să fie din punct de vedere spiritual cu mult deasupra copilului obişnuit al lui Dumnezeu. Dar Domnul nostru ne mai dezvăluie faptul că toate acestea nu sunt decât o aparență, o fațadă frumoasă cu o realitate total diferită înapoia ei. În inima lor, ei au întuneric, lipsă de integritate, sete de putere. Ei sunt nişte lupi răpitori care vor să înhațe adevăratele oi (cf. Fap.20:29).

3. În al treilea rând, Domnul nostru ne arată cum să detectăm aceşti lupi în pofida camuflajului inteligent, dar nu în principal prin vorbirile şi istoriile pe care le spun. Un bun înşelător va spune în predicile sale cam 80% din adevărul biblic şi-l va amesteca cu 20% erezie mortală. În unele cazuri, când înşelarea este foarte vicleană, s-ar putea să fie 90% adevăr şi 10% erezie. Cu toate acestea, rezultatul final este eroare şi distrugere, nu edificare. Dacă doreşti să-i detectezi pe aceşti înşelători, mai întâi va trebui să testezi rodul mesajelor şi lucrării lor. Dacă rodul este rău, adică duce la erori doctrinare, păcatele personale şi schis-

me, atunci pomul însuşi e rău. Chiar dacă unele dintre roadele lui pot părea bune, în realitate sunt otrăvit. Trebuie să verifici dacă pomul este rău, apoi să respingi chiar şi acele roade care par să fie inofensive şi delicioase (cf. Gen.3:6). Să nu uităm că niciodată nu vor ieşi roade bune dintr-un pom rău!

4. În al patrulea rând, Domnul nostru ne arată un indiciu decisiv pentru detectarea falşilor profeţi prin pasajul aspru care ne arată sfârşitul lucrării lor lăudăroase de fermecare. În v. 22-23 vedem cum aceşti lucrători ai diavolului vor veni la Domnul şi vor spune: *„Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?“* Domnul, Cel care cunoaşte inimile, le va răspunde atunci: *„Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege‘ “*. Dar aceste versete nu ne arată doar sfârşitul înfiorător al acestor oameni care s-au declarat singuri profeţi, ci vedem şi că există trei caracteristici centrale ale falsei „lucrări“ a profeţilor înşelători din vremea sfârşitului: Ei profeţesc în numele lui Cristos, scot demoni în numele lui Cristos şi fac semne şi minuni mari în numele lui Cristos.

c) Demascarea mişcării pseudo-profetice din zilele de pe urmă

Dacă luăm învăţăturile Domnului nostru în totalitatea lor şi le luăm în serios ca profeţie inspirată care va ajunge să se împlinească, atunci trebuie să ne aşteptăm în zilele de pe urmă la o mişcare influentă a falşilor profeţi, care aduc mesaje neiblice în numele lui Cristos şi a căror lucrare este caracterizată de profeţie, de scoaterea demonilor şi facerea unor minuni mari. Acum, dacă ne uităm la istoria Bisericii în ultimele două secole, vom găsi o singură mişcare mare care prezintă toate aceste trei caracteristici ale falşi-

lor profeți, şi aceasta este cea a mişcării penticostalo-carismatice!

Mişcarea penticostalo-carismatică este cea care se laudă cu profeții ei ca primind revelații noi de la Dumnezeu pentru vremea sfârşitului şi se laudă că fiecărui ins care a primit „botezul Duhului“ i se dă „darul profeției“ cu vise, viziuni şi voci interioare. Această mişcare este cea care se laudă cu capacitatea ei de a scoate demoni din fiecare creştin, din toți necredincioşii şi chiar şi din locurile cereşti, din oraşe şi țări întregi. Şi această mişcare e cea care se laudă cu minuni mari şi cu semne care se întâmplă zilnic în mijlocul ei, ai cărei predicatori şi profeți pretind că puterea mare a lui Dumnezeu lucrează prin ei (cf. Fap.8:9-10).

În secolele anterioare au existat mişcări similare la o scară mai mică, cum ar fi montaniştii din secolele 3 şi 4 sau camisarzii din secolul 18, ori irvingiții din secolul 19. În toate aceste mişcări, profețiile s-au dovedit minciuni, iar rodul lor a fost înşelarea şi distrugerea. Dar niciuna dintre aceste mişcări de altădată n-a câştigat un impact asupra Bisericii comparabil cu această mişcare mare care a fost inițiată la începutul secolului 20 în SUA. Dacă există vreo împlinire a anunțului profetic al Domnului nostru din Matei 24, atunci poate fi numai această mişcare care s-a răspândit în întreaga lume şi a pătruns în aproape fiecare ramură a Bisericii de pe pământ.

„Iată, că v-am spus mai dinainte“ (Mt.24:25) spune Domnul şi Stăpânul nostru. Dacă suntem pregătiți să ascultăm de vorbele Sale şi să-I luăm în seamă avertizările, să-I luăm în serios învățăturile, îi putem detecta fără mare dificultate pe falşii profeți din vremea sfârşitului. Dar mulți creştini au fost deja otrăviți de duhurile înşelătoare ale mişcării, şi ei nu sunt în stare să vadă ce este evident; ei preferă să fie înşelați în loc să înfrunte adevărul care doare. Te afli cumva în această situație?

4. Originile şi esența mişcărilor penticostale şi carismatice

A mai rămas un punct care e lămurit de Cuvântul precis al adevărului, Cuvântul inspirat al Bibliei, cu condiția să vedem legătura dintre diferitele mesaje şi învățături ale Domnului din Scripturi. Acesta e un lucru pe care diavolul vrea să-l țină în ceață, în semiobscuritate, astfel încât adevărul clar să nu fie făcut cunoscut copiilor lui Dumnezeu.

Am văzut că întreaga mişcare a început cu „revărsarea Duhului" şi am văzut de atunci nenumărate asemenea „revărsări". Dar întrucât adevăratul Duh Sfânt a fost revărsat doar o singură dată peste Biserică, în Ziua Cincizecimii – cum trebuie să explicăm „revărsările" penticostale în zilele de pe urmă? Sau, cu alte cuvinte: Ce fel de duh a fost revărsat? Potrivit învățăturii biblice, nu poate fi Duhul Sfânt. Dar atunci ce duh a fost?

a) Un duh înşelător este revărsat peste nişte oameni înşelați

Primele episoade ale „revărsărilor cu Duh" penticostale au avut loc în America de Nord (Canada şi Statele Unite) în 1901 şi 1905. Destinatarii erau adepți ai unor grupări extremiste ce făceau parte din aşa-numita „mişcare a sfințeniei" care proclama o „sfințire completă" ce eradica chipurile orice păcat, poftă sau dorință păcătoasă din inimă şi producea o „inimă curată" şi perfecțiune fără păcat încă de aici de pe pământ. Această erezie a fost destul de răspândită în zilele acelea; ea îşi avea rădăcinile în învățăturile lui John Wesley şi Charles Finney, printre alții.

Unele dintre aceste grupări susțineau o „sfințire în trei faze" cu naşterea din nou ca primă fază, cu „sfințirea întreagă" ca a doua fază şi apoi „botezul în Duhul Sfânt" ca a treia şi cea mai înaltă fază. Ei aşteptau o revărsare a Duhului potrivit lui Ioel şi o reînnoire a darurilor apostolice de

profeție și minuni. Credincioșii posteau și se rugau zile întregi pentru a primi acel „botez“ și „revărsare“, și după câtva timp era într-adevăr revărsat un duh; el se manifesta în profeții, limbi, tremurat, transă și inconștiență, mișcări stranii și necontrolabile, convulsii și strigăte, vindecări miraculoase.

Rodul acestui duh a fost un val nesfârșit de scindări de biserici și grupări, și o mulțime nenumărată de false profeții care ulterior s-au dovedit minciuni, de minuni și vindecări înșelătoare, de lăcomie și câștig murdar, de dominare și manipulare a oamenilor prin pretinși „profeți“, „apostoli“ și „păstori“. Trista istorie a dedesubturilor acestei mișcări ar umple cărți întregi. Folosind criteriul Domnului nostru, se dovedește că a fost un duh fals cel revărsat atunci.

Iar când experimentăm judecata Domnului asupra învățăturilor pe care le susțineau acești oameni înșelați, atunci putem înțelege judecata lui Dumnezeu care este cauza reală a acestei triste „treziri“ contrafăcute. Erezia „sfințirii complete“ este discutată și caracterizată în prima Scrisoare a apostolului Ioan:

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi“ (1.Io.1:8-10)

Falșii învățători ai „sfințirii complete“ susțineau exact ce spune Ioan aici; ei pretindeau că, potrivit „experienței lor mistice“ nu mai aveau niciun păcat și nu mai păcătuiau. Acum, Cuvântul lui Dumnezeu condamnă aceste învățături eretice cu cuvinte foarte aspre. Cei care spun aceste lucruri se înșală singuri, dar, și mai grav de atât, Îl fac mincinos pe Dumnezeu, deoarece El afirmă limpede că în copilul lui Dumnezeu rămân carnea, poftele păcătoase și

păcatul până în ziua glorioasă când suntem transformați și vom fi ca El (1.Io.3:2; Fil.3:20-21).

Acum putem înțelege mai bine de ce a permis Dumnezeul pe care aceşti fanatici eretici L-au făcut mincinos să fie revărsat peste ei un duh de minciună şi o înşelare demonică. Ei s-au întors de la învățătura curată a Scripturii, de la adevărul biblic şi astfel au primit un duh mincinos, un duh care i-a înşelat şi mai mult şi i-a cufundat într-un sistem de învățături greşite din care este foarte greu să scapi odată ce-ai ajuns sub influența lui.

Aceasta este în deplină concordanță cu învățătura din 2.Tesaloniceni, unde citim că, întrucât oamenii înşelați nu au primit iubirea adevărului, Dumnezeu le trimite înşelări puternice, astfel încât să creadă minciuna. Ei ajung sub influența lui Satan cu toată puterea, semnele şi minunile lui înşelătoare tocmai pentru că au întors spatele adevărului lui Dumnezeu. Ne amintim şi de cuvântul la fel de serios al apostolului Petru: *„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Şi dacă începe cu noi, care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?“* (1.Pt.4:17).

În Vechiul Testament avem un precedent grăitor şi important pentru o asemenea revărsare a unui duh înşelător peste nişte oameni care au greşit. În Isaia 19:14 citim că Domnul a revărsat (sau amestecat) între egipteni un duh pervers (sau duh de amețeală). În 2.Cronici 18:22 citim că Domnul l-a judecat pe regele nelegiuit Ahab permițând ca un duh mincinos să-l înşele: *„Şi acum, iată că Domnul a pus un duh de minciună în gura prorocilor tăi care sunt de față. Dar Domnul a vorbit rău împotriva ta“*. O paralelă foarte izbitoare cu acțiunile duhului fals din mişcarea penticostală se află în Isaia 29:9-11:

„‚Rămâneți încremeniți şi uimiți! Închideți ochii şi fiți orbi!‘ Ei sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu din pricina băuturilor tari. Ci pentru că Domnul a turnat peste

voi un duh de adormire; v-a închis ochii, prorocilor, şi v-a acoperit capetele, văzătorilor. De aceea, toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărţi pecetluite. Dacă o dai cuiva care ştie să citească, şi-i zici: ‚Ia citeşte!' El răspunde: ‚Nu pot, căci este pecetluită!'"

În acelaşi fel, duhul mincinos care formează şi conduce mişcarea penticostalo-carismatică îi face pe adepţii ei beţi şi orbi pentru adevăratele învăţături ale revelaţiei lui Dumnezeu, Cuvântul scris. Ei sunt în căutarea a tot felul de „profeţi" dubioşi care le vând pseudo-revelaţiile lor fanteziste, dar devin orbi faţă de învăţătura sănătoasă a apostolilor. Ei cad pe pământ şi zac în extaz, crezând că primesc o „binecuvântare" prin aceasta. Dar adevărata lor situaţie este prefigurată de cuvintele profetului Isaia:

„Dar şi ei se clatină de vin, şi băuturile tari îi ameţesc; preoţi şi proroci sunt îmbătaţi de băuturi tari, sunt stăpâniţi de vin, au ameţeli din pricina băuturilor tari; se clatină când prorocesc, se poticnesc când judecă. Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, şi nu mai este niciun loc curat. – Ei zic: ‚Pe cine vrea el să înveţe înţelepciunea? Cui vrea să dea învăţături? Unor copii înţărcaţi de curând, luaţi de la ţâţă? Căci dă învăţătură peste învăţătură, învăţătură peste învăţătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puţin aici, puţin acolo'. – Ei bine! Prin nişte oameni cu buze bâlbâitoare şi cu vorbirea străină va vorbi poporului acesta Domnul. El îi zicea: ‚Iată odihna; lăsaţi pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!' Dar ei n-au vrut să asculte, şi pentru ei cuvântul Domnului va fi: ‚Învăţătură peste învăţătură, învăţătură peste învăţătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puţin aici, puţin acolo', ca mergând, să cadă pe spate şi să se zdrobească, să dea în laţ şi să fie prinşi" (Is.28:7-13).

b) Roadele nefaste ale unui duh fals

Aceasta ne conduce la al doilea punct pe care vrem să-l discutăm. În 1.Ioan 4:1 ni se porunceşte expres: *„Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulți proroci mincinoşi“*. Cum trebuie să punem la încercare duhurile profeților? Unii au crezut că aceasta înseamnă să invoci aceste duhuri şi să le porunceşti să se identifice sau să formuleze o mărturisire sănătoasă din punct de vedere doctrinar. Dar nu acesta este modul corect de a o face, şi el ne-ar putea dăuna.

Modul corect de a testa duhurile ni se arată în învățătura din scrisorile apostolice. Noi credem că la aceasta se face aluzie în 1.Ioan 4:6, când apostolul Ioan subliniază că adevărații servitori ai lui Dumnezeu acceptă învățătura sănătoasă a apostolilor: *„Noi însă suntem din Dumnezeu; cine Îl cunoaşte pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaştem duhul adevărului şi duhul rătăcirii“*. Prin urmare, trebuie să vedem dacă profeții carismatici au ascultat cu adevărat de învățătura apostolilor şi dacă au rămas lângă ea.

Lucrul acesta se face prin verificarea învățăturilor lor cu ajutorul învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu şi de asemenea prin verificarea acțiunilor lor cu ajutorul învățăturii inspirate privind modul cum acționează Duhul Sfânt în credincios. Am văzut deja că învățăturile şi profețiile falselor duhuri penticostale sunt contrare învățăturii sănătoase a Domnului şi apostolilor Săi. Dar ce să spunem despre acțiunea şi efectele acelui duh? Putem oare să le verificăm şi să vedem ce fel de duh avem înaintea noastră?

Eu cred că putem, şi dacă comparăm învățăturile Noului Testament privind roadele şi efectele Duhului Sfânt asupra credinciosului, putem concluziona în siguranță că roadele duhului fals din mişcările penticostale şi carismatice îi adeveresc natura demonică. Vom menționa aici doar trei

puncte, întrucât dorim să tratăm mai pe larg acest subiect într-un alt capitol:

1. Adevăratul Duh al lui Dumnezeu are ca rezultat auto-controlul şi nu reacţiile nestăpânite: Duhul lui Dumnezeu îl lasă totdeauna pe credincios să ia o decizie conştientă; El îi conduce şi uneori îi îndeamnă pe credincioşi să facă voia lui Dumnezeu, dar niciodată nu trece peste personalitatea lor, nici nu-i privează de auto-controlul lor. De fapt, auto-controlul este o parte din rodul Duhului, ultimul menționat în Galateni 5:22-23. Multe manifestări ale falsului duh penticostal arată că acest duh înşelător acționează prin constrângere; el îi dirijează pe oameni fără voia lor şi adesea împotriva voinței lor. De aceea întâlnim, mai ales în aşa-numita „binecuvântare de la Toronto", dar şi separat de ea, manifestări cum ar fi râsul nestăpânit, țopăiala sau convulsiile nestăpânite, strigătele nestăpânite sau vorbirea nestăpânită în limbi, şi aşa mai departe. Acesta nu este niciodată Duhul lui Dumnezeu, despre care citim: *„Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor"* (1.Cor.14:32).

2. Adevăratul Duh al lui Dumnezeu are ca rezultat cumpătarea şi starea trează, nu beția sau inconştiența. Falsul duh penticostal îi aruncă adesea pe adepții lui în inconştiență; acesta n-a fost un fenomen nou al „binecuvântării de la Toronto", dar a apărut încă de la începuturile acelei mişcări. Multe experiențe profund extatice ale acelui duh sunt asociate cu stări de transă, stări hipnotice, „beție în duh" sau inconştiență, cum ar fi „căderea pe spate" [*slain in the spirit*], acea manifestare cu reputație atât de proastă. Dar Duhul lui Dumnezeu nu are ca rezultat transa ori inconştiența, ci „o minte sănătoasă" (2.Tim.1:7). Persoana spirituală e îndemnată să vegheze (adică să stea trează), să fie vigilentă şi lucidă (cf. Rom.13:11-14; 1.Cor.15:34; 1.Cor. 16:13; Ef.5:14; 1.Tim.3:2; 1.Pt.4:7; 1.Pt.5:8; Ap.3:2-3).

„Voi toți sunteți fii ai luminii şi fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea, să nu dor-

mim ca ceilalți, ci să veghem şi să fim treji. Căci cei ce dorm, dorm noaptea; şi cei ce se îmbată, se îmbată noaptea. Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoşa credinței şi a dragostei, şi să avem drept coif nădejdea mântuirii" (1.Tes.5:5-8).

Stările speciale de „beție spirituală", care i-au făcut pe nişte carismatici proeminenți să se declare drept „barmani" ai duhului lor fals, în mod clar nu sunt în conformitate cu caracterul Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, ci sunt produse de duhuri de înşelare din zilele de pe urmă (1.Tim.4:1). De aceea, în 2.Timotei 2:26 citim: *„Şi, venindu-şi în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinşi ca să-i facă voia"*.

3. Adevăratul Duh al lui Dumnezeu Îl glorifică pe Dumnezeu prin decență, nu prin comportare dezordonată sau indecentă. Falsul duh penticostal îi duce frecvent pe adepții lui la o comportare care Îl dezonorează pe Dumnezeu. Exemple dintr-o listă mult mai lungă ar include vorbirea în adunări împotriva ordinii lui Dumnezeu (1.Cor.14:26-40); comportarea nestăpânită ca animalele sau râsul ori strigatul fără auto-control; încălcarea poruncilor lui Dumnezeu pentru femei de a sta în tăcere şi de a nu-i domina pe bărbați, şi aşa mai departe (vezi cap. 2).

c) Creşterea ca un cancer a ereziei

Primul val al acestei înşelări din zilele de pe urmă a fost mişcarea penticostală. Ea şi-a avut originea în cercurile mişcării sfințeniei, aşa cum am văzut, şi a fost curând detectată ca o aberație de către bisericile creştine fidele Bibliei. Mişcarea penticostală şi-a separat membrii de bisericile sănătoase şi a clădit o mişcare proprie, divizată rapid în zeci de sub-grupări orientate în marea majoritate spre propriii „apostoli unşi" şi „profeți unşi" care adesea se condamnau unul pe altul şi susțineau că numai ei posedă inspirație divină. S-au format totuşi şi organizații mari,

cum ar fi Assemblies of God [Adunările lui Dumnezeu], Church of God [Biserica lui Dumnezeu] şi International Church of the Foursquare Gospel, care a fost fondată de femeia „apostol“ Aimée Semple McPherson.

Bisericile penticostale au fost o secţiune crescândă, dar izolată a creştinătăţii timp de vreo şaizeci de ani. În anii ’60 a avut loc o schimbare importantă, când un număr crescând de membri şi pastori ai Bisericilor Protestante (toate cu orientare teologică liberală) au primit „botezul penticostal în Duh“, şi ca urmare liderii liberali ai acestor Biserici au ajuns să tolereze şi chiar să încurajeze asemenea „mişcări de reînnoire“. Această dezvoltare fusese pregătită în anii ’40 şi ’50 de către nişte „vindecători“ interdenominaţionali precum Oral Roberts şi William Branham, prin eforturile lui Demos Shakarian şi ale organizaţiei sale „Full Gospel Businessmen“ [Oamenii de afaceri ai evangheliei depline] şi în mare măsură prin eforturile lui David du Plessis, un predicator penticostal din Africa de Sud, care i-a influenţat pe conducătorii liberali ale unor Biserici ce făceau parte din „Consiliul Mondial al Bisericilor“ să-şi deschidă Bisericile pentru „botezul în Duh“. În anii ’60, această sămânţă coruptă a crescut şi prin influenţa unor oameni precum preotul episcopal Dennis Bennett, preotul luteran Larry Christenson şi vindecătoarea prin credinţă Agnes Sanford.

Curând, „reînnoirea“ carismatică s-a răspândit în fiecare denominaţiune importantă din America, inclusiv Biserica Romano-catolică, începând cu 1967. Învăţăturile şi practicile acestor grupări erau în esenţă aceleaşi cu cele ale vechilor penticostali, deşi în ele au fost integrate teologia liberală şi tradiţiile denominaţionale. Mişcarea a ajuns şi în Europa şi s-a răspândit în întreaga lume. Caracteristica specială a carismaticilor „clasici“ este că aleg să rămână în denominaţiunea lor în loc să formeze biserici separate. Ei se infiltrează în aceste denominaţiuni şi acţionează ca droj-

dia, răspândindu-şi astfel foarte eficient experiența „botezului lor cu Duh“.

Reînnoirea carismatică catolică a devenit una dintre cele mai mari şi mai importante grupări din cadrul carismaticilor clasici. Ei susțin că au vreo 120 de milioane de adepți în 230 de țări din toată lumea. Sunt recunoscuți de ultimii trei papi şi promovați de membri de seamă ai ierarhiei romano-catolice, cum ar fi cardinalul Suenens şi predicatorul papei, R. Cantalamessa.

Pe lângă aceste mişcări denominaționale de reînnoire, mai există un număr crescând de biserici carismatice independente şi denominațiuni noi, precum Calvary Churches sau Vineyard Fellowship. Multe dintre acestea sunt deschise pentru învățături eretice masive, de ex. mişcarea Cuvântul Credinței (Kenneth Hagin); mulți sunt predicatori ai falsei evanghelii a prosperității sau a ereziei „mărturisirii pozitive“. Aceşti carismatici independenți sunt de obicei grupați în jurul unui lider „uns în mod special“ şi experimentează o creştere rapidă. Există şi foarte multe misiuni şi organizații para-bisericeşti carismatice, cum ar fi „Youth With a Mission“ [în România, *Tineri în misiune*], canalele de televiziune carismatice PTL [Paul Crouch], etc. O organizație „evanghelistică“ de tristă faimă în Africa este cea a lui Richard Bonnke cu cruciadele ei de vindecări ținute în căutarea sau exploatarea senzaționalului.

În anii ’80 ai secolului 20, un „al treilea val al Duhului Sfânt“ a fost anunțat de unii carismatici, în special de John Wimber. Acest nou „val“ înşelător a fost îndreptat spre Bisericile evanghelice tradiționale care fuseseră mai înainte mai puțin influențate de învățăturile şi practicile carismatice. S-au făcut eforturi deosebite de a exporta falsul duh carismatic la evanghelicii necarismatici, iar atractiva muzică carismatică, în special cântările de „laudă şi închinare“, funcționează ca un eficient „deschizător de uşi“ în special printre credincioşii mai tineri.

Caracteristica ce-i deosebeşte pe carismatici de fraţii lor mai vârstnici, penticostalii, pare să fie aceea că mişcarea mai timpurie era încă influenţată de rădăcinile ei înfipte în mişcarea sfinţeniei şi a avut într-un fel un caracter mai conservator, în timp ce la carismatici se pot răspândi incontrolabil caracterul lumesc, laxismul moral şi chiar şi influenţe New Age şi ezoterice. Totuşi, cu succesul crescând al carismaticilor, generaţia mai tânără de pastori penticostali pare să se fi adaptat foarte mult la colegii lor mai eficienţi, şi se poate observa pe scară tot mai largă o amestecare până la confundare a celor două curente.

d) Rolul crucial al mişcărilor penticostale şi carismatice în înşelarea Bisericii din vremea sfârşitului

Am văzut că valul penticostalo-carismatic creşte cu repeziciune în aceste zile de pe urmă. Dacă creşterea numerică şi succesul exterior ar fi un semn sigur al binecuvântării lui Dumnezeu, aşa cum cred mulţi, atunci carismaticii ar putea susţine pe drept cuvânt că sunt avangarda lui Dumnezeu. Dar am văzut deja că în vremea sfârşitului ceea ce creşte şi se răspândeşte ca un cancer este erezia şi abaterea de la credinţă (2.Tim.2:17). Pe de altă parte, despre rămăşiţa de credincioşi adevăraţi se spune că *„are puţină putere“* (Ap.3:8). Prin urmare, creşterea acestor mişcări este conformă cu Scriptura, dar împlineşte avertizări precum cea din 2.Timotei 3:13: *„Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alţii şi se vor amăgi şi pe ei înşişi“*. În vremea sfârşitului, falşii învăţători vor atrage mulţimi cu mult mai mari comparativ cu învăţătorii adevăraţi:

„În norod s-au ridicat şi proroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpân, care i-a cumpărat, şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năprazncă. <u>Mulţi îi vor urma în destrăbălările lor.</u> Şi, din pricina

lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi. Dar osânda îi paşte de multă vreme, şi pierzarea lor nu dormitează" (2.Pt.2:1-3).

Aceasta nu înseamnă că nu există credincioşi adevăraţi printre penticostali şi carismatici. Sunt convins că există câteva suflete care au crezut în Domnul Isus ca Salvator al lor şi care sunt copii adevăraţi ai lui Dumnezeu, deşi sunt înşelaţi de învăţăturile greşite şi de duhurile false din aceste mişcări. Pe de altă parte, faptul trist este că o majoritate, în bisericile carismatice adesea o foarte mare majoritate, a adepţilor nu arată dovezile biblice ale unei naşteri din nou şi ale salvării biblice. Aceasta se datorează falsei evangheliii care se predică în aceste cercuri, falsului Isus care e venerat şi falsului duh care e la lucru (2.Cor.11:4; vezi cap. 2).

De ce are un asemenea succes această mişcare în mod vădit nebiblică? Ei bine, răspunsul este că ea e promovată de Satan, care o foloseşte ca să-i deschidă pe creştinii nominali pentru venirea înşelării anti-creştine. Sunt trei efecte distrugătoare ale mişcării pe care diavolul le foloseşte masiv în creştinătatea din zilele de pe urmă:

1. Mişcările penticostale şi carismatice îi conving pe oameni să considere revelaţiile false, experienţele şi sentimentele subiective mai importante decât Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Cuvântul inspirat al Scripturii este singurul nostru ghid sigur pentru credinţa şi viaţa noastră – acesta este principiul sănătos la care încă aderă cei mai mulţi credincioşi evanghelici – sau mai bine zis au obişnuit să adere înainte ca influenţele înşelătoare ale carismaticilor să pervertească acest principiu. Ori de câte ori câştigă influenţă duhul fals al acestei mişcări, oamenii sunt subtil întorşi de la credinţa simplă în Scriptură. Ei se deprind să privească mesajele unor profeţi „unşi", visele sau vocile inimilor lor înşelate un „Cuvânt al lui Dumnezeu" mai autentic şi mai de interes decât Biblia. Şi această plămădeală sau drojdie

mistică este folosită de diavol ca să-i atragă pe mulți creștini evanghelici departe de credința dată sfinților odată pentru totdeauna (Iu.1:3).

2. Mişcările penticostale şi carismatice pregătesc oamenii să accepte semne şi minuni ca o confirmare şi autentificare divină. Aceasta pregăteşte calea pentru nişte înşelări şi mai mari care trebuie să vină când va apărea Anticristul pe scenă. Profeții falşi ai acestei mişcări îi învață pe adepții lor să-i accepte ca autorizați de Dumnezeu pe cei ce fac semne şi minuni. Acum, ştim că în punctul culminant al înşelării anticreştine Satan va folosi un super-profet ca instrument care va face cele mai uimitoare semne şi minuni – pentru a-i seduce pe oameni să se închine Anticristului şi imaginii lui (cf. Ap.13:12-15; 2.Tes.2:8-12). Ori de câte ori vedem „vindecători prin credință" carismatici proclamându-şi măreţele semne şi minuni, ar trebui să ne amintim că într-o zi o fascinantă vindecare miraculoasă îi va determina pe nişte oameni înşelați să se închine dragonului şi fiarei (Ap.13:3-4)!

3. Mişcările penticostale şi carismatice permit absorbția multor creştini fideli Bibliei în mişcarea ecumenică şi în viitoarea religie mondială a Prostituatei Babilon. Este un fapt grăitor că o organizație liberală, ecumenică şi care renunță la Cristos cum e Consiliul Mondial al Bisericilor a întâmpinat cu bucurie mişcarea carismatică. El o apreciază în cea mai mare măsură, deoarece vede bine că în fața unor dezacorduri de netrecut între denominațiuni în domeniul doctrinei, această „reînnoire" bazată pe spiritualitate falsă, pe revelație falsă şi pe experiență falsă poate fi o punte eficientă pentru a uni grupări foarte diferite. Şi chiar aşa stau lucrurile. Drojdia carismatică a realizat o unitate ecumenică nebiblică, în care baptişti şi pietişti înşelați dansează laolaltă cu teologi liberali, cu preoți catolici, cu adepți evanghelici ai creşterii Bisericii şi cu penticostali într-un sălbatic „dans al închinării" în jurul unui viţel in-

vizibil, toți îmbătați cu duhul fals şi cu limbile, viziunile şi emoțiile lui.

Concluzie

Nu este nevoie să fim tulburați, apăsați sau descurajați de toate lucrurile pe care le-am auzit şi citit. Domnul nostru, când i-a învățat pe discipolii Lui despre timpul sfârşitului şi despre pericolele lui, le-a spus: *„Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus şi să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie"* (Lc. 21:28). Domnul Isus Cristos a câştigat victoria asupra lui Satan şi a duhurilor lui înşelătoare. Domnul a promis: *„Şi Eu îți spun: tu eşti Petru, şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea, şi porțile Locuinței morților nu o vor birui"* (Mt.16:18). Prin urmare, nu este nevoie să fim îngrijorați în legătură cu aceste lucruri.

Totuşi, responsabilitatea noastră este să păstrăm învățătura sănătoasă pe care ne-a dat-o Domnul nostru prin apostolii Săi. Domnul ne va păzi şi ne va călăuzi nevătămați prin aceste vremuri de pe urmă cu toate pericolele lor. Dar partea noastră este să rămânem în strânsă comuniune cu El şi să-I păzim Cuvântul. El îi va ocroti pe cei care sunt fideli. Vrei să faci şi tu parte din rămăşița Sa fidelă care învinge şi va primi cununa? Se cere un preț în aceste zile să-I păzeşti Cuvântul, să păzeşti credința şi sfințenia şi să trăieşti ca fiind crucificat şi înviat cu Cristos – dar răsplata va fi minunată.

Să privim la Isus, autorul şi desăvârşitorul credinței noastre (Evr.12:2)! Să stăm departe de falşii profeți din vremea sfârşitului şi în loc de aceasta să dăm atenție Cuvântului profetic al Bibliei, *„ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre"* (2.Pt. 1:19)! Să rămânem cu turma cea mică a credincioşilor adevărați, cu „aceia" (2.Tim.2:22), cu mica rămăşiță fidelă din

Biserica aflată în zilele de pe urmă, despre care este scris: *„Ştiu faptele tale: iată ți-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, şi ai păzit Cuvântul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu“* (Ap. 3:8). Domnul să ne păzească şi să ne dea tăria de a persevera până la sfârşit!

„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere şi să vă facă să vă înfățişați fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere şi stăpânire, mai înainte de toți vecii, şi acum şi în veci. Amin“.
(Iuda 1:24-25)

2

„Botezul spiritual“ carismatic şi botezul biblic în Duhul Sfânt

1. Învățăturile carismatice despre „botezul spiritual“ ca o a „doua binecuvântare“

Unul dintre cele mai populare subiecte discutate în cercurile penticostale şi carismatice este teza că fiecare credincios are nevoie să primească un „botez spiritual“ ca o a doua experiență sau o „a doua binecuvântare“ separat de convertire şi de naşterea din nou. Capacitatea de a înțelege necesitatea unui asemenea „botez spiritual“ s-a pierdut chipurile în perioada post-apostolică, dar a fost dată de Dumnezeu generației din vremea de pe urmă care să experimenteze marea „revărsare a Duhului“.

Potrivit acestor învățături, Dumnezeu a dorit să echipeze Biserica din vremea de pe urmă cu putere specială, de fapt cu revenirea puterilor şi darurilor pe care le-au avut apostolii şi care sunt acum transmise individului prin „botezul spiritual“. Astfel, învățătura despre „botezul spiritual“ este perechea învățăturii despre „revărsarea Duhului în vremea de pe urmă“; acestea formează împreună baza doctrinară a întregii mişcări penticostalo-carismatice.

Prin urmare, carismaticii obişnuiesc să pună creştinilor fideli Bibliei întrebări precum: „Ați primit deja Duhul Sfânt?“ sau: „Ați avut un botez spiritual?“ De fapt, aproape toate felurile de penticostali şi carismatici afirmă că un credincios nu primeşte Duhul Sfânt la convertire şi nu are parte de naştere spirituală ca un copil al lui Dumnezeu, ci trebuie să caute o asemenea experiență pentru a primi Duhul lui Dumnezeu sau cel puțin plinătatea, puterea şi darurile Lui. Experiența se poate face prin diferite metode,

potrivit diferiților învățători carismatici.

Metoda cea mai populară este punerea mâinilor; se cere unei persoane să se deschidă deplin pentru ce urmează să i se dea şi să se golească de sine, să-şi lase la o parte raţiunea, iar lucrătorul penticostal îşi va pune mâinile pe căutător. Alte metode sunt „sesiunile de aşteptare“ intense cu post şi rugăciune, iar uneori doar porunca de a imita limbile vorbite de alții, fapt care are adesea ca urmare vorbirea în limbi a persoanei respective şi „botezul spiritual“. Semnul principal al unui „botez spiritual“ este capacitatea de a vorbi în limbi, adică rostiri în stare de transă într-un „limbaj“ supranatural (de obicei total neinteligibil).

Se spune că urmările cele mai importante ale „botezului spiritual“ sunt vorbirea în limbi, capacitatea de a primi „vorbirea lui Dumnezeu“ prin viziuni, vise şi voci audibile sau percepute mintal, precum şi capacitatea de a face miracole, cum ar fi vindecări sau puteri supranaturale. Mai mult, predicatorii penticostali şi carismatici ne spun că „botezul spiritual“ este inițierea într-o sferă spirituală total diferită care îi face pe credincioşi să fie nişte „super-creştini“ sub toate aspectele.

Se spune că li se dă victorii complete sau aproape complete asupra păcatului şi ispitelor, experimentează o impresionantă sfințire, bucurie, putere spirituală, autoritate asupra lui Satan şi a demonilor săi, precum şi o continuă „prezență a lui Dumnezeu“ care poate fi simțită şi care are drept urmare copleşitoare experiențe emoționale extatice. Potrivit acestor oameni, nu ai altceva de făcut decât să fii „botezat în duh“ ca să experimentezi tot ce au văzut şi experimentat apostolii – inclusiv vizite ale îngerilor, vise călăuzitoare, deplasări miraculoase în alte locuri, călătorii în cer şi iad, precum şi tot ce-şi mai poate imagina fantezia de ordin religios.

Prin urmare, nu este de mirare că asemenea mesaje sunt foarte atrăgătoare pentru mulți creştini din zilele noastre.

Mulți sunt abătuți din cauza eșecului spiritual sau stării spirituale joase, experimentând prea adesea lipsă de putere și înfrângere spirituală în viața lor și luptându-se cu dificultăți aparent insurmontabile.

Ca urmare, oferta unei senzaționale experiențe spirituale unice care să le rezolve toate problemele sună plăcut în auzul lor, și ei sunt înclinați să se deschidă pentru o asemenea experiență care să le schimbe întreaga viață. Și, la urma urmelor, Biblia pare să dea dreptate învățătorilor penticostali și carismatici; nu citim oare că Cristos ne va boteza în Duhul Sfânt? De aceea, înțelegem câteva motive pentru care un număr crescând de credincioși se alătură mișcării penticostalo-carismatice și caută acel „botez spiritual" ca o îmbogățire pentru viața lor spirituală.

Dar este oare această experiență specială cu adevărat de la Dumnezeu? Cum putem să verificăm dacă ea e autentică sau contrafăcută? Ce se poate spune despre niște întâmplări mai degrabă dubioase care sunt de fiecare dată legate de acel „botez spiritual"? Putem oare să ignorăm avertizările pe care le-au emis mulți lideri și învățători creștini respectați împotriva acestei experiențe? Ei bine, singurul mod de a căpăta lumină și siguranță în aceste chestiuni este de a cerceta Scripturile și de a vedea dacă învățăturile penticostale și carismatice corespund cu adevărat învățăturii apostolice din Noul Testament.

Tot ce vine de la Dumnezeu este în armonie cu revelația adevărată și completă dată de El, deci cu Biblia. Orice învățătură falsă, oricât s-ar deghiza ea ca „biblică", va contrazice neapărat învățătura sănătoasă a Scripturii în câteva puncte importante. Prin urmare, Scriptura trebuie să fie standardul nostru de testare, când testăm duhurile, așa cum ni se poruncește în 1.Ioan 4:1: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși".

2. Învățătura Bibliei: Când primeşte un credincios Duhul Sfânt?

Prin urmare, atunci când vrem să supunem la test învățăturile penticostale şi carismatice privind primirea Duhului Sfânt într-o a doua experiență pentru a vedea dacă sunt adevărate sau nu, trebuie să examinăm învățătura Bibliei pe această temă. Întrebarea care se ridică este: Unde poate fi găsită această învățătură şi cum anume?

Cum şi unde putem găsi învățătura Bibliei privind o anumită temă?

Lucrul acesta este foarte important dacă nu vrem să fim induşi în eroare de învățătorii falşi. Aceştia operează adesea cu anumite pasaje ale Scripturii care sunt scoase din context, deseori preluate din Vechiul Testament şi aplicate greşit credinciosului din epoca Bisericii. De exemplu, ei vor cita promisiunea dată de Dumnezeu Israelului că nu le va da niciuna dintre bolile din Egipt dacă vor fi ascultători (Ex.15:26), şi vor spune atunci că orice copil al lui Dumnezeu ar putea evita îmbolnăvirea pur şi simplu prin ascultarea de Dumnezeu şi „faptul de a crede în mod corect". Dar aceasta trece cu vederea faptul că în timp ce israeliții au primit multe promisiuni şi binecuvântări pământeşti, exterioare, noi ca şi credincioşi noutestamentari ne bucurăm de promisiuni şi binecuvântări spirituale şi cereşti în Cristos (cf. Ef.1:3), care sunt mai înalte şi mai prețioase decât cele din Vechiul Testament, dar nu includ promisiunea că nu vom fi niciodată bolnavi.

Un principiu de bază al interpretării biblice este că trebuie să facem deosebire între căile lui Dumnezeu cu Israelul, poporul pământesc al lui Dumnezeu în Vechiul Legământ, şi cele cu *Biserica*, poporul ceresc distinct al lui Dumnezeu în Noul Legământ, precum şi cu Israelul viitor sub Noul Legământ şi cu neevreii în *Regatul Mesianic* de

o mie de ani. În istoria răscumpărării lui Dumnezeu există trei stadii diferite şi distincte.

Faptul de a recunoaşte distincţiile privitoare la relaţiile lui Dumnezeu cu oamenii în aceste trei dispensaţii sau epoci înseamnă a *„împărţi drept Cuvântul adevărului"* (2.Tim.2:15). A face lucrul acesta înseamnă pur şi simplu a interpreta revelaţia lui Dumnezeu după principiile care sunt date chiar în Cuvântul Său (cf. Rom.9:1–11:36; 1.Cor.10:1-11; 2.Cor.3:6-16; Gal.3:15–4:31; Ef.2:11–3:11; Col.2:16-17; 1.Tim.7-11; Evr.7:11–10:18). Dacă facem confuzie între relaţiile lui Dumnezeu cu Israelul, cu Biserica şi cu Regatul Mesianic, ne vom rătăci inevitabil de la învăţătura biblică şi vom sfârşi probabil într-o înşelare profeţită pentru timpul de pe urmă.

Prin urmare, în Vechiul Testament nu vom găsi învăţătură biblică despre vreo caracteristică a Bisericii noutestamentare. Putem găsi nişte prefigurări, simboluri, tipuri sau promisiuni pe care le putem aplica credinciosului noutestamentar (Col.2:17; 1.Cor.10:6,11; 2.Cor.1:20), dar niciodată doctrină care să se refere la Biserică, pur şi simplu pentru că Biserica, principiile şi învăţăturile ei au fost un mister ascuns profeţilor din Vechiul Testament (Rom.16: 25-26; Ef.3:4-10). Nu putem construi nicio doctrină despre Biserică şi despre credincioşii noutestamentari bazaţi pe revelaţia dată în Vechiul Testament. Baza evidentă pentru toată învăţătura noastră trebuie să fie Sfintele Scripturi ale Noului Testament. Aceasta nu înseamnă desigur că n-am putea găsi promisiuni sau cuvinte ale Domnului în Vechiul Testament pe care să le putem aplica la noi şi la epoca noastră a Bisericii. Dar baza doctrinară pentru Biserică trebuie să fie extrasă din revelaţia noutestamentară.

Când ajungem însă la Noul Testament, descoperim nevoia de a diferenţia şi căuta adevărata bază a doctrinei privind Biserica şi credinciosul noutestamentar. Evangheliile conţin multe învăţături preţioase ale Domnului nostru Isus

Cristos, dar trebuie să fim conştienţi de faptul că Domnul nostru i-a învăţat aici pe discipolii Săi evrei despre viitorul Regat al lui Dumnezeu în general. Învăţăturile Sale din Evanghelii nu dezvăluie sfatul deplin şi întreg al lui Dumnezeu pentru Biserică (cf. Fap.20:27). Aşa cum zice chiar Domnul nostru, lucrul acesta n-a fost posibil, pentru că discipolii nu puteau suporta atunci o asemenea învăţătură. De aceea, adevărul deplin despre Biserică a fost revelat doar când Duhul Sfânt a fost dat în Ziua Cincizecimii:

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi" (Io.16:12-14).

Această promisiune se referă în mod evident la învăţătura apostolilor de după Ziua Cincizecimii (cf. Fap.2:42). Numai când discipolii evrei au primit Duhul Sfânt şi au fost botezaţi în noul creatul Corp al lui Cristos au fost ei în stare să înţeleagă, chiar dacă treptat şi cu dificultate, planul total nou pe care l-a avut Dumnezeu cu Biserica: un Corp spiritual nou în care evreii şi neevreii au fost uniţi într-un om nou în Cristos (Ef.2:11–3:10; Gal.3:28; Col.3:9-11).

Acest sfat al lui Dumnezeu a fost aşa de revoluţionar pentru evrei, încât au întâmpinat probleme serioase în înţelegerea şi acceptarea lui chiar şi după Ziua Cincizecimii; la început, ei chiar s-au împotrivit acelei unităţi dintre evrei şi neevrei în Cristos şi au cerut ca neevreii să fie circumcişi şi obligaţi să ţină Legea (Fap.10–11; 15; Gal.2–4). Dumnezeu Şi-a dezvăluit învăţăturile despre acel mister al Bisericii noutestamentare doar treptat şi în special prin apostolul Pavel, care a fost vasul ales al lui Dumnezeu pentru a revela învăţăturile Cristosului înviat pentru Biserica Sa (Rom.16:25-26; 1.Cor.4:1; 1.Cor.4:36-37; Gal.1:11; Ef.3:1-11; Col.1:23-27; Ti.1:1-3).

Când privim la cartea Faptelor, nu ne putem aştepta să găsim acolo învățătură despre Biserica noutestamentară, deoarece Fapte nu este o carte de doctrină, ci o carte de istorie inspirată care are de-a face predominant cu primii ani decisivi de după Ziua Cincizecimii, când Biserica de abia se înființase şi se dezvolta dintr-un ansamblu de credincioşi exclusiv evrei în Ierusalim şi Iuda (Fap.1–7), extinzându-se apoi la neevrei (Fap.8–12) şi la lucrarea inițială a apostolului neevreilor, Pavel (Fap.13–28).

Un principiu foarte important al învățăturii biblice sănătoase este să examinăm scrisorile Noului Testament conform standardului lui Dumnezeu de interpretare a întregii Scripturi. Aceste scrisori reprezintă sfera cea mai înaltă de revelație biblică; numai ele ne dau lumină în legătură cu elementele esențiale ale dispensației Bisericii şi de aceea ne dau regulile de a înțelege şi de a aplica întreaga Biblie la noi.

Aceasta înseamnă că în studiul învățăturii biblice privind Biserica vom începe cu scrisorile şi astfel cu temelia pusă de apostolii şi profeții Noului Testament (Ef.2:20). În lumina acestei învățături vom interpreta şi studia mesajul restului Noului Testament (Evanghelii, Fapte, Apocalipsa), făcând totdeauna deosebire între dispensațiile Israelului, Bisericii şi Regatului Mesianic, iar în lumina revelației noutestamentare vom studia şi aplica revelația vechitestamentară. În felul acesta vom ajunge la învățătura sănătoasă a Bibliei şi vom evita denaturări ale adevărurilor biblice sau chiar doctrine înşelătoare care ne-ar putea afecta credința (cf. 1.Tim.1:6-11).

După ce-am explicat acest important principiu al studiului biblic, vom purcede acum să studiem chestiunea dacă un credincios noutestamentar primeşte Duhul Sfânt. Este oare adevărată şi sănătoasă biblic învățătura penticostală potrivit căreia lucrul acesta se va întâmpla doar mai târziu şi nu în clipa naşterii din nou?

a) Învățăturile scrisorilor apostolice despre primirea Duhului

Aşa cum este de aşteptat, nu găsim în Vechiul Testament nicio învățătură privind modul cum un credincios din epoca Bisericii primeşte Duhul, deoarece nu Biserica e avută în vedere acolo. Totuşi, găsim câteva promisiuni importante pentru viitorul Israelului, atunci când se va întoarce la Domnul la sfârşitul zilelor. Atunci, Dumnezeu va scoate din ei inima de carne, le va da o inimă nouă şi-Şi va pune Duhul în ei (cf. Ez.36:26-27). Lucrul acesta este analog cu experiența naşterii din nou pe care o face credinciosul noutestamentar, dat fiind că avem parte acum de Noul Legământ care va fi acordat Israelului convertit în viitor (cf. Ier.31:31-34; Lc.22:20; 2.Cor.3:6; Evr.8–9).

În Evanghelii nu avem nicio învățătură privitoare la această chestiune, deşi avem o *promisiune* în Ioan 7:39 ce indică Ziua Cincizecimii. Nici în Fapte nu găsim această învățătură, dar găsim mai multe *exemple* privind modul cum au primit oamenii Duhul Sfânt (cf. Fap.2:38; 10:47). *Doctrina* legată de acest subiect se află în Scrisorile din Noul Testament, mai ales în Scrisoarea către Galateni. Apostolul aduce argumente contra ereziei acestor oameni de a adăuga Legea la Har şi îi întreabă: *„Ați primit Duhul prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?“* (Gal.3:2; cf. 3:5).

Pe aceeaşi linie de argumentare, el arată spre Cristos, care a purtat blestemul Legii *„pentru ca noi să primim promisiunea Duhului prin credință“* (Gal.3:14). Cineva ar putea susține că aceste pasaje nu arată clar dacă Duhul este primit prin credință salvatoare la începutul noii vieți sau prin vreun „act de credință“ special la o dată ulterioară. Dar al treilea pasaj clarifică lucrul acesta: *„Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Cristos“* (Gal.3:22; cf. Gal.4:6).

Luate laolaltă, aceste pasaje ale Scripturii ne învață că credinciosul noutestamentar primeşte Duhul Sfânt prin credința salvatoare în Cristos, şi anume atunci când crede prima dată în Cristos ca Domn şi Salvator al său. Astfel, Duhul este primit la convertire, iar primirea Lui este legată de naşterea din nou prin acel Duh. Această legătură este confirmată de Tit 3:5-6, Efeseni 1:13 şi 2.Corinteni 1:22. Ea este limpede dovedită de un alt pasaj important, Romani 8:9: *„Voi însă nu mai sunteți pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Cristos, nu este al Lui"* (cf. Iu.1:19; 1.Io.3:24; 4:13). Prin urmare, primirea Duhului şi începutul adevăratei vieți spirituale merg mână în mână şi nu pot fi separate una de alta; dacă încă n-ai primit Duhul, nu ai viață, nu eşti convertit cu adevărat.

Acum, unii doresc să evite această învățătură clară afirmând că un credincios putea să fi primit Duhul Sfânt la convertire, dar nu plinătatea, ci doar o mică parte din El. Dar aceasta ar impune noțiunea nebiblică că Duhul Sfânt ar fi o forță impersonală, o simplă putere a lui Dumnezeu, şi nu o persoană divină. Dar această învățătură din urmă este fără îndoială adevărată, aşa cum dovedesc multe pasaje din Scriptură, în care Biblia pune în seama Duhului Sfânt toate calitățile unei persoane (de ex. Mt.4:1; 10:20; 28:19; Mc.13:11; Lc.12:12; Io.14:16-17; 15:26; 16:13; Fap.5:3,9; 10:19; 16:7; 18:5; 20:28; Rom.8:26; 1.Cor.2:10; 12:11; Ef.4:30; Fil.1:19; 1.Tim.4:1; Ti.3:5; Evr.3:7; 9:8; 10:29; Iac.4:5; 2.Pt.1:21; 1.Io.5:6-8; Ap.2:7; 22:17).

Dar dacă Duhul Sfânt este o persoană divină, atunci nu poți să-L primeşti decât ca atare – ca o ființă întreagă, nu doar o parte din El! Prin urmare, a primi Duhul înseamnă a primi potențial întreaga Sa plinătate – cât din acea plinătate experimentează un credincios este o altă chestiune; aceasta depinde de umblarea lui cu Domnul. Dar, la convertire şi naşterea din nou, fiecare credincios primeşte

Duhul lui Dumnezeu ca o Persoană şi în toată plinătatea Lui, care locuieşte în el, îl naşte ca şi copil al lui Dumnezeu, îl sfinţeşte, îl sigilează – şi toate acestea în momentul decisiv al convertirii adevărate şi al vieţii noi.

Astfel, vedem că doctrina penticostalo-carismatică ce spune că Duhul este primit la un stadiu ulterior al vieţii creştine e dovedită ca falsă în Scriptură. Biblia nu afirmă existenţa unor stadii diferite ale darurilor spirituale, ci doar existenţa unor stadii diferite de maturitate (cf. 1.Io. 2:12-14). Adevăratul dar noutestamentar al Duhului este primit la naşterea din nou şi nu ulterior.

b) Argumente carismatice din cartea Faptelor

Pentru a-şi apăra doctrina nebiblică în faţa acestei învăţături coerente din scrisorile apostolice, penticostalii deduc uneori nişte argumente din cartea Faptelor.

Discipolii înainte şi după Ziua Cincizecimii

Un asemenea exemplu sunt *discipolii Domnului nostru înainte şi după Ziua Cincizecimii*. „Uitaţi-vă la discipoli înainte de a primi Duhul", ar putea spune cineva. „Uitaţi-vă ce slabi şi lipsiţi de credinţă, ce încăpăţânaţi, ce neascultători şi ce laşi erau! Dar, odată ce-au primit Duhul Sfânt, au devenit curajoşi, puternici şi fideli. Ei erau credincioşi înainte de Ziua Cincizecimii, dar au primit putere numai după aceea. Aşa şi tu, trebuie să experimentezi propria ta Zi a Cincizecimii pentru a deveni un puternic om al lui Dumnezeu!" La prima vedere, aceste cuvinte sună destul de veridic, dar trebuie să studiem cu mare atenţie şi profunzime Scriptura pentru a căpăta din ea răspunsuri adevărate şi învăţături clare.

Întrebarea este: Putem oare să-i luăm pe discipolii Domnului înainte de Ziua Cincizecimii ca un argument pentru starea spirituală a credincioşilor noutestamentari de după Ziua Cincizecimii? Dacă studiem Biblia în privinţa acestui

subiect, trebuie să tragem concluzia că lucrul acesta nu este posibil. Discipolii Domnului nostru erau, în privința chestiunii dispensațiilor, tot sub Lege; ei nu erau încă fii ai lui Dumnezeu în Cristos, deşi credeau în Mesia. Credința lor era în Mesia pe pământ înainte de a-Şi fi îndeplinit lucrarea decisivă; noi credem în Mesia crucificat, înviat şi înălțat la dreapta lui Dumnezeu în cer. Ei nu puteau să fi primit înfierea noutestamentară deplină, deoarece încă nu fusese turnat Duhul Înfierii. Vedem aceasta în Ioan 7:39.

„Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit".

Prin urmare, primirea Duhului nu era posibilă înainte de Ziua Cincizecimii, iar naşterea din nou biblică, care este efectuată de Duhul Înfierii (sau adopția noastră ca fii), nu era nici ea posibilă (cf. Rom.8:15; Gal.4:6). Mângâietorul nu putea veni pentru a locui în credincioşi înainte ca lucrarea Domnului nostru să fie complet făcută. În lumina acestui lucru, trebuie să mai înțelegem că ei nu au primit cu adevărat Duhul Sfânt când Domnul Isus a suflat peste ei şi le-a spus: *„Primiți Duhul Sfânt"* în Ioan 20:22. În originalul grec nu există articol hotărât înainte de „Duhul Sfânt", aşa că nu putem traduce, aşa cum fac multe versiuni: „Primiți Duhul Sfânt". Putem înțelege aceste cuvinte doar ca o întărire temporară cu Duh până când urmau să primească cu adevărat Duhul în Ziua Cincizecimii.

De fapt, ar fi fost ceva imposibil pentru Duhul Sfințeniei să locuiască în nişte oameni păcătoşi înainte de a fi avut loc sacrificiul perfect al lui Cristos Domnul nostru şi de a-Şi fi vărsat sângele prețios, acest sânge care este singurul în stare să curețe eficient o inimă păcătoasă. Numai după ce a fost îndeplinit acel mare sacrificiu al marelui nostru Preot a putut Duhul lui Dumnezeu cel sfânt să vină şi să locuiască în oameni. Dar acea lucrare îndeplinită implica nu numai moartea Răscumpărătorului nostru pe cruce, ci şi

învierea şi înălţarea Sa la cer, precum şi intrarea Sa în sanctuarul ceresc cu propriul Său sânge, care trebuia să fie (aşa putem deduce) stropit pe scaunul ceresc al îndurării, unde vorbeşte încă pentru noi (cf. Evr.9:5,11-14,23-26; 10:1-22; 12:24).

Numai după ce s-au îndeplinit toate acestea Şi-a dat Tatăl Duhul Său Fiului, astfel încât El să-L reverse asupra credincioşilor, aşa cum vedem din Fapte 2:32. Prin urmare, discipolii Domnului nostru se aflau într-o situaţie foarte specială înainte de Ziua Cincizecimii, şi nu-i putem compara cu noi. Deşi ei crezuseră înainte în Cristos, doar în Ziua Cincizecimii au primit plinătatea a ceea ce primim noi ca credincioşi în epoca Bisericii; ei s-au născut din nou, au primit Duhul, au fost botezaţi şi sigilaţi în Duh, umpluţi cu Duh, care i-a şi împuternicit. Noi primim acum toate acestea în clipa în care credem în Cristos, aşa că nu-i putem compara pe discipoli cu noi ca să „dovedim" doctrina „unei a doua binecuvântări".

Discipolii lui Ioan din Efes

Celălalt incident din Fapte citat frecvent ca dovadă pentru o „a doua binecuvântare" este întâlnirea apostolului Pavel cu unii discipoli ai lui Ioan Botezătorul din Efes (Fap.19:1-7). Aici, în versetul 2, Pavel le pune discipolilor o întrebare pe care mulţi penticostali le-ar pune-o azi altor creştini: „Aţi primit Duhul Sfânt când aţi crezut?" Aceasta pare foarte mult o confirmare adevărată a învăţăturilor penticostale – cel puţin la prima vedere. Dar cine erau cei cărora le-a pus Pavel acea întrebare?

Aflăm din text că erau evrei care trăiau în *diaspora*, printre păgâni. Ei erau obligaţi de Legea lui Moise să viziteze Ierusalimul şi templul de trei ori pe an, cu ocazia marilor sărbători. Ei făcuseră lucrul acesta pe timpul când Ioan Botezătorul se ridicase şi predicase mesajul său de pocăinţă. Ei se pocăiseră şi fuseseră botezaţi, dar credinţa

lor nu era o credință în evanghelia completă noutestamentară. Ei credeau în Mesia care trebuia să vină, aşa cum Îl predicase Ioan, dar evident că nu erau în Ierusalim când predicase Domnul Însuşi sau când S-a oferit pe Sine ca sacrificiu pentru păcătoşi pe cruce. Prin urmare, apostolul le predică acum evanghelia noutestamentară deplină despre Mesia care venise, murise pe cruce pentru noi păcătoşii, înviase şi stătea în ceruri la dreapta lui Dumnezeu.

Numai când aceşti evrei au crezut în această evanghelie adevărată şi au fost botezați în numele Domnului Isus au primit ei Duhul, şi aceasta prin punerea mâinilor de către apostolul Pavel. Vedem aici că acest episod era o situație specială la începutul Bisericii, dar în niciun fel tipică pentru modul cum primeşte un credincios noutestamentar Duhul Sfânt. Aceşti bărbați nu erau cu adevărat născuți din nou, şi chiar modul în care au primit Duhul a fost unul special, nu tipic pentru noi cei de astăzi.

Căci, atunci când Scriptura menționează evreii, poporul ales cândva care Îl respinsese pe Mesia al său, se pare că aceşti evrei trebuiseră să fie botezați cu apă mai întâi pentru a primi Duhul (cf. Fap.2:38). Probabil că Dumnezeu cerea ca ei să renunțe în public la legătura lor cu poporul evreu şi să-şi mărturisească credința în Mesia cel respins înainte de a putea să primească Duhul. Dar Dumnezeu a acționat în mod diferit cu păgânii din casa lui Corneliu; ei au primit Duhul mai întâi şi botezul în apă pe urmă, la fel ca noi astăzi (cf. Fap.10:44-48).

Din nou, discipolii din Efes au primit Duhul prin punerea mâinilor unui apostol, ca samaritenii (Fap.8:16-17). Dar nu putem clădi o doctrină pe acest incident, pentru că el a fost diferit în cazul lui Corneliu, iar în Scrisorile apostolilor nu mai găsim niciodată punerea mâinilor menționată cu privire la primirea Duhului. Singurii care au folosit aceasta ca să-şi întemeieze o doctrină greşită sunt membrii sectei Biserica Nou-apostolică, care afirmă că nu poți

primi Duhul până nu şi-a pus mâinile pe tine unul dintre apostolii lor falşi.

Din aceasta putem învăța un lucru: N-ar trebui să clădim o învățătură biblică pe cartea Faptelor, pentru că este o carte inspirată de istorie, nu de doctrină. Ea arată dezvoltarea Bisericii şi răspândirea evangheliei de la începuturile ei în Ierusalim, apoi în Iudeea şi Samaria, până la marginile pământului, dar nu ne arată doctrina Bisericii.

Mai putem învăța un lucru: argumentele aparent biblice în favoarea doctrinei penticostale „a celei de-a doua binecuvântări" se văd la o privire mai îndeaproape a fi profund nebiblice. Doctrina penticostală este în contradicție flagrantă cu învățătura clară a Scripturilor Noului Testament. Ea este o învățătură greşită care îi induce în eroare pe credincioşi. Adevărata doctrină noutestamentară afirmă că un credincios primeşte Duhul la convertire şi naşterea din nou, nu mai târziu în viața lui creştină.

3. Învățătura Bibliei: Ce este „botezul în Duhul Sfânt" şi când îl primim?

Acum trebuie să ne ocupăm de o a doua chestiune: despre ce ne vorbeşte „botezul în Duh" ca doctrină penticostală? Este el biblic sau nu? Acum, când cercetăm Scriptura realizăm că nu găsim acest termen, ci noțiuni similare, cum ar fi „faptul de a fi botezat în Duh". Mai realizăm că doctrina despre „botezul în Duh" nu se găseşte în Vechiul Testament, pentru că este o trăsătură distinctă a epocii Bisericii. În Evanghelii nu găsim o învățătură (adică o explicație privind semnificația şi modul lui de primire), ci mai degrabă un anunț al acelui botez ca ceva viitor. Acest anunț vine de la Ioan Botezătorul (Mt.3:11; cf. Mc.1:7-8; Lc.3:16; Io.1:26-27):

„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, şi

eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc" (Mt.3:11).

Vedem aici că Domnul Isus Cristos Însuşi este Cel care are dreptul şi lucrarea de a boteza în Duhul Sfânt. „Botezul cu foc" menționat aici este apreciat de mulți penticostali chiar mai mult decât „botezul în Duh", iar unii penticostali înflăcărați s-ar ruga astfel: „Doamne, botează-mă cu foc!", crezând că aceasta este o binecuvântare şi mai mare. Dar când studiem pasajul din Matei 3:7-12 ca întreg, realizăm că „botezul în Duh" este fără doar şi poate o judecată, aşa cum se poate vedea din v. 10: *„Iată că securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face rod bun va fi tăiat şi aruncat în foc"*, precum şi din v. 12, unde se spune despre Cristos că *„Acela Îşi are lopata în mână, Îşi va curăța cu desăvârşire aria şi Îşi va strânge grâul în grânar, dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge"*. Prin urmare, aceşti oameni sunt induşi în eroare de nişte duhuri false să se roage pentru propria lor judecată!

În cartea Faptelor găsim prima dată viitorul „botez în Duh" anunțat mai precis de Cristos Însuşi în capitolul 1. Aici se are evident în vedere revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii:

„Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduința Tatălui, ‚pe care', le-a zis El, ‚ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt'" (Fap.1:4-5).

În Fapte 2 nu găsim nimic menționat despre acest botez cu Duh. Dar când apostolul Petru dă socoteală credincioşilor din Ierusalim privind vizita lui la Corneliu, adevereşte că această promisiune a „botezului în Duh" s-a împlinit în Ziua Cincizecimii:

„Şi, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt a coborât peste ei ca şi peste noi la început. Şi mi-am adus aminte

de vorba Domnului, cum a zis: ‚Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt'. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat acelaşi dar ca şi nouă, care am crezut în Domnul Isus Cristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?" (Fap.11:15-17).

Aici vedem că în judecata inspirată a apostolului darea Duhului Sfânt a coincis cu botezul în acelaşi Duh. Ambele s-au întâmplat mai întâi în Ziua Cincizecimii, dar s-au întâmplat şi în casa lui Corneliu.

Dar tot nu ştim care este înțelesul acelui „botez în Duh". De ce este necesar acest botez? Ce efecte are el? Răspunsul la aceste întrebări se găseşte, aşa cum ne-am aştepta, în scrisorile Noului Testament, în doctrina apostolilor. Citim despre el în prima Scrisoare către corinteni:

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; şi toți am fost adăpați dintr-un singur Duh" (1.Cor.12:13).

Ei bine, aici avem învățătura despre „botezul în Duh". Apostolul inspirat ne spune că această lucrare a lui Cristos se face în viața tuturor credincioşilor chiar în clipa când îşi experimentează noua naştere şi devin parte a Corpului lui Cristos, Biserica. De fapt, botezul biblic în Duh este însăşi operațiunea prin care un om, neevreu sau evreu, e adus în Corpul spiritual al lui Cristos. Acum, el nu mai este evreu sau păgân, nu mai e german, englez sau român, ci este un om nou în Cristos, posedând cetățenie cerească (Fil.3:20). El este parte din Corpul lui Cristos, din noul Templu al Bisericii. Lucrul acesta este efectuat de Duhul Sfânt, deoarece Corpul, ca şi Templul, este spiritual, nu potrivit cărnii.

De fapt, putem lega acest pasaj de importanta învățătură din Romani 6, unde găsim, după convingerea mea, botezul în Duh descris ca aducându-l pe credincios în unire cu moartea şi învierea lui Cristos (lucru pe care botezul în apă nu-l putea realiza niciodată). Apoi, „botezul în Duh" ar

însemna şi aducerea unei persoane „în Cristos“ şi efectuarea în el a stării de a fi crucificat şi înviat cu Cristos (Rom.6:1-11).

Când studiem acest text doctrinar, putem vedea ceea ce nu este adevăratul botez în Duh, aşa cum pretind penticostalii, şi anume o experienţă în care sunt implicate emoţii profunde, viziuni, curgerea puterii, senzaţii de căldură sau alte manifestări corporale. Adevăratul „botez în Duh“ este un lucru care nu poate fi simţit sau experimentat cu simţurile. Este o activitate invizibilă a Duhului Sfânt exact aşa ca sigilarea cu Duh sau sfinţirea prin Duh. Toate acestea se întâmplă pe nevăzute şi pe nesimţite în acel minunat şi ascuns moment în care are loc naşterea din nou. Poţi vedea roadele acestor acţiuni ale Duhului Sfânt, dar ele au loc în omul interior, ascuns de simţurile noastre.

Nu uita, există o lucrare a Duhului pe care poţi s-o experimentezi în mod clar, şi aceasta este umplerea cu Duh. Nici chiar aceasta nu este însoţită de viziuni şi senzaţii fizice, dar este experimentată în tărie şi îndrăzneală spirituală în mărturia pentru Domnul. Găsim exemple ale unei umpleri temporare cu Duh în cartea Faptelor (4:8,31; 7:55; 11:24; 13:9); aceasta se întâmplă aproape pretutindeni în legătură cu o mărturie publică pentru evanghelie şi pentru Domnul nostru (cf. Lc.12:11-12).

Umplerea cu Duh nu este în niciun caz o „a doua binecuvântare“; ea are loc la început când primeşti Duhul. După aceea depinde foarte mult de viaţa ta de credinţă şi de atitudinea ta spirituală dacă eşti umplut de Duh sau nu. Apostolul Pavel ne dă porunca de a *„fi umpluţi cu Duh“* în Efeseni 5:18, iar Ştefan a fost un exemplu de om *„plin de credinţă şi de Duh Sfânt“* (Fap.6:5). Momentele speciale ale umplerii cu Duh pe care le întâlnim în Fapte 4 sunt toate legate de o mărturie înaintea necredincioşilor, şi ele n-au durat permanent, ci în mod evident doar pentru timpul cât a fost necesară echiparea specială.

Prin urmare, studiul nostru a confirmat doctrina biblică potrivit căreia botezul în Duh aşa cum îl găsim în Biblie nu este o „a doua binecuvântare“, ci are loc la naşterea din nou, împreună cu şi legat de celelalte operaţiuni ale Duhului. Vedem din nou că doctrinele penticostalo-carismatice despre un „botez în Duh“ ca o „a doua binecuvântare“ sunt combătute de Scriptură.

4. Adevăratul dar al Duhului Sfânt şi duhul fals care lucrează în „botezul în Duh“ al carismaticilor

Am stabilit acum adevărul biblic că primim Duhul Sfânt ca o persoană Divină şi în plinătatea Sa potenţială la convertire şi la naşterea din nou, nu după aceea, şi că „botezul biblic în Duh“ are loc în acelaşi timp. În aceasta găsim confirmat un adevăr foarte profund şi important: adevărul *atotsuficienţei lui Cristos*.

Aceasta înseamnă că în clipa când Îl primim pe Cristos ca Domn şi Răscumpărător al nostru primim şi toată plinătatea Lui, toate binecuvântările pe care le-am putea primi, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu: „El, care nu L-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ (Rom.8: 32). Şi, aşa cum scrie în Coloseni 2:9-10: *„Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveţi totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri“*. Astfel, când Îl avem pe Cristos, avem totul (Io.10:10); nu mai avem nevoie de vreo „a doua binecuvântare“, deoarece am primit în El tot ce avem nevoie (2.Pt.1:2-3); cu adevărat, Dumnezeu ne-a *„binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Cristos“* (Ef.1:3).

De noi depinde să trăim în conformitate cu aceste binecuvântări, şi orice credincios va experimenta aceste daruri şi binecuvântări în măsură diferită, potrivit stării şi matu-

rității lui spirituale. Dar toate acestea ne sunt date în Cristos chiar de la începutul vieții noastre spirituale. Dacă trăim în ascultare, credință şi predare lui Dumnezeu, vom avea prezente în viața noastră o mare parte din aceste binecuvântări; dacă ne lipsesc aceste lucruri, putem experimenta foarte puțin din ele, dar ele tot ne aparțin în Cristos.

a) Adevărata cale spre tărie spirituală

Doctrina penticostalo-carismatică privind „a doua binecuvântare" este fundamental greşită şi chiar eretică, tocmai pentru că neagă atotsuficiența lui Cristos şi sugerează că copilul lui Dumnezeu, după ce L-a primit pe Cristos, are nevoie de ceva mai mult şi „mai înalt" decât darurile şi binecuvântările pe care Dumnezeu i le-a dat în Cristos – deşi Cuvântul lui Dumnezeu ne spune expres că El ne-a dat „toate lucrurile" cu Cristos (Rom.8:32). Aceasta deschide uşa pentru duhuri înşelătoare venind în viața credincioşilor prin falsul „botez în Duh".

Cu toate acestea, trebuie să fim conştienți că aceste doctrine amăgitoare şi care induc în eroare recurg la carne şi la sentimentele pe care le pot avea mulți credincioşi. Dacă priveşti la tine însuți într-un mod carnal, atunci poți întreba: „Mă simt oare cu adevărat binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală? De ce nu simt puterea Duhului Sfânt mai mult în viața mea? Sunt conştient de atâtea neajunsuri şi deficiențe, de atâtea înfrângeri în lupta mea împotriva păcatului şi cărnii – precis că-mi lipseşte ceva. Este posibil oare să nu fi primit deloc Duhul? Poate ar trebui să caut botezul în Duh al carismaticilor – poate că această experiență îmi va schimba viața în bine!"

Care e răspunsul biblic la aceste întrebări? Cum putem să ne învingem starea carnală şi să experimentăm puterea Duhului Sfânt în viața noastră? Cum ne învață Biblia?

Aşa cum am văzut mai înainte, Biblia spune că am primit tot ce aveam nevoie, toate binecuvântările şi darurile

spirituale, toată puterea şi tăria spirituală, Duhul Sfânt Însuşi şi plinătatea Lui la naşterea din nou. Dar în ce măsură experimentăm în realitate toate acestea depinde de umblarea noastră cu Cristos, de ascultarea noastră de Biblie şi de credinţa noastră. Se poate întâmpla ca, deşi în locurile cereşti sunt depozitate pentru noi toate binecuvântările spirituale în Cristos, să nu ne bucurăm mult de ele pe pământ – poate pentru că ascundem şi îndrăgim vreun păcat, sau pentru că ducem o viaţă carnală, după bunul nostru plac.

Învăţătura Domnului nostru despre Duhul Sfânt din Ioan 4 ar putea să ne ajute la înţelegerea acestui aspect al vieţii noastre spirituale. Acolo, Domnul Isus îi spune unei samaritence despre minunata apă a vieţii: *„Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică"* (Io.4:14).

Aici, Duhul lui Dumnezeu care locuieşte în credincios este asemănat cu un izvor de apă vie, care alimentează un curs de apă ce curge neîncetat prin noi, înviorându-ne viaţa şi făcând-o roditoare pentru Dumnezeu. Acum, când acest curs de apă al Duhului a fost redus la o simplă dâră sau şuviţă de apă, iar apa vie nu mai curge în noi, atunci trebuie să inspectăm izvorul primar şi să-l curăţăm de tot gunoiul pe care l-am lăsat să se strângă acolo! De îndată ce am curăţat izvorul primar, apa vie va curge iarăşi din abundenţă.

Biblia ne învaţă că, deşi am primit Duhul lui Dumnezeu în toată plinătatea Lui, putem să-L întristăm (Ef.4:30-31) şi să-L stingem (1.Tes.5:19) prin atitudini carnale, încăpăţânare şi păcat pe care nu le punem în ordine. Dacă aşa stau lucrurile, vom experimenta o secete interioară şi lipsă de putere spirituală, înfrângeri şi ispite grele. Vom duce lipsă de putere şi bucurie, pace şi comuniune intimă cu Cristos care rezultă dintr-o viaţă umplută de Duh. Într-o asemenea stare devenim slabi şi nestatornici; suntem ispitiţi să căutăm căi carnale de obţinere a bucuriei şi a unui

fel de „putere“; aceasta este o stare în care mulți cad pradă atracțiilor înșelătoare ale mișcării penticostalo-carismatice.

Dar modul biblic de ieșire dintr-o asemenea stare este să ne judecăm păcatele și atitudinile carnale în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, să ne pocăim de ele și să le mărturisim lui Dumnezeu. Aceasta este „umblarea în lumină“ despre care ne învață apostolul Ioan (1.Io.1:5-10). Aceasta implică un studiu și aplicație continuă a Cuvântului lui Dumnezeu la noi înșine și la viața noastră interioară. Ea înseamnă să căutăm fața Domnului și să-I cerem să ne convingă de vina păcatelor noastre și a atitudinilor noastre greșite și să ne curețe prin Cuvântul Său (cf. Ef.5:26; Evr.4:11-13). Înseamnă să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, așa cum ne spune Iacov:

„Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățați-vă mâinile, păcătoșilor; curățați-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tânguiți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare: Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța“ (Iac.4:7-10).

O importantă condiție preliminară pentru o viață umplută de Duh este o atitudine de predare totală lui Dumnezeu și Cristos. *„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“* (Rom.12:1). Este de mare importanță să încetez a trăi după poftele mele, după voia mea, și în schimb să-mi predau viața, în special corpul și mădularele lui, care sunt instrumentele lui de acțiune, Dumnezeului cel viu, pentru a face voia Sa și a-L servi cu fidelitate. *„Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale*

neprihănirii" (Rom.6:13).

Într-un sens mai profund, aceasta înseamnă să murim față de voința noastră proprie și față de egoismul nostru trăind în mod conștient ca niște crucificați și înviați cu Cristos. În Romani 6 și Galateni 5 suntem învățați cum să punem această temelie a unei vieți victorioase:

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din[tre cei] morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu El, întrucât știm că Cristosul înviat din[tre cei] morți nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom. 6:3-11). *„Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți* [lit. veți împlini] *poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteşte împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege. Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările,*

şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Cristos Isus şi-au răstignit firea pământească împreună cu patimile şi poftele ei" (Gal.5:16-24)

Prin urmare, adevărata cale care duce la tărie şi victorie spirituală este viaţa conştientă trăită în comuniune cu Cristos ca unii crucificaţi cu El (Rom.6:6; Gal.2:20), morţi cu El (Rom.6:4-5; Ef.2:5-6; Col.3:3) şi aşezaţi cu El în locurile cereşti (Ef.2:6; Col.3:1-3). Aceasta înseamnă că trebuie să ţinem seama în credinţă de poziţia noastră în Cristos pe care n-o putem simţi sau vedea, dar care e foarte eficientă odată ce umblăm în ea, dându-ne la moarte carnea, poftele şi mişcările ei (Col.3:5) şi trăind în mod conştient o viaţă nouă în puterea învierii lui Cristos. Toate acestea sunt rezumate minunat în mărturisirea apostolului Pavel:

„Am fost răstignit împreună cu Cristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine. Şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine" (Gal.2:20).

Aceasta este învăţătura sănătoasă a apostolilor, şi dacă trăim conform acestei învăţături, vom experimenta puterea, victoria şi conducerea spirituală după care tânjim şi de care avem nevoie. Nu există scurtături pentru a atinge acest scop, altfel riscăm să cădem în eroare şi înşelare. Într-un fel, mulţi oameni tânjesc în zilele noastre să posede puterea vieţii de înviere a lui Cristos, dar nu vor să plătească preţul, adică: să trăiască ca nişte crucificaţi cu Cristos şi să moară faţă de pofte şi păcate. Aceasta îi duce adesea pe oameni la o falsă „viaţă de sfinţenie", şi mult prea adesea în erorile mişcării penticostalo-carismatice.

b) Băutul din fântânile otrăvite: înşelarea carismatică

Când dăm atenție învățăturii Bibliei, vom realiza că doctrina penticostalo-carismatică a „botezului în Duh“ ca o „a doua binecuvântare“ nu este doar greşită, ci îi şi duce pe credincioşi departe de credința biblică pe drumul periculos al înşelării şi întâlnirii cu duhurile false. Dacă un credincios adevărat a primit adevăratul Duh al lui Dumnezeu deja la convertirea lui, nu-L poate primi a doua oară. El a primit de la Dumnezeu tot ce poate şi vrea să dea El.

Acum, dacă el, indus în eroare şi îndrumat de învățăturile penticostalo-carismatice greşite, se deschide pentru experiența spirituală numită „a doua binecuvântare“, va primi cu siguranță un duh, totuşi acesta nu poate fi adevăratul Duh al lui Dumnezeu, ci un duh înşelător al întunericului. Domnul Se plânge în Vechiul Testament: *„Căci poporul Meu a săvârşit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă“* (Ier.2:13). Şi penticostalii şi carismaticii au abandonat adevăratul izvor de apă vie şi au băut ape ciudate dintr-o fântână otrăvită.

Trebuie să medităm la toate acestea ca să detectăm planul satanic din aceste învățături. În timp ce Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că primindu-L pe Cristos am primit toate darurile şi binecuvântările lui Dumnezeu, diavolul spune credincioşilor: „Poate că-L ai pe Cristos în tine – dar Dumnezeu încă nu ți-a dat tot ce ai nevoie! Tu ai nevoie să primeşti botezul nostru în Duh, altfel nu poți fi un creştin puternic, învingător!“ Astfel, oamenii sunt pregătiți pentru pasul următor. Ei sunt făcuți să caute acest duh fals al penticostalilor; uneori sunt învățați să se roage cu insistență şi să ceară lui Dumnezeu să le dea Duhul Său. Lucrul acesta sună foarte pios, dar întrucât Dumnezeu ne-a spus limpede că ne-a dat deja Duhul Sfânt, toate aceste rugăciuni sunt totuna cu a-L face mincinos pe Dumnezeu. O asemenea rugăciune nu este plăcută lui Dumnezeu.

Pentru a justifica asemenea rugăciuni, carismaticii se referă adesea la Luca 11:13, unde citim: *„Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!"* Dar aceste cuvinte au fost spuse unor evrei credincioşi înainte de Ziua Cincizecimii, şi cu siguranță că ele trebuiau să-i încurajeze pe discipoli să se roage pentru ca Duhul Sfânt să fie dat curând. Discipolilor li s-a spus să zăbovească în Ierusalim şi să aştepte Duhul (Lc.24: 49; Fap.1:4), şi ei au făcut lucrul acesta cu multă rugăciune (Fap.1:13-14; 2:1) până ce a fost dat Duhul promis. Dar după aceea nu mai citim niciodată că ar trebui să cerem Duhul Sfânt. În această epocă a Bisericii, nu poți primi Duhul Sfânt cerându-L, ci doar pocăindu-te şi crezând în Domnul Isus Cristos, aşa cum am arătat mai sus că stau lucrurile în Scrisorile apostolice.

c) Primirea unui duh diferit (2.Corinteni 11)

Când un copil al lui Dumnezeu este astfel indus în eroare să caute „botezul în Duh" carismatic, el s-a plasat pe terenul alunecos al minciunii şi înşelării demonice. El este învățat de penticostali să-şi lase la o parte toate rezervele şi să se deschidă necondiționat Duhului pe care urmează să-l capete. În zilele noastre, el este primit cel mai adesea prin punerea mâinilor unui carismatic. E remarcabil că nu se întâmplă nimic când credinciosul este vigilent şi se roagă: „Doamne, dacă nu este de la Tine, atunci apără-mă şi nu lăsa să se întâmple nimic rău!" Numai atunci când credinciosul este complet pasiv, receptiv şi doreşte să primească un duh fals, acest duh poate într-adevăr să intre în viața lui şi să-l influențeze cu toate îndrumările şi revelațiile lui false, cu puterile şi „darurile" lui oculte.

Nu puțini sunt creştinii care ar nega că e foarte posibil ca un copil al lui Dumnezeu să primească un duh fals. Ei vor argumenta că Dumnezeu nu va permite niciodată să se

întâmple lucrul acesta, că un creştin va putea detecta cu uşurinţă un duh demonic şi va evita să fie influenţat de el. Dar această gândire rămâne la stadiul de dorinţă. În realitate, avem în Biblie o învăţătură inspirată foarte importantă care adevereşte contrariul şi ne avertizează solemn contra înşelării demonice; ea se află în 2.Corinteni 11:2-4,13-15:

„Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum şarpele a amăgit-o pe Eva cu şiretlicul lui, tot aşa şi gândurile voastre să nu se strice de la curăţia şi credincioşia care este faţă de Cristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiţi un alt duh pe care nu l-aţi primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-aţi primit-o, oh, cum îl îngăduiţi de bine!... Oamenii aceştia sunt nişte apostoli mincinoşi, nişte lucrători înşelători, care se prefac în apostoli ai lui Cristos. Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârşitul lor va fi după faptele lor“.

Acest pasaj din Scriptură demască şiretlicurile viclene ale diavolului pe care le foloseşte ca să-i înşele pe credincioşi. El ne arată cum operează înşelarea în Biserică – nu numai înşelarea penticostalo-carismatică, ci şi celelalte erezii. Este de cea mai mare importanţă să studiem şi să înţelegem bine această avertizare; aceasta ne va ajuta să vedem prin perdeaua de fum pe care o foloseşte diavolul.

Potrivit acestui pasaj, corintenii, care erau fără îndoială credincioşi adevăraţi, chiar dacă unii foarte carnali, au fost înşelaţi de nişte apostoli falşi când apostolul adevărat Pavel a fost nevoit să plece de la ei. Unii evrei din Ierusalim vizitaseră Biserica şi îi impresionaseră pe credincioşi cu oratoria şi aparent profunda lor învăţătură spirituală. Corin-

tenii se gândeau chiar că aceşti escroci erau mai inspiraţi decât Pavel însuşi! Acum, Pavel încearcă să-i ajute şi să-i aducă înapoi la adevărul apostolic. El le explică ce s-a întâmplat, şi lucrul acesta este foarte instructiv pentru noi.

Aceşti falşi apostoli erau de fapt servitori ai lui Satan şi s-au deghizat în predicatori creştini adevăraţi şi puternici. Ei i-au fermecat pe creştini şi i-au făcut să accepte predicarea lor falsă. Corintenilor li se părea totul bine; ei se simţeau înălţaţi şi îmbogăţiţi de noile revelaţii şi doctrine interesante. Dar apostolul trebuie să le spună că de fapt ei au acceptat o evanghelie falsă, au primit un duh fals, străin, precum şi un Isus fals!

Cele trei elemente ale înşelării demonice

Aceasta este metoda de bază a lui Satan când vrea să-i înşele pe copiii lui Dumnezeu. Putem detecta aceste trei elemente de fiecare dată când ereziile şi mişcările înşelătoare apar în Biserica lui Dumnezeu.

** <u>O evanghelie diferită, un mesaj al salvării ciudat, denaturat, demonic</u>:

Ştim despre evanghelia falsă a Bisericii Catolice, a Martorilor lui Iehova, a protestanţilor liberali, a Bisericii Emergente. Şi mişcarea penticostalo-carismatică îşi are evanghelia ei falsă. Ea este adesea numită „evanghelia deplină“, şi acest nume care induce în eroare înseamnă că potrivit ei sănătatea (şi adeseori şi bogăţia) e inclusă în răscumpărare. Ea se bazează pe interpretarea eronată a lui Isaia 53:3-4, unde scrie că Domnul Isus a purtat suferinţele (sau bolile) noastre. Acest argument vrea să spună că un credincios în Cristos nu are nevoie să fie bolnav, ci poate revendica sănătatea ca fiind dreptul său de naştere. Mulţi alţi predicatori penticostali şi carismatici adaugă la aceasta prosperitatea şi succesul, care pot şi ele să fie „revendicate“ de creştin.

Dar, ca şi în cazul evangheliei false din cartea Galateni, vedem şi aici că orice adaos la evanghelia biblică a răscumpărării prin sângele lui Isus Cristos este de fapt o falsificare şi o denaturare. „Evanghelia“ eretică a răscumpărării *plus* Lege şi circumcizie e numită în Galateni 1 o evanghelie falsă. Adăugarea de sănătate şi bogăție la evanghelie este şi ea o denaturare. Pe lângă aceasta, sunt multe alte denaturări ale evangheliei găsite în aceste cercuri, de exemplu învățături greşite privind sfințenia şi salvarea prin fapte ale sfințeniei în tabăra penticostală, iar în tabăra carismatică stima de sine şi caracterul lumesc, harul ieftin, formule magice ale aşa-numitului cuvânt al credinței.

** <u>Un duh diferit, ciudat, fals</u>:

Aici avem dovada că un credincios adevărat poate primi un duh fals demonic când este înşelat de învățătorii falşi sau de profeții falşi. Mesajele fascinante, semnele şi minunile pe care le fac aceşti oameni sunt efectuate de forțele demonice. Prin urmare, atunci când corintenii au ascultat bucuros şi fără rezervă critică mesajul înşelător al falşilor apostoli, au ajuns sub influența *„unor duhuri înşelătoare şi învățături ale demonilor“* (1.Tim.4:1). Aceasta a avut ca rezultat primirea unui duh diferit, care s-a deghizat ca Duh al lui Dumnezeu, dar este demascat de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind un duh provenit din întuneric.

Aceasta nu înseamnă posedare sau locuire de un asemenea duh, pentru că un copil adevărat al lui Dumnezeu este sigilat cu Duhul Sfânt şi salvat din puterea întunericului (Col.1:13). Dar aceşti credincioşi au ajuns sub influența permanentă a unui duh înşelător; ei au acceptat învățăturile şi îndrumările lui ca venind din partea lui Dumnezeu. Aşa lucrează Satan ca să-i ducă în rătăcire pe sfinți, şi aceasta se întâmplă în mişcarea penticostalo-carismatică, unde predicarea şi învățătura, profețiile şi minunile sunt făcute de duhuri înşelătoare. Credincioşii care se deschid

pentru mesaje, pentru profeții sau pentru vindecători ajung sub influența de orbire şi amăgire a acestor duhuri. În special când vor căuta „botezul în Duh“ al carismaticilor sau le vor permite să-şi pună mâinile peste ei vor suferi o influență demonică.

** Un Isus diferit, fals:

Acesta este unul dintre secretele lucrării lui Satan pe care mulți creştini evanghelici nu le înțeleg. Ei pot spune: „Dar uitați-vă la acești carismatici cum Îl iubesc pe Isus, cum ard pentru Isus şi vorbesc despre El în fiecare zi – precis că sunt sinceri!“ Dar noi trebuie să întrebăm: *Care Isus?* Adevăratul Domn Isus Cristos care este revelat în Cuvântul lui Dumnezeu – sau falsul Isus al Bisericii Catolice, straniul Isus al Martorilor lui Iehova, diferitul Isus al ereticilor liberali şi emergenți – ori falsul Isus al mişcării penticostalo-carismatice?

Trebuie să recunoaştem tristul şi solemnul adevăr că acel „Isus“ care apare în vise şi viziuni, acel „Isus“ care îi inspiră pe falşii profeți şi apostoli, acel „Isus“ care este adorat de „lauda“ carismatică rock şi pop este un Isus diferit de Domnul nostru prețios. Acest înger înşelător de lumină care îşi zice „Isus“ apare în viziuni într-o formă mereu schimbătoare – adevăratul Domn Isus nu poate fi văzut până nu suntem uniți cu El în glorie (1.Pt.1:8; 1.Io.3:2). Acest înger cere în profeții unitatea ecumenică cu Bisericile catolice şi ortodoxe – adevăratul Domn avertizează contra unității false (2.Cor.6:14-18) şi a prostituatei babiloniene (Ap.17–18).

Unul dintre carismaticii de frunte din lume, luteranul Arnold Bittlinger, l-a numit cândva pe acest „Isus“ fals „prototipul unui şaman [vrăjitor]“ şi l-a comparat cu vindecătorii oculți ai păgânilor. Un alt carismatic renumit, Merlin Carothers, a povestit odată despre o viziune pe care a avut-o cu „Isus“, în care acest Isus s-a apropiat de el, a în-

genuncheat înaintea lui, şi-a lipit faţa de coapsa lui şi a zis: „Nu vreau să mă folosesc de tine, ci vreau ca tu să te foloseşti de mine“. Dacă comparăm aceasta cu adevărata viziune pe care a avut-o apostolul Ioan în Apocalipsa 1, poţi cu uşurinţă să vezi că acest „Isus“ este un impostor demonic, şi nu Domnul nostru glorios!

Avem nevoie de o judecată spirituală trează în privinţa mişcării penticostalo-carismatice

Pentru a înţelege felul de înşelare existent atât în individul aflat sub influenţa duhului penticostal fals, cât şi în mişcare ca întreg, trebuie să înţelegem limpede natura demonică a acelei înşelări. Această întreagă mişcare a fost creată, condusă şi răspândită de duhuri înşelătoare. Simptomele tulburătoare pe care le experimentează mulţi adepţi înşelaţi ai acestei mişcări, cum ar fi gândurile blasfematoare sau de sinucidere, depresiile, viziunile şi visele înfiorătoare, impulsurile spre necurăţenie şi adulter, transele şi reacţiile necontrolabile – toate acestea sunt manifestări ale forţelor oculte, demonice. Învăţăturile false şi doctrinele eretice la fel de tulburătoare ce fac ravagii în această mişcare, multitudinea de practici nebiblice, ba chiar magice ce se găsesc pretutindeni – toate acestea sunt rodul stricat al *„duhurilor înşelătoare şi învăţăturilor demonilor“* (1.Tim.4:1), şi nu al simplei greşeli omeneşti.

E important să afirmăm acest fapt recunoscut de aproape toţi credincioşii care – ca şi autorul acestei cărţi – au fost martori oculari implicaţi direct în această mişcare. Sunt foarte multe fenomene în această mişcare care provin în mod clar din activitatea duhurilor, nu doar din cea a oamenilor. Cu toate acestea, mulţi evanghelici de azi, bine intenţionaţi, dar miopi din punct de vedere spiritual, au o judecată umanistă, greşită în privinţa mişcării penticostalo-carismatice. Ei vorbesc despre simple „doctrine nebiblice“, de „entuziasm nesănătos“ sau chiar de o „supra-

estimare a Duhului Sfânt“ la penticostali şi carismatici. Dar asemenea puncte de vedere sunt în mod clar irelevante.

În mişcarea penticostalo-carismatică nu există doar învăţături „nebiblice“ sau „eronate“; pe acestea le găsim aproape pretutindeni, chiar şi în biserici biblice. Aici ne ocupăm de învăţături false distrugătoare ale credinţei biblice (2.Pt.2:1-3), de „învăţături ale demonilor“, de influenţe eretice şi înşelătoare care subminează esenţa credinţei biblice şi lucrează la distrugerea adevăratelor biserici ale lui Cristos.

Doctrinele şi mesajele acestei mişcări sunt periculoase; ele nu sunt simple erori umane, ci drojdie spirituală care dospeşte întregul aluat (Gal.5:7-10), dacă nu este verificat şi curăţat (1.Cor.5:6-8). Aceste învăţături sunt fascinante şi contagioase, ele îi farmecă pe mulţi şi îi atrag tot mai adânc în acea mişcare, deoarece forţele demonice sunt sursa lor. Ele distrug castitatea spirituală a Miresei lui Cristos (2.Cor.11:2-3) şi duc la desfrânare spirituală (Ap.2: 20); ele îi induc în eroare pe copiii lui Dumnezeu ca să urmeze un „alt Isus“ în loc de Domnul nostru preţios.

În mişcarea penticostalo-carismatică problema nu este că s-ar pune un accent prea mare pe Duhul Sfânt, ci că El este pus deoparte şi stins, iar un duh demonic mincinos Îi ia locul şi induce în eroare, înşală, murdăreşte şi întinează mulţi copii ai lui Dumnezeu, precum şi mai mulţi creştini falşi. În spatele tuturor acestora este duhul lui Anticrist (1.Io.4:1-6).

Aceste duhuri false inspiră mii de profeţi falşi să rostească minciuni, profeţii înşelătoare care se dau drept „mesaje de la Dumnezeu“, dar în realitate sunt nişte lucruri de nimic care induc în eroare (cf. Ier.23:21-29). Duhurile înşelătoare lucrează de asemenea miracole, semne şi minuni false în mare număr ca să-i facă pe cei creduli să-i creadă pe predicatorii şi profeţii lor falşi (cf. Mt.24:24; 2.Tes.2:8-12; Ap.16:13-14). Acest duh fals îi îmbată pe oameni şi îi

face să cadă în transă; îi aruncă pe spate şi-i face să-şi piardă auto-controlul – şi toate acestea în contrast total cu rodul adevăratului Duh Sfânt!

De aceea, trebuie să spunem că mulți evanghelici moderni au în zilele noastre o atitudine nebiblică, liberală față de mişcarea penticostalo-carismatică. Ei vorbesc despre „puncte tari“ şi „puncte slabe“ ale acestei mişcări, deşi în cazul unei înşelări din vremea de pe urmă nu poți vorbi despre „puncte tari“, iar „punctele lor slabe“ sunt în realitate învățăturile şi practicile lor rele. Este ca şi cum ai vrea să-i lauzi pe Martorii lui Iehova pentru „zelul“ lor sau pe teologii liberali pentru „erudiția“ lor.

Unii îi laudă pe carismatici pentru zelul lor în rugăciune, dar trec cu vederea faptul că această rugăciune este indusă în eroare şi stricată de practicile lor magice şi de doctrinele lor greşite. Ei îi laudă pe carismatici pentru activitatea lor evanghelistică, dar trec cu vederea faptul că o evanghelie falsă este răspândită prin cea mai mare parte din această activitate, iar adevăratele eforturi evanghelistice sunt sabotate de ei. Dar aceste adevăruri obiective sunt trecute cu vederea de acei evanghelici înşelați. Ei critică doar manifestările extreme ale carismaticilor şi îi simpatizează pe „moderați“, dar aceşti „moderați“ sunt sub influența aceloraşi duhuri înşelătoare şi răspândesc în cea mai mare parte aceleaşi învățături false. Într-o privință, ei sunt şi mai periculoşi decât „extremiştii“, deoarece prin ei erezia pătrunde mai uşor în bisericile fidele Bibliei. În general, trebuie să spunem că majoritatea evanghelicilor de astăzi subestimează pericolul doctrinelor demonice şi al duhurilor înşelătoare din mişcarea penticostalo-carismatică, şi de aceea sunt rapid „dospiți“ de această „drojdie“ spirituală.

d) Detectarea şi demascarea duhului fals

Trebuie să ne ocupăm acum ceva mai detaliat de acest

punct. Duhul mişcării penticostalo-carismatice se dă drept Duh Sfânt al lui Dumnezeu şi imită unele dintre roadele şi efectele adevăratului Duh – dar efectele îi arată totuşi limpede natura demonică. Ele o arată clar celor care au încă ochi deschişi şi minți spirituale ca s-o discearnă.

Odată ce acest duh a pus stăpânire pe un om, acesta devine orb din punct de vedere spiritual şi incapabil să discearnă manifestările evidente ale activității demonice. Astăzi, nu numai carismaticii înşişi „botezați în Duh" sunt orbi şi insensibili față de aceste realități, ci şi o serie de evanghelici moderni care şi-au pierdut discernământul spiritual prin multe devieri de la adevărul biblic şi multe compromisuri făcute cu lumea, şi nu în ultimul rând printr-o cooperare nebiblică cu penticostalii şi carismaticii.

Putem detecta duhul fals prin modul cum operează

Pentru cei care au încă ochi luminați ca să înțeleagă (Ef. 1:18), duhul fals este dat în vileag şi făcut vădit (Ef.5:11-13) de către natura demonică a activității şi efectelor lui. Pentru a-l detecta trebuie să testăm acest duh cu revelația adevărată şi consecventă a Cuvântului lui Dumnezeu (1.Io. 4:1; Evr.4:12-13).

Există un principiu de bază pe care trebuie să-l susținem cu tărie dacă nu vrem să fim într-atât de înşelați, încât să nu mai putem fi ajutați. Acest principiu spune că *orice lucrare adevărată a lui Dumnezeu este în conformitate cu revelația Sa inspirată de Sine din Biblie şi că tot ce contrazice această revelație de Sine din Cuvânt nu trebuie acceptată ca divină*. Astăzi, mulți oameni induşi în eroare ar spune: „Bine, Dumnezeu a scris aceasta în Biblie despre caracterul şi căile Sale, dar El poate astăzi să acționeze în mod diferit". Aceasta este o înşelare mistică şi o minciună a diavolului, concepută pentru a-şi deghiza lucrările rele ca să pară cât mai divine.

Mai este un şiretlic al diavolului pe care trebuie să-l în-

vingem, şi acesta este ameninţarea cutezătoare cu „păcatul de neiertat împotriva Duhului Sfânt“ pe care îl aruncă împotriva oricui îndrăzneşte să pună duhurile la încercare şi să demaşte înşelăciunile demonice din mişcarea penticostalo-carismatică. Dar adevăratul Duh Sfânt nu interzice punerea la încercare a duhurilor, ci o porunceşte expres în 1.Ioan 4:1! Iar un credincios adevărat născut din nou, care Îl are pe Duhul lui Dumnezeu locuind în el şi sigilându-l nu poate comite niciodată un asemenea păcat detestabil. De fapt, el a fost comis de nişte evrei necredincioşi dintr-o perioadă în care Duhul Sfânt lucra într-un mod unic prin Persoana Domnului Isus Cristos.

Noi ca şi credincioşi în Cristos avem datoria de a pune la încercare totul (1.Tes.5:21), de a pune la încercare duhurile, ca să vedem dacă sunt de la Dumnezeu sau nu (1.Io. 4:1) şi suntem avertizaţi că nişte duhuri înşelătoare vor fi la lucru în Biserică în special în timpul de pe urmă (1.Tim. 4:1). Prin urmare, trebuie să combatem aceste ameninţări zadarnice, ca şi afirmaţiile arogante ale profeţilor şi apostolilor falşi din ziua de azi că oricine îi critică sau le demască minciunile va fi ucis de Dumnezeu sau va suferi lucruri rele din partea diavolului.

Dacă luăm Biblia ca să-i judecăm şi să îi punem la încercare pe profeţii falşi de azi şi duhurile care îi inspiră prin roadele lor, aşa cum ar trebui să facem (Mt.7:16-17), atunci vom realiza curând anumite fapte:

** <u>Învăţături, profeţii şi directive care contrazic Biblia</u>:

În această mişcare sunt foarte multe profeţii şi doctrine care pretind că sunt inspirate divin, dar care contrazic flagrant Biblia. Lucrul acesta este adevărat în privinţa unor subiecte precum revărsarea mondială a Duhului sau „apelul la unitate ecumenică“, ca şi apelurile la „luptă spirituală“, doctrina „sănătăţii şi bogăţiei“, tehnicile magice ale mişcării „Cuvântul credinţei“ sau ale mişcării „gândirea/

mărturisirea pozitivă“. Duhul fals a chemat nenumărate femei să fie conducători, profeți, predicatori şi pastori în opoziție directă cu 1.Timotei 2:12. El i-a dus pe unii carismatici în sânul Bisericii Catolice, i-a făcut pe oameni să declare că „Dumnezeu mi-a arătat că ar trebui să divorțez de soția mea“ sau i-a dus până acolo încât să renunțe la locuri bune de muncă şi să se angajeze în afaceri foarte îndoielnice din care nu s-au ales decât cu datorii mari.

** Dezbinări, minciuni şi păcat moral*:*

Printre numeroasele roade rele ale mişcării penticostalo-carismatice sunt un număr anormal de mare de dezbinări între zeci de profeți, apostoli şi conducători „unşi“ care au spus adesea despre alții că sunt induşi în eroare de diavol şi că numai ei sunt autentici. Acest duh mincinos a făcut zeci de mii de biserici locale să se scindeze sau să piardă membri, mai ales tineri. Această mişcare a văzut şi o cantitate teribilă de păcat moral printre figurile conducătoare – minciună şi fraudă, lăcomie după câştig mârşav şi îmbogățire, curvie, adulter şi divorț, alcoolism şi relații homosexuale, proiecte uriaşe îndoielnice şi risipă de bani pentru luxul personal. Ca să dăm câteva nume: Charles Parham, John A. Dowie, A.A. Allen, Aimée Semple McPherson, Pat Robertson, Jimmy Bakker, Jimmy Swaggart, Earl Paulk, Paul Crouch, Paul Cain, Bob Jones, Todd Bentley.

Ar putea fi adăugați mult mai mulți, chiar dacă mai puțin renumiți. Ştim, desigur, că dezbinările şi păcatele de ordin moral se întâmplă şi printre creştinii fideli Bibliei. Totuşi, numărul unor asemenea încălcări în cadrul mişcării penticostalo-carismatice este cu mult mai mare decât cel găsit în bisericile adevărate – şi aceasta în pofida pretenției lor că posedă o ungere şi o putere pe care o consideră cu mult deasupra a ceea ce pot pretinde nişte copii „obişnuiți“ ai lui Dumnezeu.

** Semne şi miracole false:

Numeroasele miracole, mai ales vindecările miraculoase, formează o parte mare din fascinația pe care această mişcare o stârneşte la mulți creştini. Totuşi, aceste minuni dovedesc, la o examinare biblică mai atentă, că sunt mai degrabă nişte biete falsificări ale miracolelor originale pe care le-au făcut Domnul şi apostolii Săi. Când El şi apostolii Săi au făcut vindecări, s-au vindecat totdeauna *toți* căutătorii, iar acele vindecări au fost instantanee, complete şi durabile.

Falşii vindecători carismatici nu pot vindeca pe cei mai mulți dintre cei care vin la ei; ei vindecă în cea mai mare parte boli psiho-somatice care pot fi vindecate şi prin autosugestie; vindecările sunt adesea incomplete şi durează doar scurt timp. Unora dintre „evangheliştii vindecători" de frunte din SUA li s-a cerut să prezinte câteva cazuri în care doi doctori independenți unul de altul să constate o vindecare miraculoasă permanentă de vreo boală organică gravă; ei n-au putut oferi aşa ceva.

La fel, darul miraculos al „limbilor" posedat de carismatici este total diferit de darul apostolic original. Limbile biblice au fost totdeauna limbi străine reale vorbite de păgâni (Fap.2:6-12; 1.Cor.14:21); vorbitorilor în limbi nu li se permitea să vorbească toți deodată; ei trebuiau să tacă până erau traduşi (1.Cor.14:27-28). „Limbile" carismatice sunt 95% păsărească extatică şi nu limbi străine existente (iar dacă au fost limbi existente, nu de puține ori s-a văzut că ele conțineau blasfemii împotriva Domnului); vorbitorii în limbi vorbesc foarte des toți deodată cu voce tare şi fără traducere. Multe alte „miracole" sunt practic identice cu fenomenele oculte: prezicere, levitație, proiecție astrală, etc.

** Pierderea auto-controlului şi decenței:

Biblia ne învață că un rod important al Duhului Sfânt

este auto-controlul sau stăpânirea de sine (Gal.5:22). Adevăratul Duh Sfânt e un duh al unei „minți sănătoase“, care poate fi tradusă şi „auto-control, cumpătare“ (Trench), dar şi „decență, bună-cuviință“.

Biblia ne învață că adevăratul Duh al lui Dumnezeu nu înrobeşte sau manipulează niciodată pe nimeni; El nu repudiază niciodată personalitatea, responsabilitatea şi decizia conştientă: *„Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor“* (1.Cor.14:32). Duhul Sfânt nu dictează sau controlează o persoană împotriva voinței ei, face însă apel la conştiința şi gândirea persoanei pentru a-l determina să facă voia lui Dumnezeu din proprie voință.

Dar duhurile demonice îi manipulează pe oameni şi le schimbă direcția conştiinței şi personalității ca să le preia şi să-i aducă până acolo încât să facă lucruri pe care n-ar vrea să le facă. Acesta este un simptom clar de influență ocultă. Constrângerea demonică se găseşte în mărturia lui John Wimber, când şi-a trăit „botezul în Duh“ şi a relatat că peste el a venit o forță care l-a aruncat la pământ şi l-a obligat să stea acolo unde se afla, deşi el voia să se ridice.

În mişcarea penticostalo-carismatică există foarte multe „fenomene spirituale“ care indică posedarea demonică sau activitățile spiritiste. Dacă nişte oameni aflați „sub Duh“ râd isteric ore în şir, țopăie şi urlă ca animalele fără să se poată opri, lucrul acesta este făcut de un demon şi niciodată de Duhul Sfânt! Când un magician carismatic dă ordin: „Vino, Duhule Sfinte!“ şi sute de oameni cad pe spate, nici aceasta nu poate fi vreodată lucrarea Duhului lui Dumnezeu!

Ar trebui să se dea o atenție specială chestiunii căderii pe spate sub influența unui duh fals, când adesea femeile zac pe duşumea în poziții atât de indecente, încât alții trebuie să le acopere cu pături. Un studiu biblic îl convinge pe fiecare cititor că, atunci când a lucrat adevăratul Duh al lui Dumnezeu, oamenii au căzut totdeauna cu fața la pământ,

în timp ce căderea pe spate a fost totdeauna un fel de judecată (cf. Gen.49:17; 1.Sam.4:8; Iov 12:19; Prov.12:7; 24:16; Is.26:5; 28:13; Io.18:6) şi nu poate veni niciodată de la Duhul lui Dumnezeu, deoarece prin aceasta este expusă goliciunea omului înaintea lui Dumnezeu (cf. Ex.20:26, 28,42; Gen.9:22-23). De asemenea, numeroasele manifestări de „beție în Duh“ şi pierderea auto-controlului nu pot fi cauzate de Duhul Sfânt, care produce într-un credincios cumpătare, moderație, disciplină şi comportare decentă în mod conştient. Simptomele frecvente de transă, extaz şi inconştiență sunt de asemenea cauzate de demoni.

** Simptome ale influenței oculte şi spiritiste:

Persoanele care au experimentat „botezul penticostal în Duh“ raportează adesea manifestări care indică limpede influențe oculte, precum gânduri de sinucidere, gânduri obsesive, gânduri de condamnare şi acuzație, fantezii necurate, voci interioare şi uneori chiar manifestări de schizofrenie şi psihoză. Adesea, oamenii îşi pierd siguranța salvării şi devin depresivi; ei suferă crize severe de credință, deoarece se fixează asupra unor experiențe spirituale înşelătoare şi devin dependenți de ele.

Când apar asemenea manifestări, carismaticii susțin adesea că ele se datorează posedării demonice şi inițiază exorcizări, care nu fac decât să agraveze problemele. Mai mult, manifestări cum ar fi clarviziunea, cunoaşterea viitorului sau călătoriile sufletului în afara corpului arată natura ocultă a duhului care este la lucru în mişcare.

Cum să te eliberezi de influența demonică

Dacă un copil al lui Dumnezeu a realizat că a fost înşelat să primească falsul „botez în Duh“ al mişcării penticostalo-carismatice, se pune o întrebare imperioasă: Cum pot să scap de acest duh? Răspunsul este: Prin pocăință, mărturisire şi o separare clară de acel duh fals.

Nu este nevoie de nicio exorcizare, de adresare directă duhului şi de scoatere a lui afară, deoarece în cazul unui copil adevărat al lui Dumnezeu nu există posedare demonică, aşa cum am văzut (cf. Col.1:13). Credinciosul a invitat duhul fals şi s-a pus sub influenţa lui, iar motivul pentru aceasta este în aproape toate cazurile păcatul şi eşecul personal: carnea noastră, pofta noastră pentru experienţe religioase care gâdilă urechile, mândria de a fi „profet" şi „făcător de miracole", realizare de sine pe plan religios, atitudini carnale. Noi ne rătăcim nu fără propria noastră vinovăţie şi responsabilitate.

Prin urmare, primul lucru de realizat în lumina Scripturii şi a învăţăturii biblice sănătoase e că duhul pe care l-am primit este de fapt unul fals. Atunci trebuie să ne umilim înaintea Domnului şi să ne pocăim de păcatele şi atitudinile carnale care stau la baza faptului că am fost înşelaţi.

Trebuie să mărturisim păcatul de a fi băut apă otrăvită din fântâni stranii în loc să căutăm adevărata umplere cu Duhul lui Dumnezeu. Trebuie să mărturisim păcatul de a ne fi închinat unui Isus fals cu muzică rock demonică şi probabil pentru că am practicat forme magice de rugăciune şi alte lucruri nebiblice. Şi apoi trebuie să renunţăm clar la duhul fals, la orice punere a mâinilor, la exorcizări, vindecări şi alte puncte de contact cu demonii.

Acest pas „negativ" trebuie să fie însoţit de nişte paşi „pozitivi". Ar trebui să ne predăm din nou adevăratului Domn Isus Cristos, să ne străduim să studiem profund Biblia şi să ascultăm cu grijă de Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ne separăm de orice legătură cu penticostalii şi carismaticii, nu fără a-i fi avertizat mai întâi pe toţi cei pe care îi putem, şi trebuie să căutăm comuniune cu o adevărată biserică fidelă Bibliei (2.Tim.2:22).

Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne înveţe din nou căile Sale, cum să-L urmăm pe Domnul Isus într-un mod echilibrat, biblic. Trebuie să-I cerem Domnului să ne elibe-

reze de orice urmă lăsată de înşelătorul mod de viață carismatic, de toate învățăturile înşelătoare şi de practicile false. Trebuie să ne străduim să ne reînnoim mintea pentru a face voia lui Dumnezeu (Rom.12:1-2). Dacă facem lucrul acesta (Io.8:31-32), vom experimenta adevărul promisiunii Domnului nostru: *„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi"* (Io.8:36).

e) De ce este vital să ne separăm de duhul fals şi de activitățile sale

Prin urmare, când testăm în mod lucid şi conştiincios duhurile mişcării penticostalo-carismatice cu adevărul biblic, nu putem să nu recunoaştem că această mişcare este o înşelare demonică şi nu vine de la Dumnezeu. Roadele sunt rele, aşa că pomul este rău (Mt.7:15-20). Ştim că există copii adevărați ai lui Dumnezeu care se alipesc de mişcare, deşi voia lui Dumnezeu pentru ei este să se separe de ea; ne pare rău pentru ei şi ne rugăm pentru ei – dar mişcarea ca întreg nu este de la Dumnezeu, ci constituie o înşelare profetică falsă din timpul sfârşitului.

Mesajele şi doctrinele demonice, la fel ca şi puterile, semnele şi miracolele demonice din această mişcare ajută la pregătirea lumii şi creştinătății pentru viitorul Anticrist. Lucrul acesta este recunoscut de un renumit carismatic american care, în ceea ce priveşte miile de fani orbiți ai falsului profet Todd Bentley ce încă îl admirau după ce a comis adulter, a spus în public că este sigur că majoritatea carismaticilor îl vor urma pe Anticrist când va veni cu miracolele lui, pentru că nu au niciun discernământ spiritual.

Mişcarea penticostalo-carismatică operează ca o drojdie în Biserica adevărată

Prin urmare, mişcarea penticostalăo-carismatică nu poate fi văzută ca o parte acceptabilă a creştinătății evanghelice, chiar dacă este problematică în unele privințe, aşa

cum fac mulți în zilele noastre. Din punct de vedere biblic, această mişcare trebuie declarată eretică şi distrugătoare, ca parte a marii înşelări din vremea sfârşitului care este prezisă limpede în Scriptură. Nu-i putem accepta pe penticostali şi carismatici în masă ca „frați şi surori de-ai noştri în Cristos". Trebuie să realizăm că, din cauza evangheliei false şi a influențelor demonice din această mişcare, nu se poate spune că marea ei parte sunt copii adevărați, născuți din nou, ai lui Dumnezeu, ci mai degrabă trebuie să fie numiți creştini falşi autoînşelați.

Cu siguranță că vom găsi câțiva credincioşi adevărați printre penticostali şi carismatici – nu vom nega niciodată lucrul acesta. Dar trebuie să ne ocupăm de aceştia ca de frați şi surori greşiți care au fost antrenați în erezie şi trebuie supuşi disciplinării în Biserică pentru a-i ajuta să iasă de pe calea lor greşită. Dar cea mai mare parte dintre adepții mişcării penticostalo-carismatice sunt, ne pare rău s-o spunem, păgâni sau evrei înşelați care n-au experimentat niciodată o convertire biblică şi o naştere din nou. Întreaga mişcare are o asemenea capacitate distrugătoare şi seducătoare, încât o biserică biblică nu poate coopera niciodată cu ea, nici nu se poate deschide influenței sau adepților ei.

Cu privire la mişcarea penticostalo-carismatică, ca şi cu privire la alte curente înşelătoare şi eretice, este vital să avem în minte *principiul biblic al separării*, care e intim legat de doctrina biblică a plămădelii (drojdiei) şi a consecințelor ei. Potrivit învățăturii clare a Bibliei, doctrina falsă şi profeția falsă înşelătoare constituie plămădeala (drojdia) care trebuie înlăturată din Biserică şi din credinciosul individual.

În 1.Corinteni 5 găsim că desfrânarea şi alte păcate sunt considerate plămădeală şi trebuie să fie curățate. Dar în Galateni 5:7-12 vedem *că şi doctrina falsă constituie plămădeală în ochii lui Dumnezeu*, şi lucrul acesta este confirmat de Domnul în Matei 16:11-12, unde numeşte plă-

mădeală învățătura fariseilor şi saduceilor. Oriunde este menționată plămădeala în Biblie, ea e un simbol al corupției morale şi spirituale, şi peste tot lecția este aceeaşi: *„Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți [un aluat nou], cum şi sunteți, fără [plămădeală]; căci Cristos, Paştele nostru, a fost jertfit“* (1.Cor.5:7).

Când plămădeala spirituală e la lucru în Biserică, există o lege spirituală foarte importantă care în zilele noastre este adesea trecută cu vederea. Această lege divină foarte solemnă şi constantă afirmă că *„puțină [plămădeală] face să se dospească tot [aluatul]“* (Gal.5:9). Aceasta înseamnă că învățătura greşită, influența demonică şi grupările eretice acționează ca plămădeala adevărată în natură: Dacă iei o porțiune foarte mică din ea şi o amesteci cu făina, în câteva ore tot aluatul este dospit.

Această lege este menționată şi în importanta parabolă a Domnului din Matei 13:33, unde corupția creştinătății din vremea de pe urmă este zugrăvită cu aceste cuvinte: *„Le-a spus o altă pildă, şi anume: ‚Împărăția cerurilor se aseamănă cu [o plămădeală] pe care a luat-o o femeie şi a pus-o în trei măsuri de făină de grâu, până s-a dospit tot [aluatul]“*. Mulți evanghelici cred că aici plămădeala are un înțeles pozitiv, dar în felul acesta ar însemna că creştinătatea creşte încet până când întreaga lume este convertită, şi lucrul acesta este în contradicție cu multe adevăruri biblice de care ne-am ocupat în primul capitol. Adevăratul înțeles este că spre sfârşitul dispensației Bisericii plămădeala învățăturilor false şi apostaziei va creşte tot mai mult până când după Răpirea credincioşilor adevărați n-a mai rămas pe pământ decât plămădeala – marea Biserică mondială a Babilonului.

Calea biblică de separare – singura protecție în fața corupției

Dacă doreşti să împiedici dospirea făinii prin drojdie,

trebuie să le separi pe cele două; fie scoți drojdia din făină, fie, dacă dospirea s-a făcut deja, să scoți făina neamestecată din vasul unde este aluatul dospit. Prin urmare, separarea biblică e modul de a te ocupa de învățătura şi practica falsă, înşelătoare din Biserică. Acest principiu vital este afirmat tot mereu în Noul Testament, aşa cum vor arăta câteva pasaje din Scriptură.

Învățătura cea mai importantă şi mai fundamentală se află în 2.Corinteni 6, unde apostolul Pavel ne arată motivul pentru care noi ca Biserică a lui Dumnezeu trebuie să ne separăm de rău, de învățătura rea, ca şi de practica rea:

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Cristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului cel viu, cum a zis Dumnezeu: ‚Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu'. De aceea: ‚Ieşiți din mijlocul lor şi despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veți fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic... Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, şi să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu" (2.Cor.6:14–7:1)

Mai multe pasaje din Noul Testament subliniază necesitatea de a ne separa de învățătorii falşi şi de lucrările lor:

„Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări şi tulburare împotriva învățăturii, pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Cristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; şi, prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşală inimile celor lesne crezători" (Rom.16:17-18).

„Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită şi

nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos şi de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie şi nu ştie nimic: ba încă are boala cercetărilor fără rost şi a certurilor de cuvinte, din care se naşte pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr şi care cred că evlavia este un izvor de câştig. Fereşte-te de astfel de oameni" (1.Tim.6:3-5).

„După întâia şi a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări, căci ştim că un astfel de om este un stricat şi păcătuieşte, de la sine fiind osândit" (Ti.3:10-11).

„Oricine o ia înainte şi nu rămâne în învățătura lui Cristos nu-L are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta Îi are pe Tatăl şi pe Fiul. Dacă vine cineva la voi şi nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă şi să nu-i ziceți: ‚Bun venit!' Căci cine-i zice: ‚Bun venit!' se face părtaş faptelor lui rele" (2.Io.1:9-11).

Prin urmare, este foarte important astăzi să luăm o poziție clară față de înşelarea penticostalo-carismatică. Nefăcând aşa, mulți conducători de biserică au deschis fără să vrea uşa bisericilor lor pentru drojdia carismatică, şi mulți membri ai Bisericii sunt purtați de vânturile şi curenții carismatici (Ef.4:14). Mai ales prin muzica carismatică de „laudă şi închinare", în multe biserici conservatoare, fidele Bibliei, s-au strecurat influențe înşelătoare. Dar şi prin false metode de consiliere, prin căutarea vindecării fizice şi prin „evanghelizarea ecumenică" aceste influențe înşelătoare îi ating pe mulți copii ai lui Dumnezeu de azi.

De aceea, trebuie să tragem semnalul de alarmă şi să arătăm limpede că fără separarea biblică, bisericile fidele Bibliei vor fi curând subminate şi duse în rătăcire de şiretlicurile diavolului. Mulți conducători de biserică cred astăzi că poate fi tolerată „puțină plămădeală" – câteva cântece carismatice de „închinare", câțiva membri vorbind în

limbi, câțiva oameni care spun că există astăzi vindecători miraculoşi... şi nu realizează cum distrug aceste mici compromisuri însăşi temelia bisericilor lor.

Dacă dorim cu adevărat să clădim nişte biserici sănătoase, biblice, trebuie să ascultăm de poruncile Cuvântului lui Dumnezeu privind separarea necesară de rău, de plămădeală (drojdie), de toate învățăturile şi grupările eretice şi înşelătoare. Aceasta înseamnă că nu vom coopera cu biserici sau organizații carismatice ori penticostale în niciun domeniu, inclusiv cel al evanghelizării. Aceasta mai înseamnă să părăsim asociații evanghelice moderne care îi includ pe carismatici sau cooperează cu ei. Mai mult, avem nevoie de învățătură clară cu privire la învățăturile greşite şi duhurile înşelătoare din această mişcare. Trebuie să-i avertizăm pe credincioşi despre pericolele acestei mişcări, în special despre pericolul ajungerii sub influența duhurilor demonice prin punerea mâinilor, prin participarea la întruniri carismatice în masă, prin consiliere, „vindecare" şi exorcizare carismatică.

5. Nevoia urgentă de o viață umplută cu Duh şi de adevărata trezire

Unii îi acuză pe nişte credincioşi serioşi şi moderați care aduc argumente împotriva pseudo-trezirii penticostale şi carismatice şi a falsului „botez în Duh" şi insinuează că ei sunt împotriva oricărei treziri din Biserică şi împotriva unei vieți cu adevărat umplută de Duh. Dar lucrul acesta nu este adevărat, cu siguranță nu în ce priveşte autorul acestei cărți.

Sunt convins că toți copiii serioşi ai lui Dumnezeu care sunt fideli Bibliei realizează starea spirituală tristă şi slabă a multor ramuri ale Bisericii adevărate din aceste zile de pe urmă. Suntem conştienți de lipsa noastră de credință, de ascultare şi de putere, de tendința noastră de a face com-

promisuri cu lumea şi de eşecul nostru de a asculta de poruncile şi învăţăturile lui Dumnezeu pe cât de fierbinte ar trebui. Există multă lipsă de fidelitate şi simplitate în Cristos, de predare adevărată şi de iubire pentru Cristos; există tendinţa de a deveni tot mai carnali şi pericolul de a ajunge mulţumiţi de noi înşine şi călduicei. Nu avem niciun motiv să fim mândri şi mulţumiţi cu starea noastră. Noi dorim cu înfocare o trezire şi o reînnoire adevărată în Biserica lui Dumnezeu.

Unul dintre motivele pentru care luptăm împotriva învăţăturilor şi practicilor înşelătoare ale mişcării penticostalo-carismatice este faptul trist că această mişcare şi influenţa ei este unul dintre obstacolele cele mai mari împotriva oricărei treziri adevărate în Biserică! Fascinanta pseudoreligie şi pseudotrezire penticostalo-carismatică răspândită de duhuri înşelătoare slăbeşte adevărata Biserică şi îi duce în rătăcire pe mulţi credincioşi. Ei cred că se află în timpul marii treziri din timpul sfârşitului – şi când colo sunt în mijlocul înşelării şi apostaziei! Căutarea „marii revărsări" a Duhului şi a unei convertiri în masă nebiblice a milioane şi chiar miliarde de oameni îi împiedică pe mulţi creştini să caute adevărata trezire. Falsa „trezire" carismatică a slăbit de fapt şi mai mult Biserica şi n-a făcut altceva decât să producă dezbinări, confuzii şi erezii noi.

Dar ce este atunci adevărata trezire? Pentru ce să sperăm şi să ne rugăm în aceste zile grele? Trebuie să declarăm în mod serios că nu avem nicio promisiune de trezire pentru Biserică ca întreg pentru perioada finală scurtă dinaintea revenirii Domnului. Dimpotrivă, Cuvântul lui Dumnezeu prezice apostazia crescândă (1.Tim.4:1), creşterea ca un cancer a înşelătoriilor şi ereziilor (cf. 2.Tim.2:17; 3:13) şi confirmă că creştinătatea în mare devine tot mai mult Babilonul cel mare, prostituata (Ap.17 şi 18), că mulţi credincioşi devin lumeşti şi călduicei. Acestea sunt zilele în care judecata din casa lui Dumnezeu este severă şi pe scară

mare (1.Pt.4:17) – şi atunci care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu?

În aceste zile de declin şi ruină în Biserică, promisiunile se adresează în principal credinciosului individual. Noi trebuie să alegem pentru noi înşine dacă vrem să-L urmăm fidel pe Domnul şi să luăm asupra noastră toată renunțarea la noi înşine şi suferința pe care o implică. Dar există o anumită promisiune pentru acei credincioşi care încă se tem de Domnul şi sunt dornici să facă voia Sa. Există o promisiune pentru acei credincioşi care fac parte, spiritualiceşte vorbind, din Filadelfia. Domnul le promite o uşă deschisă, deşi au puțină putere, dar ei au păzit Cuvântul lui Cristos şi nu I-au negat numele (Ap.3:7-13). Domnul promite să-i păzească de ora încercării. Acum, dacă suntem cu adevărat zeloşi ca să-I onorăm numele şi să-L servim ca preoți sfinți şi ca martori fideli, putem cere tărie şi înnoire, acea trezire necesară pentru a îndeplini însărcinarea dată de El.

Dacă ne întrebăm ce-ar putea însemna în zilele noastre adevărata trezire, Vechiul Testament ne poate ajuta să o înțelegem şi să tragem speranță că o vom avea, întrucât relațiile lui Dumnezeu cu Israelul sunt în multe feluri reprezentative şi menite să ne învețe (cf. Rom.15:4; 1.Cor.10: 1-11). Sfinții din Vechiul Testament s-au rugat pentru trezire şi reînnoire în vremuri de strâmtorare şi declin printre copiii lui Dumnezeu. Scopul şi ținta lor a fost să-L onoreze pe Dumnezeu, dorința lor fierbinte era ca El să-Şi realizeze planurile şi să fie glorificat, chiar dacă oamenii au eşuat. Prin urmare, ei s-au rugat şi I-au cerut lui Dumnezeu să-i reînvioreze şi să-i trezească pe credincioşii fideli şi temători de Dumnezeu:

„Întoarce-ne iarăşi, Dumnezeul mântuirii noastre! Încetează-Ți mânia împotriva noastră! În veci Te vei mânia pe noi? În veci îți vei lungi mânia? Nu ne vei învioara iarăşi, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?“ (Ps.85:

4-6; cf. Ps.80:3).

„Când am auzit, Doamne, ce ai vestit, m-am îngrozit. Însuflețește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne! Fă-Te cunoscut în trecerea anilor! Dar, în mânia Ta, adu-ți aminte de îndurările Tale!“ (Hab.3:2).

„Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: ‚Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite‘“ (Is.57:15).

În relațiile lui Dumnezeu cu rămășița fidelă din Israel găsim exemple încurajatoare și modele (cf. Țef. 3:12-13). Dumnezeu Își va aminti de cei care se tem de El (Mal.3:16-18). Ei îi va întări pe cei care lucrează la edificarea Templului Său spiritual în mijlocul împotrivirii și strâmtorării (Hag.1:13-14; 2:4-5). Lucrarea Lui nu se va face prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Său (Zah.4:6). Un exemplu foarte încurajator sunt trezirile pe care Dumnezeu le-a dat evreilor care s-au întors în Ierusalim când s-au luptat să construiască templul și zidurile orașului sfânt, așa cum scrie în Ezra și Neemia. Putem învăța multe din aceste întâmplări.

Ceea ce este deosebit de important pentru zilele noastre e atitudinea pe care o găsim în rugăciunile de reînnoire care au fost rostite de Daniel (Dan.9:1-19), Ezra (Ezr.9:6-15), Neemia (Ne.1:4-11) și de leviți (Ne.9:1-38). Exact ca acești oameni ai lui Dumnezeu, ar trebui să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, să ne mărturisim sincer și cu o atitudine preoțească păcatele și greșelile, precum și cele ale copiilor lui Dumnezeu, și să-I cerem lui Dumnezeu să ne restabilească și să ne reînsuflețească pentru numele Său, astfel încât scopurile Sale pentru Biserică să fie atinse, iar numele Său să fie glorificat.

Adevărata trezire în aceste zile, dacă Dumnezeu o dă, are patru caracteristici:

1. Adevărata trezire nu priveşte în primul rând masele, necredincioşii, lumea. Trezirea biblică începe totdeauna cu credincioşii individuali temători de Dumnezeu care îşi dau seama de starea lor deficitară şi se umilesc ca să-L caute pe Dumnezeu şi să ceară renaşterea. Credincioşii sunt cei treziți, şi dacă sunt renăscuți prin harul lui Dumnezeu, mărturia lor va avea ca rezultat venirea unor necredincioşi la Cristos.

2. Adevărata trezire este un rezultat al harului lui Dumnezeu în pofida eşecului nostru. Ea nu poate fi făcută de oameni, organizată şi stimulată prin acțiuni de „trezire". Ea începe cu rugăciune umilă, cu mărturisirea păcatelor şi eşecurilor noastre, cu post şi un duh mâhnit, cu mijlocire preoțească. Este o lucrare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, care foloseşte Cuvântul Său pentru a-i convinge pe copiii lui Dumnezeu că sunt vinovați şi a-i pune în mişcare ca să facă voia lui Dumnezeu.

3. Adevărata trezire are totdeauna ca temelie Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, Biblia. Vedem aceasta în chip reprezentativ la Iosia şi la Neemia. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să vorbească conştiințelor noastre şi să ne convingă de păcatele şi de adevărata noastră stare. Adevărata trezire implică faptul de a da învățătură sănătoasă cu autoritate şi sub călăuzirea Duhului. Aceasta ne arată standardul vieții noastre, scopurile pe care le avem de atins, calea pe care trebuie s-o alegem.

4. Adevărata trezire nu are ca rezultat milioane de convertiți, o creştere fantastică a Bisericii, semne şi miracole pretutindeni. Adevărata trezire poate chiar să reducă numărul de membri ai unei biserici biblice pe măsură ce sunt sortate grâul şi neghina! Unele semne de reînnoire şi trezire biblică sunt: o pocăință reală de păcat, de mândrie şi de încăpățânare, de spirit călduț şi lumesc; o nouă dedicare a întregii persoane lui Cristos, trăind cu Cristos în mod crucificat şi înviat; o schimbare durabilă a minții şi atitudinii

de la carnal la spiritual; o iubire intensificată pentru Dumnezeu şi semeni; relaţii refăcute şi purificate între credincioşi, o întărire a unităţii spirituale între copiii lui Dumnezeu; respect şi ascultare de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu; faptul de a fi gata să suferi pentru Cristos şi de a aduce sacrificii pentru Domnul.

Pentru o asemenea trezire ar trebui să ne rugăm şi să-L căutăm pe Domnul, atât individual, cât şi în grupuri de rugăciune. În timp ce-L căutăm pe Domnul, ar trebui să-L implorăm şi pentru mulţimea de oameni înşelaţi care îi urmează pe falşii profeţi şi învăţători din mişcarea penticostalo-carismatică. Facă Domnul în harul Său să deschidă ochii multora care sunt acum orbiţi şi înşelaţi de duhurile demonice! Să-i ducă Domnul la pocăinţă şi să-i facă cu adevărat liberi să-L urmeze pe El! Să trezească El mulţi conducători evanghelici de biserică care nu văd limpede pericolul de înşelare al duhului fals ce lucrează în aceste mişcări! Domnul să aibă milă şi să întărească rămăşiţa fidelă din Biserica Sa!

„Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului cel veşnic, a sculat din[tre cei] morţi pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârşiţi în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui şi să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Cristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin“ (Evr.13:20-21)

3

Mai vorbeşte Dumnezeu astăzi prin profeți şi minuni?

Al treilea „stâlp“ în conştiența de sine a mişcării penticostalo-carismatice este învățătura despre darurile Duhului sau „carisme“. În cursul revărsării Duhului din zilele de pe urmă, aşa susțin penticostalii şi carismaticii, Dumnezeu a dat din nou Bisericii carismele apostolice de semne şi minuni şi revelații profetice care aproape au dispărut de-a lungul secolelor. Potrivit înțelegerii acestei mişcări, carisme precum vorbirea în limbi, vindecări miraculoase, ca şi viziuni profetice, vise şi mesaje, sunt o parte componentă importantă a vieții creştine. În acest capitol vrem să verificăm dacă aşa ne învață Biblia şi care este situația cu aceste „carisme“.

1. Pretenția mişcării penticostalo-carismatice că posedă darurile apostolice

Practic toți penticostalii şi carismaticii pornesc de la faptul că Dumnezeu la sfârşitul timpului vrea să restabilească anumite carisme şi funcții ale Bisericii apostolice pentru Biserica din timpul sfârşitului în cadrul unei aşa-zise mari revărsări a Duhului. Pentru ei este limpede că astăzi trebuie să se ridice noi apostoli şi profeți unşi de Dumnezeu cu o şi mai mare autoritate ca apostolii şi profeții din perioada primară a Bisericii.

Ei mai cred că toți creştinii autentici de azi ar trebui să profețească şi să aibă viziuni şi vise, să facă minuni şi să vorbească în limbi noi. Prin „botezul în Duh“, aşa susțin ei, credinciosul primeşte aceeaşi înzestrare de putere şi aceleaşi carisme ca şi apostolii înşişi. Numai prin noul dar al

profeților şi prin noile puteri miraculoase este Biserica bine echipată pentru bătăliile decisive din zilele de pe ur-mă.

„Carismele" (gr. *charisma* = dar al harului) supranaturale din epoca apostolilor sunt atât de importante pentru această mişcare, încât sora mai mică a mişcării penticostale şi-a dat numele de „mişcarea carismatică".

Darul profeților în mişcarea carismatică

Mişcarea penticostalo-carismatică afirmă că este o mişcare profetică în care darul noutestamentar al profeției (cf. 1.Cor.12:10) este eficient. Dumnezeu a trezit chipurile în zilele de pe urmă noi profeți. El vrea să-i folosească pentru a da o nouă orientare poporului Său în zilele de pe urmă şi pentru a duce creştinătatea în cea mai mare trezire din istoria lumii.

Venirea acestei „ploi târzii" a Duhului Sfânt depinde chipurile în mare măsură de modul în care creştinii vor urma directivele „apostolilor şi profeților unşi", care pretind în cea mai mare parte că sunt inspirați în acelaşi mod sau într-un mod similar cu apostolii şi profeții din primul secol. Darul de profet este după convingerea carismaticilor ceva indispensabil, ceva la care nu se poate renunța şi decisiv de important pentru a aduce Biserica la „marea trezire".

În felul acesta, predicatorii acestei mişcări susțin în esență că pe lângă Sfânta Scriptură (a cărei autoritate o admit de regulă de pe vârful buzelor) există o *a doua sursă de revelație divină*. În ultimă analiză, ei privesc cuvintele apostolilor şi profeților lor ca fiind inspirate divin; Dumnezeu vorbeşte chipurile şi azi prin ei. Lucrul acesta nu este spus adesea atât de categoric, dar cei mai mulți profeți ai acestei mişcări pretind în practică că au primit de la Dumnezeu o viziune, un vis, un mesaj în cuvinte. Şi foarte mulți adepți ai acestei mişcări se încred şi în faptul că propriile lor viziuni sau impresii sau cele ale profeților lor sunt

mesaje ale revelației divine. Astfel, se pot auzi tot mereu predicatori carismatici care anunță plini de sine: „Tot ce vă spun eu vine direct de la tronul lui Dumnezeu!“

Pe baza unor asemenea impresii şi mesaje „profetice“ sunt luate an de an nenumărate decizii ale penticostalilor şi carismaticilor – decizii legate de locul de muncă, căsătorii, acordarea de donații în bani, asumarea de lucrări şi servicii, de exemplu plecarea în misiune. Şi tot mereu se aud atunci asemenea cuvinte: „Domnul mi-a vorbit“, „Domnul mi-a arătat“.

Printre fenomenele cele mai impresionante pentru mulți ale darului profetic se află aşa-numitul „cuvânt de cunoştință“, prin care se înțelege observarea unor detalii intime din viața unor persoane complet străine. Mulți „profeți“ ai acestei mişcări îşi fascinează adepții cu această formă de cunoştință dobândită pe cale supranaturală privind trecutul şi ceea ce este ascuns. Pentru adepți e o dovadă clară că „profetul“ trebuie să fie „de la Dumnezeu“ – pentru observatorii critici este un caz de ghicire ocultă.

Pe lângă primirea unui dar profetic special în Biserica din zilele de pe urmă mai este şi aşteptarea pe care o are fiecare carismatic de a primi odată cu „botezul în Duh“ capacitatea de a căpăta „călăuzire directă din partea lui Dumnezeu“ prin „impresii“, viziuni, vise sau voci audibile (aceasta invocând pasajul din Ioel 3:1, respectiv Fap.2:17). Tot printre acestea se află şi „auzirea interioară“ a unor cuvinte biblice deschizătoare de perspective, care sunt folosite adesea ca nişte oracole. Este foarte ispititor să crezi că Dumnezeu îți vorbeşte în mod neîndoielnic şi-ți transmite o călăuzire atât de directă în funcție de situație, fapt care aparent nu este posibil doar cu ajutorul Bibliei.

În practică, aceste „noi cuvinte de revelație de la Dumnezeu“ au pentru cei mai mulți carismatici şi penticostali o autoritate mai înaltă decât „vechile“ cuvinte de revelație din Biblie. Lucrul acesta se arată cel mai târziu atunci când

sunt acceptate la modul general „călăuzirile spirituale“ care contrazic clar Cuvântul inspirat al Sfintei Scripturi. Acesta este cazul de exemplu al instalării femeilor ca profetese, apostolițe, învățătoare şi conducătoare, fapt foarte răspândit în mişcarea penticostalo-carismatică.

În timp ce Scriptura exprimă aici complet fără echivoc voia neschimbată a lui Dumnezeu prin îndemnul apostolului Pavel: *„Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere“* (1.Tim. 2:12), asemenea „numiri în funcție“ (adesea rostite prin voci interioare, viziuni sau cuvinte profetice) din carismatism sunt acceptate de cele mai multe ori în mod nechibzuit sau necontrolat şi astfel puse deasupra Scripturii.

O dificultate întâmpinată de prea marea siguranță a profeților carismatici că au primit revelații direct de la Dumnezeu este faptul incontestabil că foarte multe „profeții“ din mişcare s-au dovedit ulterior ca false şi pur şi simplu nu s-au întâmplat. De aceea, reprezentanții acestei mişcări afirmă că Dumnezeu a aranjat în aşa fel lucrurile, încât profeții lor rostesc de-a valma ceea ce este adevărat şi ceea ce e eronat.

Între timp, profeția carismatică pătrunde în cercuri tot mai largi, cercuri care mai demult s-au orientat după creştinismul biblic de mai înainte. Drojdia ereziilor carismatice privind profeția a putut pătrunde tot mai mult în ultimele trei decenii din cauza renunțării la separarea biblică printre cei mai mulți „evanghelici“ (Alianța Evanghelică, Bisericile neoprotestante) şi în cercuri care nu fac parte din mişcarea carismatică însăşi.

Astăzi am ajuns în punctul în care mulți evanghelici şi pietişti sunt înclinați să creadă că Dumnezeu ar vorbi poporului Său prin profeți noi, fiind tot mai mult gata să asculte „impresii“, viziuni şi voci interioare în locul Cuvântului infailibil al Sfintei Scripturi.

Semne şi minuni carismatice

În perioada apostolică, darurile autentice ale facerii de minuni au confirmat mesajul divin al apostolilor şi profeților (cf. Evr.2:3-4). Mişcarea penticostalo-carismatică pretinde că acum, în vremea sfârşitului, a primit adevăratul dar al minunilor care confirmă chipurile noii ei apostoli şi profeți şi îi aduc pe necredincioşi la credința în Cristos (cf. rețeta lui John Wimber numită „Power Evangelism" = evanghelizare prin dovada puternică a semnelor şi minunilor).

Pentru cei mai mulți penticostali şi carismatici, minunile sunt o dovadă a unei vieți creştine „autentice", „unse de Duh". Ei se bazează în acest sens pe pasaje biblice precum Marcu 16:17-18 sau Matei 10:7-8, care potrivit înțelegerii lor conțin o însărcinare directă adresată tuturor credincioşilor de a-şi pune mâinile pentru a vindeca oameni, a scoate demoni, a vorbi în limbi, ba chiar a învia morți.

Fără asemenea semne, o viață creştină li se pare carismaticilor fără putere şi găunoasă, lipsindu-i adevărata „autoritate de sus". Dimpotrivă, minunile sunt pentru ei dovada unui creştinism autentic, „apostolic". Credincioşii sănătoşi din punct de vedere biblic, a căror viață nu prezintă un lanț de evenimente cu minuni, sunt pentru ei în cazul cel mai bun credincioşi de clasa a II-a, şi care vor fi salvați doar cu greu.

Printre cele mai iubite minuni care le sunt citate tot mereu adepților acestei mişcări sunt vindecările bolnavilor – aşa-zise vindecări, sau unele cu adevărat realizate pe cale supranaturală a tot felul de suferințe, de la dureri abdominale şi de spate până la paralizii, picioare schiloade, atrofiate sau cancer. Când citeşti mărturiile depuse de carismatici, vezi că asemenea vindecări joacă adesea în ele un rol cheie.

Pe lângă acestea sunt relatate mai ales de către falşii profeți şi apostoli ai mişcării şi o serie întreagă de alte minuni

care sunt cel mai adesea o imitare a relatărilor de vindecări din cartea Faptelor – cum ar fi de pildă întâlniri cu îngeri, intratul pe uşi închise sau transportul supranatural spre alte locuri, cum a experimentat Filip.

Un exemplu mai recent de asemenea relatări înşelătoare a unor minuni este cartea „Heavenly Man“ care fascinează mulți cititori creştini şi-l legitimează pe autor [Brother Yun] ca pe un creştin apostolic autentic. Numeroşi conducători experimentați ai creştinilor chinezi avertizează cu privire la această carte şi la autorul ei şi îl acuză de înşelăciune. „Minunile“ relatate de el sunt aidoma multor relatări de minuni făcute de penticostali.

Trăirea de minuni este pentru carismatici dovada apropierii de Dumnezeu şi a autorității şi e menită să sublinieze verosimilitatea noilor profeți, apostoli şi vindecători, a evangheliştilor şi pastorilor. De aceea, aproape toți conducătorii acestei mişcări se prezintă pe ei înşişi cu asemenea relatări de minuni. Chiar şi nişte înşelători notorii şi escroci demonizați precum Todd Bentley au un mare număr de adepți doar pe baza faptului că fac „mari semne şi minuni“.

Ca urmare a scandalului provocat de divorțul lui Todd Bentley, un carismatic american a spus că, după convingerea lui, cei mai mulți carismatici îl vor urma cândva pe Anticrist când va apărea pe scenă, deoarece nu posedă nicio capacitate de discernământ şi vor cădea în capcană datorită minunilor lui.

Dacă se verifică lucid şi pe baza Bibliei minunile făcute de carismatici şi se compară cu minunile autentice făcute de Cristos şi de apostolii Săi, atunci se observă imediat că există deosebiri esențiale care demască minunile moderne ale carismaticilor ca fiind nişte falsificări (pentru amănunte vezi mai jos).

Cu toate acestea, în zilele noastre mulți evanghelici cred că Dumnezeu vrea să facă minuni în mare măsură şi îi ac-

ceptă adesea pe făcătorii penticostalo-carismatici de minuni ca fiind împuterniciți de Dumnezeu.

Un rol important a jucat în acest sens integrarea inițiată de Billy Graham şi de alții a carismaticilor şi penticostalilor în mişcarea mondială a evanghelicilor şi mai ales în lucrarea misionară (printre altele cu ocazia Congresului de la Lausanne pentru Evanghelizare Mondială).

Astăzi se ocupă şi evanghelicii şi pietiştii de vindecări miraculoase şi scoateri de demoni, iar gândul că Dumnezeu ar mai face şi azi semne apostolice prin făcători de minuni este acceptat mai mult sau mai puțin pe scară mare sau cel puțin nu e respins în mod clar. În felul acesta, drojdia falsei mişcări a semnelor şi minunilor se poate răspândi până în cercuri cândva fidele Bibliei.

***

„Spiritul creştin al epocii“ dă deci suport moral limpede penticostalilor şi carismaticilor. În timp ce în deceniile anterioare darurile penticostalo-carismatice de profeți şi minuni au fost respinse unanim de creştinii fideli Bibliei ca fiind falsificate şi nebiblice, astăzi ne aflăm în aproape toate cercurile evanghelice în fața unei deschideri necritice față de ele.

Totuşi, marea întrebare este: Este adevărată afirmația mişcării penticostalo-carismatice că se află în posesia unor profeți apostolici autentici şi a darului minunilor? Sunt oare sprijinite învățăturile lor de învățătura sănătoasă a apostolilor? Rezistă „carismele“ lor în fața unei examinări biblice? În fond, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu trebuie să fie cel din urmă şi cel mai înalt standard al estimării noastre. Vom încerca să răspundem la această întrebare în cele ce urmează.

2. Învățătura din scrisorile apostolice privind darurile harului

Am văzut mai sus că găsim învățătura sănătoasă pentru Biserică în scrisorile inspirate ale apostolilor şi profeților din Noul Testament. Aceasta este valabil şi pentru întrebarea noastră referitor la darurile harului sau carismele Bisericii apostolice.

a) Darurile lui Dumnezeu pentru Biserica apostolică

Găsim cele mai importante afirmații despre darurile harului în 1.Corinteni 12–14; alte pasaje biblice în acest sens sunt Romani 12:3-8 şi 1.Petru 4:10-11 (cf. cuvântul *charisma* şi în Rom.1:11; 5:15-16; 6:23; 11:29; 1.Cor.1:7; 7:7; 2.Cor.1:11; 1.Tim.4:14; 2.Tim.1:6). Putem trata aici doar pe scurt aceste pasaje biblice; cine doreşte să afle mai multe amănunte poate să citească capitolul în cartea mea *Mişcarea carismatică în lumina Bibliei*. În orice caz, este important ca pasajele citate să fie citite într-o traducere a Bibliei fidelă originalului.

Ce este un dar al harului?

Cuvântul grec *charisma* din Noul Testament provine din cuvântul *charis* tradus har sau grație şi înseamnă un dar acordat din har, un cadou al harului lui Dumnezeu. Darurile harului sunt potrivit Bibliei capacități supranaturale pe care Dumnezeu le dă în harul Său copiilor Săi născuți din nou ca să-L poată servi mai bine.

Darurile harului sunt efectuate prin Duhul lui Dumnezeu şi nu au voie să fie confundate cu talentele naturale. Astfel, un om poate avea un dar înnăscut şi strălucit de oratorie, dar el nu posedă darul învățăturii sau vestirii Cuvântului. Invers, este posibil ca cineva să se exprime cu greutate în viața cotidiană, dar care să fi primit un dar supranatural de predicare.

Toate darurile harului servesc la urma urmelor la edificarea Bisericii şi la glorificarea lui Dumnezeu; cine le foloseşte altfel o face în mod abuziv (cf. 1.Pt.4:10-11; 1.Cor. 12:7; 14:12). Toate darurile autentice ale harului sunt date de Duhul lui Dumnezeu (1.Cor.12:4-11). Au existat însă şi în perioada noutestamentară daruri imitate de diavol. De exemplu, în Corint au apărut nişte apostoli falşi cu o învățătură greşită, cum arată 2.Corinteni 11:1-6,13-15; au existat şi daruri false de profeție, aşa cum se arată în 1.Corinteni 12:2-3 şi 1.Tesaloniceni 2:2.

Diferite daruri pentru un singur Corp

În 1.Corinteni 12:4-30 şi în Romani 12:3-8 sunt enumerate diferitele daruri ale harului în Biserica apostolică. Între acestea există diferite puncte de greutate; în 1.Corinteni sunt menționate în principal darurile de profeție şi de minuni, pe când în Romani 12 darurile de slujire pentru edificarea Bisericii.

În ambele pasaje se subliniază că Dumnezeu împarte în mod suveran diferite daruri credincioşilor individuali după cum doreşte: *„Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui“* (Rom.12:6). *„Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voieşte“* (1.Cor.12:11). *„Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum a voit El“* (1.Cor.12:18).

Dacă luăm în serios în 1.Corinteni 12 imaginea corpului şi diferitele lui organe precum mâna, piciorul, urechea, atunci reiese limpede că cel născut din nou primeşte încă din clipa naşterii din nou darurile pe care vrea Dumnezeu să i le dea. Dacă este botezat de Duh în Corp, atunci îşi primeşte locul ca ureche sau mână, şi nu mai târziu, cum este cazul la carismatici cu darurile lor speciale.

Aceasta înseamnă şi că nu este corect şi biblic ce afirmă

penticostalii, anume că trebuie să cauți și să dorești după anumite daruri. În ce privește darurile de slujire, Dumnezeu le împarte fiecăruia după cum vrea El, iar apostolul Pavel îi îndeamnă pe corinteni tocmai să nu caute cu invidie și dorință darul vorbirii în limbi și al profeției, dacă au primit deja un dar mai puțin izbitor, cum ar fi de exemplu diaconia. Trebuie să năzuim numai după darurile foarte bune, și acestea sunt credința, iubirea și speranța (cf. 1.Cor. 12:31; 13:13).

În 1.Corinteni 13 se arată apoi că nici cele mai înalte daruri nu folosesc la nimic dacă cineva le utilizează în mod abuziv și carnal pentru a se scoate în evidență, ceea ce era cazul cu mulți corinteni. Apostolul arată corintenilor egoiști că cel mai important dar al harului este iubirea și că ei duceau în mod clar lipsă de el. Ei făceau tot ce nu face iubirea de tip *agape* a lui Dumnezeu, și de aceea frumoasele lor daruri nu le foloseau la nimic (1.Cor.13:1-7).

Apostolul merge apoi mai departe și arată că darurile de revelație, cum ar fi profeția și cuvântul de cunoștință, ca și darurile-semne, cum ar fi vorbirea în limbi, care erau deosebit de stimate de corinteni, nu au fost date pentru durata Bisericii, ci doar pentru timpul de început, până treceau de starea de vârstă minoră și erau instruiți prin revelația perfectă a scrierilor noutestamentare. De aceea, darurile superioare ale harului, credința, iubirea, speranța erau mult mai importante și mai de dorit decât darurile trecătoare ale facerii de minuni (1.Cor.13:8-13). La paragraful c) vom afla mai multe despre aceasta.

Folosirea corectă a darurilor harului

În 1.Corinteni 14 este vorba în definitiv ca și în 1.Petru 4:10-11 despre folosirea corectă, spirituală a darurilor harului. Principiul ne e dat de apostolul Petru: *„Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit“*

(1.Pt.4:10). Apostol Pavel ne arată dimpotrivă transpunerea practică în viața unei biserici noutestamentare.

În 1.Corinteni 14:1-25 este vorba despre folosirea greşită a vorbirii în limbi de către corintenii egoişti. Ca să se laude cu darurile lor, ei îşi exercitaseră în număr mai mare darul de vorbire în limbi păgâne. Aceste cuvântări ținute parțial în dezordine erau totuşi ceva neînțeles pentru biserică dacă nu erau traduse. Apostolul îi dojeneşte că nu se edificau decât pe ei înşişi, fapt care era carnal şi greşit. În adunare trebuia totdeauna să fie edificată biserica, iar lucrul acesta se putea face numai printr-o vorbire înțeleasă (1.Cor.14:1-11).

Apostolul Pavel arată apoi că era absurd ca cineva să se roage în alte limbi pe care nu le înțelegea nici el însuşi, astfel încât mintea îi rămânea fără rod, şi care nu erau înțelese nici de biserică, ce nu putea spune „amin" la rugăciune (1.Cor.14:10-17). Pavel se referă la el însuşi şi subliniază că în niciun caz n-ar vorbi în limbi în biserică, ci numai prin contribuții înțelese, edificatoare. El le arată scopul voit de Dumnezeu al vorbirii în limbi (1.Cor.14:21-22) şi dă apoi instrucțiuni importante pentru o desfăşurare ordonată şi edificatoare a întrunirilor într-o biserică, care sunt valabile şi azi în formă neschimbată (1.Cor.14:23-40).

b) Diferitele feluri de daruri ale harului

Biblia ne arată în 1.Corinteni 12:4 că există diferite feluri de daruri ale harului. Dorim să examinăm aici mai precis numeroasele daruri menționate în 1.Corinteni 12 şi Romani 12 şi să le împărțim în trei feluri distincte în mod clar între ele.

1. Daruri de revelație

Dumnezeu a transmis încă de la început oamenilor Cuvântul Său sfânt prin revelație. Această noțiune cheie (gr. *apokalupsis* = îndepărtarea unui înveliş, dezvăluire) de-

notă comunicarea de către Dumnezeu a unor adevăruri spirituale, divine, care le sunt ascunse omului de la natură, întrucât gândirea lui păcătoasă este întunecată (cf. 1.Cor.2: 6-15).

Prin darul profetic şi prin „cuvântul de cunoştinţă" (1.Cor.12:8,10), Dumnezeu a dat noi revelaţii pentru tinerele biserici care încă nu aveau permanent lângă ele nici pe apostoli, nici Scrisorile lor şi de aceea aveau nevoie de orientare. Profeţii primeau revelaţii (1.Cor.14:30), adică mesaje de la Dumnezeu, care îi îmbărbătau pe credincioşi şi le dădeau lămuriri despre modul cum să-şi trăiască viaţa de credinţă. Acest dar al harului, care era identic cu lucrarea profeţilor (cf. 1.Cor.12;10,28), completa lucrarea apostolilor; pentru verificarea revelaţiilor li s-a dat darul deosebirii duhurilor, o capacitate de judecată supranaturală pentru a şti dacă mesajul unui profet venea de la Duhul lui Dumnezeu sau de la un alt duh (1.Cor.12:20).

2. Daruri-semne

Pe lângă darurile de revelaţie, Dumnezeu a dat darul facerii de minuni, care avea menirea să adeverească mesajul Noului Testament (cf. Evr.2:3-4). Dintre acestea fac parte de exemplu darul vindecărilor (1.Cor.12:9; Mc.16:18; Fap. 19:11-12), adică capacitatea supranaturală de a-i vindeca pe oameni de boli. Tot aici se numără credinţa care face minuni (1.Cor.12:9) – nu credinţa generală care ne salvează şi pe care o are fiecare credincios, ci darul special al credinţei care mută munţi (1.Cor.13:2; Mt.21:21).

Alte daruri-semne sunt darul de a face minuni (1.Cor.12: 10); un exemplu în acest sens ar fi orbirea vrăjitorului Elima în Fapte 13:8-11. Şi vorbirea în limbi, la care ne vom referi pe larg mai jos, se numără printre darurile-semne. Ea era capacitatea supranaturală de a vorbi în limbi străine pe care vorbitorul nu le stăpânea în mod natural. Ea era completată de darul traducerii sau interpretării limbilor

(1.Cor.12:10; Mc.16:17). Dar şi darul scoaterii demonilor se numără printre darurile-semne.

3. Daruri de slujire

Pe lângă darurile de revelaţie şi darurile-semne ni se arată un alt fel de daruri ale harului. Acestea par mult mai puţin bătătoare la ochi şi mai puţin senzaţionale, sunt în schimb prezente practic în fiecare biserică biblică începând cu perioada apostolilor: este vorba despre *darurile de slujire pentru edificarea credincioşilor*, aşa cum sunt denumite înainte de toate în Romani 12:6-8. Să caracterizăm pe scurt darurile care apar acolo:

* *Profeţire:* După părerea noastră, aici nu este vorba despre darul profetic de revelaţie. Profeţia (*propheteia*) survine în învăţătura apostolilor nu numai ca dar profetic special, ci şi ca un dar general, care îi e dat fiecărui credincios (cf. 1.Cor.14:31; 1.Cor.11:4-5) şi îl face în stare să vorbească spre edificarea celorlalţi credincioşi (*„Cine proroceşte, dimpotrivă, vorbeşte oamenilor, spre zidire, sfătuire şi mângâiere"* – 1.Cor.14:3).

Această profeţire generală nu era inspirată şi nu avea un caracter revelator; în ea puteau exista greşeli omeneşti, de aceea s-a dat şi indicaţia ca o asemenea vorbire edificatoare să corespundă credinţei, precum şi instrucţiunea ca într-o asemenea vorbire edificatoare să se cerceteze totul şi să se păstreze ce este bun (1.Tes.5:20-21). Darul special de edificare al profeţirii este din punctul nostru de vedere un dar al predicării Cuvântului, în care Cuvântul Bibliei este aplicat într-un mod călăuzit de Duh la inimile şi situaţia credincioşilor individuali şi le arată ce-ar vrea Dumnezeu să le spună (cf. 1.Cor.14:3-4,24-25,31).

* *Slujire diaconală:* Acest dar de larg interes şi felurit diferenţiat (gr. *diakonia*) îl face în stare pe credincios să presteze diferite servicii, printre care acela de a-i ajuta pe săracii şi bolnavii din biserică (cf. Fap.6:3).

* *Învățătură:* Acest dar îl face în stare pe servitorul lui Dumnezeu să recunoască legăturile sau corelațiile şi liniile de învățătură din Scriptură şi să le transmită mai departe altora (cf. 1.Tim.1:8-11; 4:6-16; 2.Tim.2:15; 4:1-5). Învățătura (gr. *didaskalia*) face parte dintre cele mai însemnate daruri ale harului din Biserică; ea este deosebit de importantă pentru prezbiteri (cf. Ti.1:9; 1.Tim.3:2; 5:17).

* *Îndemnare:* Acesta pare să fie mai degrabă un dar de consiliere spirituală care este important atât la predicarea Cuvântului (cf. 2.Tim.4:2; 1.Tim.4:13; Ti.1:9), cât şi în lucrarea făcută în individ (cf. Fap.20:31). Îndemnarea (gr. *paraklesis*) conține diferite aspecte. Cuvântul grec ar putea fi redat foarte bine şi cu „îmbărbătare"; în funcție de situație înseamnă „îndemn, înviorare, stimulare, imbold, mângâiere". El înseamnă că noi aplicăm Cuvântul lui Dumnezeu la situația personală a individului aflat în nevoie. Îndemnul este ca şi profeția o lucrare pe care o pot face toți credincioşii (cf. 1.Tes.5:11), dar există pentru aceasta şi o înzestrare spirituală specială.

* *Dărnicie:* Dărnicia este cu siguranță foarte importantă în multe situații din Biserica mondială, chiar dacă în țara noastră bogată [Germania] lucrul acesta nu este totdeauna aşa de evident. E vorba despre dăruirea sinceră, generoasă mai departe a bunurilor materiale către credincioşi nevoiaşi (care pot trăi şi în Africa sau Europa de Est!).

* *Conducere:* Aici este vorba despre darul conducerii spirituale, care e şi el de mare însemnătate în biserică. Lucrarea spirituală de pastorat în biserică este dificilă şi de mare responsabilitate; ea cere neapărat o capacitate spirituală; cu nişte „calități naturale de conducere" nu se poate face nimic în Regatul [Împărăția] lui Dumnezeu, ci doar să pricinuiască pagube, dacă sunt folosite în mod abuziv.

* *Milostenie:* Aici este cu siguranță avut în vedere încă un dar din sfera consilierii spirituale – asistarea cu înțelegere a unor credincioşi care suferă.

Toate aceste daruri sunt indispensabile pentru o viață sănătoasă de biserică; ele rămân după voia lui Dumnezeu permanent eficiente în Biserică, spre deosebire de darurile de revelație şi darurile-semne. Enumerarea lor nu este completă; în 1.Corinteni 12:28 mai sunt amintite darul întrajutorărilor şi al conducerii. Ele joacă doar un rol subordonat în învățătura mişcării penticostalo-carismatice.

c) Încetarea anumitor daruri ale harului

Învățătura apostolilor ne arată nu numai ce daruri ale harului a dat Dumnezeu în Biserica Primară, ci ne explică şi faptul că El a vrut să dea anumite daruri din capul locului limitate în timp, şi anume numai pentru perioada de „copilărie timpurie" a Bisericii, timpul de vârstă minoră, cum ne arată apostolul Pavel în 1.Corinteni 13:11 în mod simbolic. De îndată ce a trecut vârsta minoră şi a venit ce este „desăvârşit", fapt care corespunde stării mature, darurile de revelație ale profeției şi ale „cuvântului de cunoştință" vor fi retrase (1.Cor.13:8-9).

Această învățătură despre limitarea temporară şi despre încetarea anumitor daruri ale harului după perioada apostolică (teologii o numesc şi „cesaționism") a fost confirmată mai întâi în Biserica post-apostolică. După aceea au existat totuşi în această privință diferite concepții, şi chiar şi unii comentatori biblici conservatori au înțeles 1.Corinteni 13 în sensul că toate vor rămâne până la răpirea şi desăvârşirea Bisericii. Totuşi, această concepție nu este corectă potrivit celor spuse în 1.Corinteni 13:8-13, aşa cum vom vedea.

Învățătura din 1.Corinteni 13 despre încetarea unor daruri

Această afirmație extrem de importantă pentru întrebarea noastră e pur şi simplu dată la o parte de penticostali şi carismatici. Ei presupun că „ce este desăvârşit" despre care

e vorba în v. 9 este desăvârşirea Bisericii în glorie, Răpirea şi unirea cu Cristos. Dar prin aceasta este periclitat sensul întregii argumentaţii a apostolului. Atunci vor înceta nu numai darurile speciale ale harului menţionate, ci şi toate celelalte, căci Biserica intră într-o stare complet nouă. Aceasta ar însemna în acelaşi timp că Biserica ar trebui să rămână după planul lui Dumnezeu în stadiul de vârstă minoră în toate secolele existenţei ei pământeşti.

Cel mai important argument contra acestei concepţii se află totuşi în v. 13. Acolo se spune foarte limpede că credinţa, iubirea şi speranţa încă rămân când profeţirea, limbile şi cunoştinţa vor fi înlăturate. Şi este imposibil ca aceasta să se refere la Răpirea Bisericii. Dacă „ce este desăvârşit“ ar fi Răpirea, atunci am avea încă în glorie nevoie de credinţă şi speranţă ca daruri ale harului.

Dar Biblia ne adevereşte foarte clar că avem nevoie de credinţă numai cât timp nu-L vedem pe Domnul faţă în faţă (cf. 1.Pt.1:8; 2.Cor.5:7). Credinţa înseamnă că ne încredem în Dumnezeu, care pentru noi este încă invizibil. Când vom fi desăvârşiţi la Domnul, atunci nu vom mai avea nevoie de credinţă – căci am trecut de la credinţă la vedere!

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul speranţei. Speranţa noastră este tocmai Răpirea şi transformarea noastră după chipul lui Cristos. Avem nevoie de speranţă doar cât suntem aici pe pământ, aşa cum ne confirmă limpede Romani 8: 23-25. În glorie ni se împlineşte speranţa, iar în prezenţa lui Cristos nu vom mai avea nevoie nici de credinţă, nici de speranţă. Numai iubirea va rămâne etern.

În felul acesta se spune de fapt foarte clar că „ce este desăvârşit“ (gr. *to teleion*, ceea ce este încheiat, îndeplinit, complet, ceea ce corespunde stării mature) din 1.Corinteni 13:9 are loc atunci când Biserica este încă pe pământ. Întrucât profeţirea şi vorbirea de cunoştinţă nu fac posibilă decât parţial cunoştinţa, este evident că ce e desăvârşit sau complet se referă la revelarea şi cunoaşterea deplină a sfa-

turilor lui Dumnezeu cu Biserica.

„Ce este desăvârşit“ se referă cu alte cuvinte la scrierile încheiate ale Noului Testament, care înlesnesc Bisericii o cunoaştere clară a lui Dumnezeu şi a misiunii ei pe pământ.

În epoca apostolică timpurie, Biserica avea doar fragmentar scrierile Noului Testament. Pe timpul redactării scrisorii 1.Corinteni, corintenii puteau să fi avut în mână numai una-două Scrisori apostolice şi poate o Evanghelie. De aceea, darul de profeţire şi de cunoştinţă le era încă necesar ca să se lămurească asupra voii lui Dumnezeu, întrucât apostolii nu puteau fi cu ei decât un timp limitat.

Dar, după încheierea scrierilor Noului Testament, Biserica a avut în mâini o revelaţie perfectă şi completă a sfaturilor lui Dumnezeu. În felul acesta, ea a devenit majoră şi responsabilă de a păzi şi a pune în aplicare această voie a lui Dumnezeu, învăţătura sănătoasă a apostolilor. În felul acesta, darurile limitate de revelaţie din perioada iniţială au devenit nenecesare, ca şi darurile-semn însoţitoare. Dumnezeu le-a înlăturat pe amândouă, ca să dea Bisericii un fundament al credinţei clar conturat şi unitar pe tot pământul.

Ce este desăvârşit şi ce e provizoriu. O scurtă exegeză a lui 1.Corinteni 13:8-10

Dorim acum să demonstrăm amănunţit nişte lucruri pe care doar le-am schiţat pe scurt şi de aceea să explicăm încă o dată mai exact v. 8-13. La începutul lui 1.Corinteni 13, apostolul Pavel arată că daruri ale harului atât de râvnite de corinteni din cauza eficienţei lor publice sunt nimic fără iubirea de tip *agape*, pe care o defineşte atât de impresionant şi de neasemuit. Corintenilor le lipsea tocmai această iubire, şi ei supraestimau puternic valoarea darurilor senzaţionale.

În următorul paragraf, apostolul îşi continuă argumentarea. Daruri speciale ale harului râvnite atât de carnal de

către corinteni au fost date potrivit intenției lui Dumnezeu doar temporar Bisericii, în timp ce „darurile nespus mai bune“, credința, speranța şi mai ales iubirea sunt date Bisericii în mod durabil (v. 13).

„Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta; cunoştința va avea sfârşit. Căci cunoaştem în parte şi prorocim în parte, dar când va veni ce este desăvârşit, acest ‚în parte' se va sfârşi" (1.Cor. 13:8-10).

Pavel arată în **versetul 8** că darul profeției (gr. *propheteia*) pe care l-a menționat în 12:10,29 nu a fost dat pentru durata Bisericii, ci va fi înlăturat la un moment dat în viitor, când va crede Dumnezeu de cuviință (cuvântul grec *katargeo* poate însemna: „a anula, a desființa, a suprima, a distruge, a înlătura“). Dumnezeu Însuşi îl va suprima, în timp ce credința, speranța şi iubirea rămân – deci el este mai puțin important ca aceste daruri excelente sau nespus mai bune, aşa argumentează apostolul.

Şi darul vorbirii în limbi (*glossai* = limbi, dialecte), despre a cărui folosire abuzivă este silit Pavel să spună câte ceva în cap. 14, va înceta (*pauo*). Aici e folosit un alt cuvânt decât la profeție. Darul vorbirii în limbi era un dar miraculos, care se adresa evreilor necredincioşi, cum arată 14:21-22. El a încetat treptat după ce şi-a îndeplinit scopul, fapt provocat desigur de Dumnezeu, care dă şi desființează toate darurile în mod suveran.

Şi darul de cunoştință va fi suprimat cândva de Dumnezeu. Foarte mulți credincioşi înțeleg greşit această afirmație. Prin acest dar de cunoştință nu poate fi avută în vedere cunoştința spirituală generală, căci această cunoaştere a lui Dumnezeu şi a voii Sale nu va înceta niciodată; ba dimpotrivă, când Biserica va fi unită cu Cristos în glorie (şi, aşa cum spun mulți comentatori, la aceasta se referă „desăvârşit“ din v. 10), ea se va dezvolta în mod deplin.

Aici (ca şi în v. 2) este avut în vedere darul de revelație

menționat în 12:8, *„cuvântul de cunoştinţă“* (sau „vorbire despre cunoştinţă“), care a fost dat Bisericii Primare pentru a-i transmite orientare în privința planului lui Dumnezeu cu Biserica şi în privința voii Sale pentru viața ei. Această vorbire despre cunoştinţă este legată strâns de profeție prin acelaşi verb „a desființa“; ambele sunt daruri de revelație care s-au completat în mod evident unul pe altul şi care nu mai erau necesare de îndată ce va fi venit „ce este desăvârşit“.

În **versetul 9** se dovedeşte de ce au fost suprimate ambele daruri de revelație de către Dumnezeu. Credincioşii practicau aceste daruri pe timpul epistolei 1.Corinteni şi primeau prin ea profeții şi cunoştințe, dar acestea aveau un defect. Ele nu dădeau credincioşilor o imagine clară de ansamblu a planului lui Dumnezeu pentru Biserică, ci doar fragmente (sau părți; gr. *ek merous* = parțial, fragmentar).

Am putea compara calitatea informației date de ele cu un puzzle la care sunt disponibile doar 500 de piese din cele 1000 necesare; dacă încerci să le asamblezi, vor rezulta doar impresii parțiale, suprafețe mici din imagine, dar nu se poate desluşi imaginea de ansamblu. Acest caracter fragmentar al acestor daruri este dat ca motiv pentru care nu trebuiau să rămână în Biserică, ci să fie suprimate. Ele sunt inferioare şi mai puțin valoroase decât „ce este desăvârşit“ care trebuia dat Bisericii.

În **versetul 10** se spune acum când va suprima Dumnezeu aceste daruri fragmentare de revelație: când a venit *„ce este desăvârşit“* (gr. *to teleion*). Cuvântul grec *teleion* (din *telos* = sfârşit, capăt, țel) denotă ceva care a ajuns la țelul dezvoltării sale; în funcție de context poate însemna „ce este perfecționat/îndeplinit“ (în sensul unei perfecțiuni maxime) sau „ce este complet“ (în sensul că nu-i mai lipseşte nimic) sau „ce este matur“ (în sensul dezvoltării încheiate, a stadiului de adult).

Dacă ținem seama de versetul anterior, *„ce este de-*

săvârşit" se referă cel mai curând la cunoaşterea voii lui Dumnezeu pentru Biserică, care pot fi comunicate numai parțial, fragmentar prin darurile de profeție. V. 9 arată că aceste daruri nu erau perfecte şi nu puteau produce o desăvârşire în cunoaştere. Pornind de la noțiunea „în parte", „parțial" din v. 9, este evident în orice caz pentru *teleion* şi înțelesul „ce este complet", adică revelația completă şi perfectă a voii lui Dumnezeu pentru Biserică.

În acest sens e logic să pornim de la faptul că prin „ce este desăvârşit" se are în vedere revelația completă, încheiată şi realizată a voii şi învățăturilor Domnului în Sfintele Scripturi ale Noului Testament.

Apostolul Pavel arată în acest paragraf că darurile de revelație ale profeției şi vorbirii despre cunoştință nu ar putea da o imagine completă şi clară a planului şi voii lui Dumnezeu pentru Biserică (cf. v. 12: „ca într-o oglindă", „în chip întunecos"). Față de ele, revelația lui Dumnezeu în învățătura şi scrierile apostolilor este mai înaltă şi mai clară; numai ea putea aduce Bisericii o instruire şi călăuzire perfectă.

Această înțelegere a v. 10 este după părerea mea cea mai logică, mai clară şi mai în concordanță cu restul afirmațiilor din Scriptură. Interpretarea tradițională a aplicat „ce este desăvârşit" la starea de perfecțiune a Bisericii, când va fi răpită şi va fi pentru totdeauna cu Domnul în gloria cerească. Această interpretare are anumite argumente în favoarea sa, ea pare de exemplu să fie sprijinită prin unele afirmații din v. 12 care se pot raporta bine la starea de perfecțiune a Bisericii. De asemenea, într-un sens general este foarte corect să spunem că toată cunoştința noastră este o „cârpăceală", cum a tradus Luther.

Cu toate acestea, există motive bune ca să considerăm această interpretare necorespunzătoare pentru acest pasaj şi s-o respingem. Mai întâi, ea ar însemna că Biserica, după planul lui Dumnezeu, ar trebui să rămână tot timpul petre-

cut pe pământ într-o stare de imaturitate, căci în v. 11 darurile profeției şi vorbirii despre cunoştință sunt puse clar în legătură cu starea de imaturitate a Bisericii. Aceasta ar fi însă în contradicție cu alte afirmații ale Scripturii, potrivit cărora scopul lui Dumnezeu este ca Biserica să devină majoră, adultă şi matură încă aici pe pământ (cf. printre altele Ef.4:13-14: „bărbat adult", „să nu mai fim imaturi [minori]"; Col.1:28: „perfecți/desăvârşiți [sau adulți, maturi, gr. *teleios*] în Cristos Isus"; Evr.5:12-14).

Un motiv important contra interpretării că este vorba despre starea de desăvârşire cerească a Bisericii se află în afirmația din v. 13, şi anume că în momentul în care sunt înlăturate darurile de profeție mai rămân încă în Biserică credința, speranța şi iubirea. Poate să se refere aceasta la gloria cerească? Am constatat deja mai sus că Biserica glorificată în cer nu mai are nevoie nici de credință, nici de speranță.

Concluzia logică este că profeția şi vorbirea despre cunoştință vor fi fost înlăturate deja de Dumnezeu înainte de răpirea Bisericii, într-o perioadă în care ea are nevoie pe lângă iubire (care rămâne în eternitate) şi de credință şi speranță. În felul acesta însă, singura interpretare logică a „ce este desăvârşit" din v. 10 e că ea se referă la revelația perfectă a Sfintei Scripturi a Noului Testament. Am văzut deja mai sus că aceasta este în concordanță şi cu alte afirmații din Scriptură, care definesc Scriptura ca fiind revelația perfectă şi complet suficientă a lui Dumnezeu pentru Biserică.

De la vârsta minoră la majorat, de la enigmă la claritate. O scurtă explicare a pasajului din 1.Corinteni 13:11-13

Este de asemenea logic ca Biserica să fie declarată în întregul ei majoră, adultă de îndată ce i s-a transmis întreaga voie a lui Dumnezeu în forma scrierilor apostolice

ale Noului Testament. Un învățăcel (sau discipol) nu este responsabil până ce nu a fost complet instruit în domeniul său de activitate.

Starea de imaturitate are ceva de-a face cu înțelegere și cunoaștere deficitară. În acest sens, Biserica Primară era încă minoră, pentru că-i lipsea cunoștința voii depline a lui Dumnezeu. De îndată însă ce i s-a transmis învățătura apostolică completă, ea este acum responsabilă să trăiască potrivit acestei lumini. Ea a ajunsla stadiul de maturitate, de majorat.

„Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin" (1.Cor.13:11-12).

În sensul celor spuse mai sus este și foarte firesc ca apostolul să folosească în **versetul 11** imaginea băiatului minor sau imatur (gr. *nepios*) care nu posedă încă o cunoaştere deplină în ce priveşte viața și acțiunea sa; el e încă necopt la minte, şi gândirea lui corespunde acestui stadiu de lipsă de maturitate. Prin această imagine preluată din viața cotidiană, vorbirea profetică și vorbirea despre cunoștință sunt caracterizate încă o dată ca în v. 9 drept ceva nedesăvârşit şi după voia lui Dumnezeu doar temporar.

O asemenea caracterizare nu ar avea sens dacă aceste daruri aveau să fie înlăturate de abia după 2.000 de ani de istorie a Bisericii la Răpire. Îndemnul din tot capitolul devine cel mai clar atunci când înlăturarea darurilor s-ar face încă în timpul vieții corintenilor, şi anume spre sfârşitul epocii apostolice.

În **versetul 12**, apostolul caracterizează încă o dată limitarea profeției și darului de cunoștință prin câteva comparații plastice. Putem înțelege corect ceea ce vrea să spună acest verset numai dacă îl încadrăm în contextul general

al argumentării din tot pasajul şi ţinem seama de faptul că Pavel foloseşte aici *figuri de stil*.

Apostolul numeşte şi în acest verset cunoaşterea care era transmisă prin darurile profetice orale şi prin vorbirea despre cunoştinţă ca fiind ceva nedesăvârşit şi într-un anumit sens deficitar şi deci provizoriu. În epoca dependenţei de tutelă sau a vârstei minore, în care aceste daruri încă erau operative, cunoaşterea transmisă de ele încă nu era complet limpede (oglinzile din antichitate erau nişte discuri subţiri de metal lustruit, care puteau reda mult mai puţin fidel realitatea decât oglinzile noastre de azi). Pavel denumeşte această cunoaştere limitată ca „în chip întunecos".

În profeţie, viziunile şi visele joacă un rol esenţial, şi acestea sunt redate adesea în imagini, care nu au în sine un înţeles complet clar şi au nevoie de o interpretare suplimentară. Poate că putem ilustra cel mai bine acest caracter nelămurit sau neclar al darului profetic printr-un exemplu: viziunea apostolului Petru, prin care Dumnezeu l-a pregătit pentru vizita trimisului din partea lui Corneliu.

Petru vede un cearşaf cu tot felul de animale necurate şi aude invitaţia: *„Petre, scoală-te, taie şi mănâncă"* (Fap. 10:13). Această viziune era menită să-i arate lui Petru că popoarele păgâne disprețuite de el nu mai trebuiau acum să fie evitate, dar acest mesaj i-a fost transmis într-o formă neclară, enigmatică. Citim în v. 17: *„Pe când Petru nu ştia ce să creadă despre înţelesul vedeniei, pe care o avusese..."* Regăsim tot mereu la profeţi viziuni şi mesaje enigmatice asemănătoare, cum ar fi migdalul din Ieremia 1:11 sau cei doi măslini din Zaharia (4:3).

Faţă de acestea, revelaţia existentă în scrierile apostolice este clară şi lămurită. În epistolele apostolului Pavel găsim secretul Bisericii, şi anume *un* Corp compus din evrei şi neevrei sau păgâni, iar oferta gratuită a salvării adresată popoarelor păgâne este expusă pe înţeles, astfel

încât nu rămâne nicio enigmă, nicio nelămurire. În scrisorile apostolice, Dumnezeu Şi-a expus planul cu Biserica în mod clar şi inteligibil, astfel încât Biserica să poată ajunge la o cunoaştere limpede şi clară.

Această cunoaştere clară este redată de Pavel printr-o expresie plastică: *„față în față“*. Aceasta înseamnă: în învățătura apostolică clară, Dumnezeu ni Se face cunoscut într-un mod atât de limpede şi de fără dubii, de parcă S-ar afla față în față cu noi. Şi astăzi, în epoca comunicării electronice la distanțe mari, alegem convorbirea particulară „față în față“ dacă vrem să fim siguri că înțelegem ce vrea să spună celălalt şi dacă avem de vorbit despre lucruri dificile. În scrierile Noului Testament, Dumnezeu vorbeşte cu noi în acest mod nemijlocit şi limpede.

Aici ne poate ajuta un pasaj important din Vechiul Testament care se ocupă de exact aceeaşi temă ca a noastră din acest capitol şi care foloseşte aproape aceeaşi vorbire figurativă, aşa că poate Pavel face aluzie chiar la ea. Găsim acest pasaj în Numeri 12:6-8:

„Şi a zis: Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot aşa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?“

Maria [Miriam] şi Aaron se ridicaseră împotriva lui şi voiau să fie puşi pe aceeaşi treaptă cu el, invocând faptul că şi ei primiseră revelații profetice: *„Oare numai prin Moise vorbeşte Domnul? Nu vorbeşte oare şi prin noi?“* Atunci Domnul le răspunde şi îi mustră, evidențiind poziția unică, specială a lui Moise printre toți profeții. Revelația profetică avea loc de regulă prin viziuni şi vise, care erau nelămurite, enigmatice. Moise, dimpotrivă, a primit

Cuvântul limpede al Domnului, aşa cum l-a şi scris în scrierile sfinte.

Dumnezeu caracterizează acum această revelaţie clară cu aceleaşi noţiuni ca în 1.Corinteni 13:12: Dumnezeu vorbeşte cu Moise *„faţă în faţă“*, nu în mod enigmatic, nelămurit (cf. şi Ex.33:11; Dt.5:4). Faptul că această expresie este folosită aici în sens figurat pentru o revelaţie clară, perfectă, rezultă din numeroasele pasaje biblice care adeveresc că niciun om nu-L poate vedea pe Dumnezeu faţă în faţă în sensul propriu al Cuvântului (cf. Ex.33:20; Io.1:18).

Prin urmare, apostolul Pavel scoate în evidenţă încă o dată superioritatea revelaţiei apostolice în scrieri faţă de darurile profetice când scrie: *„Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte deplin* [gr. *epignosomai*]*, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin* [gr. *epignosomai*]*“*.

Darul profetic, ca şi vorbirea de cunoştinţă, înlesnea numai o cunoaştere fragmentară, incompletă a întregului. Dimpotrivă, revelaţia apostolică exprimată în scrierile lor sfinte face posibilă o cunoaştere clară, perfectă, la fel de clar şi de perfect cum ne cunoaşte şi Dumnezeu.

Desigur că cunoaşterea pe care o avem despre Dumnezeu este limitată în sensul că astăzi nu cunoaştem perfect prin Biblie tot ce ţine de fiinţa şi sfaturile lui Dumnezeu, dar ceea ce ne-a comunicat Dumnezeu în Cuvântul Său ne dă posibilitatea să-L cunoaştem clar şi serios, de parcă S-ar afla personal în faţa noastră.

Într-un sens, fără îndoială că cunoaşterea noastră va fi perfectă de abia când Îl vom vedea pe Dumnezeu în glorie. Dar, în alt sens, Cuvântul lui Dumnezeu ne înlesneşte o cunoaştere solidă, pe care ne putem bizui întru totul, privind lucruri pe care ni le-a făcut Dumnezeu de cunoscut (cf. şi 1.Cor.2:10-16). Faptul că Dumnezeu este milostiv, îndurător îl ştiu din Cuvântul Său într-un mod atât de sigur şi de demn de încredere de parcă L-aş vedea deja.

De aceea, în acest verset găsim încă o dată o reprezen-

tare impresionantă a siguranței și temeiniciei Cuvântului lui Dumnezeu care ne înlesnește o orientare clară, o cunoaștere limpede și de aceea este cu mult superioară darurilor de revelație provizorii din perioada de început a Bisericii, astfel încât acestea n-au mai fost necesare cu adevărat de îndată ce exista această revelație a Bisericii în forma Noului Testament.

Înțeles în felul acesta, acest pasaj explică în mod vădit ceea ce s-a adeverit în istoria Bisericii, și anume că darurile de revelație și de semne miraculoase din epoca apostolică n-au mai reapărut niciodată printre adevărații credincioși și adunări biblice.

Acolo unde s-a mai auzit despre asemenea lucruri în istoria Bisericii a fost vorba fără excepție despre falsificări înșelătoare ale acestor daruri biblice care au apărut în mișcări profetice false, cum ar fi montanismul și erezii demonice de la periferia creștinismului.

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea" (1.Cor.13:13).

Versetul final din acest pasaj reia încă o dată argumentul introductiv al superiorității iubirii de tip *agape* față de toate celelalte daruri ale harului. Totodată, afirmația confirmă că credința și speranța rămân încă la Biserică, în timp ce profeția și vorbirea de cunoștință sunt înlăturate deja. Aceasta este explicația dată de noi versetului 10.

Ceea ce este desăvârșit e revelația Scripturii Noului Testament, care ne dă o cunoaștere solidă, demnă de încredere și face nenecesare profeții suplimentare. În epoca finală a istoriei putem să ne ținem de Cuvântul profetic complet demn de încredere al Scripturii și să nu căutăm noi mesaje profetice.

3. Darul profeției în lumina Bibliei

După această privire de ansamblu asupra lui 1.Corinteni 12–14 să ne ocupăm acum ceva mai îndeaproape de darul profeției. Să ne reamintim: profeția înseamnă vorbirea despre Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu (cf. Ier.1:9; 2.Sam.23:3). Un profet este în Biblie – în Vechiul Testament, ca şi în Noul Testament – un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu chemat şi sfinţit de El, un bărbat pe care Dumnezeu l-a ales, l-a pregătit şi l-a înzestrat în prealabil pentru a transmite fidel şi exact poporului lui Dumnezeu Cuvântul Său inspirat de Duhul Sfânt (cf. 2.Pt.1:19-21).

a) Darul profetic în Biserica apostolică

Credincioşii din bisericile apostolice aveau nevoie la început de cunoaştere şi de claritate privind planul lui Dumnezeu şi de voia Lui pentru ei personal. Această cunoaştere a fost la început inevitabil limitată. Apostolii şi evangheliştii, care au fondat noile biserici, după un anumit timp de învățătură dată acestor adunări aveau misiunea de a pleca mai departe pentru a aduce şi altora lumina evangheliei. Tinerele adunări aveau de aceea nevoie de instrucțiuni şi îndrumări suplimentare, care în această situație trebuiau să vină prin revelație.

Ani lungi, primele adunări nu au avut la dispoziție sau doar parțial învățătura apostolică matură în forma epistolelor noutestamentare. Cele mai importante epistole din Noul Testament au fost scrise cam la vreo 20-25 de ani de la începerea răspândirii evangheliei printre neevrei. Pe timpul redactării epistolei 1.Corinteni, credincioşii aveau poate la dispoziție o Evanghelie şi două sau trei Epistole ale Noului Testament. Prin urmare, revelații importante ale lui Dumnezeu, cum ar fi Epistola către Efeseni sau către Coloseni, nu erau încă redactate.

Cei mai importanți purtători ai darurilor de revelație

erau fără îndoială *apostolii*, cărora Dumnezeu le încredințase sarcina răspândirii evangheliei, dar şi a învățăturii inspirate pentru Biserica nou înființată. Ei, printre care în principal apostolul Pavel, aveau misiunea de a pune fundamentul trainic al Bisericii (cf. Ef.2:20), şi anume învățătura apostolică scrisă în epistolele noutestamentare.

Putem porni de la faptul că apostolii, pentru îndeplinirea sarcinii lor speciale, au fost înzestrați cu toate darurile spirituale noutestamentare, adică erau profeți, şi în plus aveau darurile de tip semn şi cele de edificare.

În sprijinul şi completarea lucrării făcute de apostoli au fost chemați *profeții* noutestamentari, care pe lângă apostoli au primit şi ei daruri de revelație (profeție, „cuvântul de cunoştință"). Profeții aveau misiunea de a transmite credincioşilor mesajele inspirate de Dumnezeu ca să le facă cunoscut învățătura, îmbărbătarea şi îndemnarea pentru viața lor de creştini.

Mesajele acestor profeți au fost socotite ca „revelații" (gr. *apokalupsis*, îndepărtarea unui înveliş sau acoperitori) (1.Cor.14:30). Aşa cum reiese din alte pasaje, aceasta înseamnă că ei au fost inspirați de Dumnezeu şi înzestrați cu adevăr şi autoritate divină, asemenea profeților din epoca Vechiului Testament. Dumnezeu dezvăluie în profeții ceea ce este ascuns, gândurile Sale, şi-Şi pune cuvintele în gura profeților (cf. Mt.11:25; 16:17; Io.2:11; 14:21; 17:6; Fap. 26:16; Rom.1:17; 16:26; 1.Cor.2:10; 2.Cor.12:1; Ef.1:17; 3:3,5; 1.Tim.3:16; Ti.1:3; 1.Pt.1:12; Ap.1:1).

Numai Dumnezeu poate da revelații; ele sunt inspirate de El. Asemenea revelații nu au fost date fiecărui credincios, ci numai unor unelte alese, chemate special în acest scop şi sfințite, şi anume profeților noutestamentari, a căror sarcină era comparabilă în întregime cu cea a profeților vechitestamentari.

La fel ca aceştia, profeții noutestamentari au primit în primul rând viziuni, au avut vise sau mesaje vocale (cf.

Num.12:6: *„Şi a zis: Ascultaţi bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis“*, ca şi exemplul lui Agab din Fap.21:10-11).

În Biserica noutestamentară doar bărbaţii puteau îndeplini o lucrare profetică, în timp ce în Vechiul Testament au existat în mod excepţional şi profetese. În toate pasajele din epistolele care conţin învăţătură, profeţii, ca şi apostolii, sunt în mod clar bărbaţi (cf. în special 1.Cor.12:28-29; 14:29–32:37; Ef.2:20; 3:5; 4:11; Ap.18:20); în 1.Corinteni 14, lucrul acesta reiese deosebit de clar prin adresarea „fraţilor“ şi prin porunca concomitentă dată femeilor de a tăcea.

În cartea Faptelor a existat un profet, Agab (Fap.21: 10-11), care a primit revelaţii divine, dar fiicele lui Filip, menţionate în acelaşi pasaj (Fap.21:9) nu sunt numite „profetese“, ci ele profeţeau în sensul darului general de edificare, care le stă la dispoziţie şi femeilor în cadrul potrivit lor (1.Cor.14:3; 1.Cor.11:5). O lucrare profetică exercitată de „profetese“ în Biserică ar fi însă contrazisă şi de afirmaţii precum 1.Timotei 2:11-14 şi 1.Corinteni 14:34.

Dacă facem abstracţie de profetesa Ana, a cărei lucrare ţinea de epoca Legii şi care este menţionată în Luca 2:36, nu mai avem în Noul Testament decât o avertizare privind înşelătoarea Izabela, care îşi zice „profetesă“ (Ap.2:20). Lucrul acesta este important, deoarece în cele mai multe mişcări înşelătoare din timpul sfârşitului, printre care şi mişcarea penticostalo-carismatică, profetesele joacă un rol important.

b) Încetarea darului profetic şi avertizarea privind profeţii falşii din timpul sfârşitului

Dacă studiem cu atenţie Noul Testament, găsim indicii clare că darul profeţiei în Biserică a fost limitat în mod conştient de Dumnezeu la epoca apostolilor. Să recapi-

tulăm aici încă o dată diferitele dovezi:

1. Avertizarea din Apocalipsa 22: vorbirea revelatorie dată de Dumnezeu s-a sfârşit odată cu încheierea Noului Testament

Cartea Apocalipsei este în mod vădit încununarea logică a Sfintei Scripturi; cu siguranță că ea este şi ultima carte scrisă. (Apostolul Ioan era exilat pe Insula Patmos în timpul redactării acestei scrisori, unde poate că a şi murit, în timp ce în 2. şi 3.Ioan lasă să se înțeleagă că încă poate călători.) În cartea Apocalipsei sunt adunate şi finalizate toate liniile care au fost începute în cartea începuturilor (Geneza) – creația, Căderea în păcat şi salvarea.

De aceea, este de cea mai mare importanță că la încheierea revelației noutestamentare se află o avertizare clară care interzice orice adăugare de „revelații" suplimentare. Cu aceasta, Duhul lui Dumnezeu ne arată foarte clar că revelația lui Dumnezeu pentru Biserică exprimată în Cuvânt s-a încheiat cu această carte:

„Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta" (Ap.22:18-19).

Cartea Apocalipsei conține, aşa cum arată limpede acest pasaj, ultimele profeții autorizate de Dumnezeu. Dacă o persoană apare acum şi afirmă că şi ea a primit cuvinte profetice „de la Dumnezeu", pe care credincioşii ar trebui să le accepte, ea se află sub judecata lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuşi, Inițiatorul oricărei profeții autenticce, nu adaugă nimic acestei cărți, şi nici oamenii n-ar trebui să adauge nimic, altminteri vor fi judecați ca profeți falşi care îi induc în eroare pe alții.

Mai trebuie să observăm că după încheierea dispensației

Bisericii prin Răpire nu va exista iarăşi în niciun caz o nouă vorbire profetică adresată poporului Israel, fapt arătat de afirmaţii precum Fapte 2:17 sau Apocalipsa 11:3.

2. Scriptura avertizează cu privire la profeţii falşi în epoca post-apostolică

Dacă darul profeţiei ar fi fost destinat a fi o sursă esenţială de revelaţie divină pentru întreaga epocă a Bisericii, atunci apostolii ar fi arătat spre acest ajutor important pentru orientarea spirituală. Dimpotrivă, sarcina profeţilor este în aşa fel descrisă în Efeseni 2:20, că ei împreună cu apostolii au pus temelia, fundamentul Bisericii – şi anume Sfintele Scripturi inspirate ale Noului Testament. Acest fundament a fost pus odată pentru totdeauna la începutul construcţiei şi nu mai trebuie reînnoit mereu.

Semnificativ este aici şi pasajul din Fapte 20: Când apostolul Pavel dezvăluie profetic decăderea şi înşelarea din Biserică după dispariţia apostolilor, ar fi fost logic să-i îndrepte pe credincioşi pentru orientarea lor spre viitorii apostoli şi profeţi autenticci care aveau să vină după el şi pe care ei să-i urmeze. Dimpotrivă, el arată că mijlocul ales de Dumnezeu pentru ocrotirea şi orientarea lor viitoare este numai Sfânta Scriptură:

„Şi acum, fraţilor, vă încredinţez în mâna lui Dumnezeu şi a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufleteşte şi vă poate da moştenirea împreună cu toţi cei sfinţiţi“ (Fap.20:32).

În mod asemănător, apostolul Petru face referire numai la cuvântul profetic absolut sigur al Sfintei Scripturi ca orientare a credincioşilor până la revenirea Domnului (2.Pt.1: 19-21). De asemenea, el nu ne spune ceea ce ne-ar fi spus altminteri cu siguranţă că după apostolii din primul secol alţi apostoli şi profeţi vor înzestra Biserica cu alte revelaţii. Acelaşi lucru îl găsim în 2.Timotei 3:13-17: După anunţarea unor înşelări viitoare urmează doar referirea la

Sfânta Scriptură complet suficientă.

Acelaşi model îl găsim şi în 1.Timotei 4:1-16, ca şi în avertizările referitoare la înşelarea din timpul sfârşitului aflate în 2.Petru şi Iuda: pretutindeni, singurul îndreptar al credincioşilor este numit cuvântul Scripturii (în epistola lui Iuda v. 3 şi 20, „credința“, adică adevărurile inspirate ale credinței transmise în Scriptură). Nu găsim nicăieri indiciul sau sugestia că în vremea sfârşitului vor exista profeți sau apostoli autentici, deşi acest indiciu ar fi fost foarte important dacă Bisericii i-ar mai sta la dispoziție această sursă de edificare.

3. Scriptura adevereşte că ea este singura sursă de revelație pentru credincioşi

O altă mărturie importantă sunt afirmațiile în care Biblia însăşi, revelația inspirată, încheiată a lui Dumnezeu, este numită ca singură sursă complet suficientă de învățătură şi edificare. În felul acesta e clar combătută de Biblie aşa-zisa necesitate a unor noi mesaje profetice pentru orientarea credincioşilor în vremea sfârşitului, aşa cum afirmă adepții mişcării penticostalo-carismatice.

„Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, şi se vor amăgi şi pe ei înşişi. Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat şi de care eşti deplin încredințat, căci ştii de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Cristos Isus.

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2.Tim. 3:13-17).

Având în vedere înşelarea care avansează, credincioşii nu sunt îndreptați spre vreun nou profet sau apostol, ci spre

Sfintele Scripturi inspirate. Despre ele se spune limpede că au puterea de a-l pregăti în întregime pe omul lui Dumnezeu şi de a-l înzestra complet – şi deci nu mai există nicio nevoie de o slujbă profetică şi apostolică permanentă, de când au fost încheiate Sfintele Scripturi. La fel adevereşte şi apostolul Petru:

„Şi avem cuvântul prorociei făcut şi mai tare; la care bine faceţi că luaţi aminte, ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă în inimile voastre.

Fiindcă mai întâi de toate, să ştiţi că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuieşte singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt... În norod s-au ridicat şi proroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare...“ (2.Pt.1:19–2:1).

Şi aici este evidenţiat doar cuvântul profetic inspirat al Sfintei Scripturi ca orientare obligatorie pentru credincioşi. Ea e complet demnă de încredere şi ne dă lumină până ce va veni Domnul. Ea formează un contrast cu mesajele înşelătoare ale falşilor profeţi şi învăţători, care vor pătrunde în Biserică în epoca postapostolică.

Prin „*cuvântul prorociei făcut şi mai tare*“ se înţelege în acest context întreaga revelaţie a Bibliei inspirată prin Duh şi scrisă de profeţi, nu numai pasajul „profetic“ într-un sens mai îngust (care prezice viitorul).

Aceste mărturii indică faptul că odată cu încheierea revelaţiei scrise a Noului Testament nu mai există necesitatea de revelaţii suplimentare, de continuare a slujbei apostolice şi profetice, întrucât credincioşii au în Cuvântul complet şi perfect al lui Dumnezeu au tot ce le trebuie.

4. Biblia avertizează serios cu privire la profeții falşi din timpul sfârşitului

Invers, în Noul Testament găsim o linie generală de avertizare că în timpul sfârşitului Biserica, cu scurt timp înainte de revenirea lui Isus Cristos, vor apărea profeți falşi, mincinoşi, care vor înşela poporul lui Dumnezeu prin mesajele lor falsificate.

Domnul nostru exprimă de trei ori în Matei 24 această avertizare profetică în predica Sa referitoare la timpul sfârşitului (Mt.24:4-5,11-12,24-25): *„Se vor scula mulți proroci mincinoşi şi vor înşela pe mulți... Căci se vor scula Cristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putință, chiar şi pe cei aleşi"* (Mt.24:11,24).

În 1.Ioan se avertizează cu privire la profeții falşi din Biserică: *„Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulți proroci mincinoşi"* (1.Io.4:1). În 1.Timotei 4:1-2 sunt abordați indirect împreună cu învățătorii falşi, ca şi în 2.Tesaloniceni 2:9-10. O avertizare directă o regăsim în Apocalipsa 16:13-14, unde se arată limpede că Satan se va servi masiv de profeție falsă în punctul culminant al timpului sfârşitului.

Apariția unor profeți falşi în epoca post-apostolică

Prin urmare, este ceva logic că şi în istoria Bisericii nu a mai apărut adevăratul dar profetic după terminarea epocii apostolice. Istoria Bisericii nu cunoaşte niciun singur profet care să fi fost recunoscut general de către bisericile fidele Bibliei. În schimb, începînd cu secolul 2 a apărut un număr mai mare de profeți falşi, după cum s-a dovedit.

Cel mai cunoscut dintre ei a fost Montanus, care a apărut pe scenă ca profet trimis de Dumnezeu pe la 160-170 d.Cr. şi, potrivit câtorva surse, a fost mai înainte preot al

cultului demonic al zeiței Cybele. El afirma că este inspirat de Dumnezeu şi a rostit profeții la persoana întâia, cam aşa: „Eu, Domnul, Dumnezeul atotputernic, sunt Cel prezent în oameni“. El pretindea de asemenea că este Paracletul (Mângâietorul) pe care l-ar fi trimis Dumnezeu, potrivit lui Ioan 16:7-14. Alături de el se aflau două profetese, Priscilla şi Maximilla, care îşi părăsiseră soții şi rosteau şi ele în stări extatice aşa-zise mesaje divine.

Mişcarea lor, numită „noua profeție“, s-a răspândit rapid în Biserica Catolică timpurie corodată de erezii, ai cărei conducători au respins-o totuşi. Profetesele profețeau printre altele că Cristos va coborî cu Ierusalimul ceresc în apropierea orăşelului Prepuza din Asia Mică şi vorbeau despre o revărsare a Duhului potrivit cu Ioel 3. Ele cereau celibatul şi o asceză aspră, un post dur şi o pregătire de martiraj; ele îi mai învățau pe oameni că iertarea păcatelor este posibilă numai prin profeți (!). Mişcarea a cunoscut vorbirea în limbi, stările de transă, vindecările miraculoase, femeile în funcții de conducere şi a demonstrat în felul acesta o înrudire strânsă cu mişcarea penticostală de azi. Faptul că Cristos nu a revenit la momentul profețit nu i-a oprit pe adepții orbiți ai sectei să-şi urmeze mai departe profeții. Mişcarea montanistă şi-a pierdut cu timpul importanța, dar rămăşițe ale ei au rezistat până în secolul 6.[2]

Şi în secolele următoare au tot apărut profeți falşi. Ceea ce-i caracteriza pretutindeni era faptul că mesajele lor deviau de la învățătura Sfintei Scripturi şi aveau ca efect înşelare şi distrugere spirituală. Mulți dintre aceşti profeți mincinoşi erau femei, printre care numeroase mistice catolice. Dar şi printre evanghelici au apărut falşii profeți, cum ar fi falşii „botezători“ din Münster, camisarzii din Franța, ai căror profeți au chemat la luptă armată, precum şi „inspirații“, o mişcare sectantă la periferia pietismului german.

Ne vom ocupa acum mai îndeaproape de o importantă

mişcare fals profetică din secolul 19, şi anume de „irvingieni“ sau de mişcarea catolico-apostolică, care a fost fondată pe la 1830 în Anglia. Aici, aşteptarea fanatică şi fals profetică a revenirii nemijlocite a lui Cristos, asociată cu rugăciunile pentru o „revărsare a Duhului“ din Ioel 3, a dus la apariția unor fenomene extatice, vindecări miraculoase, vorbire în limbi şi profeți falşi. Pe baza unor mesaje profetice au fost numiți 12 „apostoli“ care aveau sarcina de a strânge o Biserică aleasă înainte de revenirea apropiată a lui Cristos şi care aveau promisiunea că vor trăi personal revenirea Sa. Mişcarea a fost puternic orientată după ereziile şi sacramentele Bisericii Catolice.

Când au murit primii apostoli, fără să fi revenit Cristos, duhul acestei mişcări a fost demascat ca un duh fals; cu toate acestea, mulți dintre adepții ei i-au rămas fideli. Ulterior, o parte s-a separat şi a devenit secta „neo-apostolică“, iar o altă parte a format mai târziu mişcarea penticostalo-carismatică.[3]

„Darul profetic“ fals din mişcarea penticostalo-carismatică

Aceste avertizări inspirate privind o mare mişcare de profeți falşi în timpul sfârşitului s-au împlinit limpede în principal în mişcarea penticostalo-carismatică, care a apărut în secolul 20. Chiar dacă au existat mai înainte şi există şi azi în paralel şi alte mişcări bazate pe profeții false, această mişcare este de departe cea mai influentă.

Problema multor profeții neadevărate

Ca şi în cazul semnelor miraculoase, şi la darul profetic falsificat se vede o deosebire clară față de darul autentic din epoca apostolică. Am arătat deja că profeția autentică era o revelație divină 100% şi trebuia să fie adevărată dacă era cu adevărat autentică. Ceea ce profețeau profeții autentici nu era un amestec de vorbire divină şi gânduri ome-

neşti. Dacă şi profeţii vechitestamentari au rostit Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult cei noutestamentari, în care locuia Duhul Sfânt!

Dar în mişcarea penticostalo-carismatică survin atâtea profeţii în mod evident false, că liderii acestei mişcări sunt nevoiţi să afirme că Dumnezeu a dat un „dar" în care apar amestecate totdeauna divinul cu umanul, adevărul şi eroarea.

Biblia adevereşte că profeţii noutestamentari autentici au vorbit fără greşeală în profeţiile lor şi cu autoritate divină. Cu toate acestea, carismaticii afirmă că darul lor profetic este un amestec de eroare umană şi mesaj divin autentic.

Biblia spune totuşi foarte clar: Dacă un profet vorbeşte în numele Domnului, şi nu se întâmplă ce-a spus, atunci el este dovedit un profet fals prin care n-a vorbit Dumnezeu şi nici nu e un mesager chemat al lui Dumnezeu:

„Dar proorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, proorocul acela să fie pedepsit cu moartea. Poate că vei zice în inima ta: ‚Cum vom cunoaşte cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?' Când ceea ce va spune proorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc şi nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Proorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el" (Dt.18:20-22).

Dacă profeţii carismatici ar fi măsuraţi după acest criteriu, atunci ar trebui izgoniţi unul după altul! În loc de aceasta, adepţilor profeţilor li se astupă gura cu justificări precum: „Dumnezeu Şi-a schimbat planul" sau: „Dumnezeu a vrut să împlinească lucrul acesta, dar voi aţi fost infideli şi n-aţi crezut cu adevărat!"

Un penticostal renumit ca David Wilkerson descrie o viziune gigantică, în care Dumnezeu chipurile i-a revelat cu exactitate ce se va întâmpla în următoarele decenii. 30 de ani mai târziu trebuie să se constate totuşi că esenţa acestei

„viziuni“ nu a avut loc niciodată. Aceasta face ca profetul să nu fie demn de încredere şi arată că „inspiraţia“ lui provenea de la tatăl minciunii.

Cu toate acestea, mulţi creştini din timpul sfârşitului nu mai vor să audă adevărul biblic, ci mai degrabă nişte poveşti captivante şi fascinante, după cum stă scris:

„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după poftele lor. Îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite“ (2.Tim.4:3-4).

Duşmanul momeşte adesea adepţii carismatici cu un fapt senzaţional, măreţ, special, pe care îl profeţeşte. Într-o organizaţie misionară carismatică a circulat un timp „viziunea“ că Dumnezeu voia chipurile să fondeze o „academie europeană mass-media“ cu accent pe televiziune. Această „viziune“ a fost „primită“ de conducătorul acestei organizaţii (care s-a declarat „apostol pentru Germania“ şi despre care s-a aflat mai târziu că a trăit mulţi ani în adulter) şi „confirmată“ de nimeni altul decât Jonggi Cho. Ca urmare, s-au cerut donaţii, s-au cumpărat clădiri „prin credinţă“ şi s-a amenajat un studio de televiziune. Specialişti carismatici şi-au dat demisia din locurile lor de muncă şi s-au transferat acolo unde trebuia să înceapă această „academie“.

Apoi, dintr-odată, întreaga lucrare a intrat în faliment. Întregul proiect a dispărut fără urmă; personalul angajat, care era chipurile acolo „călăuzit de Domnul“, a fost concediat, iar o foarte mare sumă de bani din donaţii a dispărut într-o gaură neagră. Nu s-a mai zis nimic despre „viziune“; conducătorii responsabili, care au înşelat şi dezamăgit mii de oameni, n-au dat socoteală, şi cu atât mai puţin nu s-au pocăit. Totul a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Şi la nivel personal funcţionează înşelătoria rafinată a falşilor profeţi, respectiv a duhului de minciună din spa-

tele lor. O femeie recent convertită a primit de la un „profet“ itinerant profeția impresionantă că a fost predestinată ca în cele mai îndepărtate regiuni ale pământului să deposedeze iadul şi să aducă la Domnul mii de oameni. Câțiva ani mai târziu, această femeie trăia paşnic împreună cu doi copii într-o căsuță dintr-un oraş aflat în sudul Germaniei – „viziunea“ aceea impresionantă nu fusese altceva decât o vorbă goală.

Dar diavolului îi face mare plăcere să-i convingă pe oameni că sunt chemați şi aleşi în mod special de Dumnezeu să fie oameni mari şi să facă ceva măreț. În timp ce eram de față la o oră a bărbaților, un profet mincinos a spus că Dumnezeu i-ar fi revelat că toți cei care erau atunci de față vor avea un rol de conducere în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur că aceste cuvinte au susținut mândria şi înfumurarea ascultătorilor şi i-a legat şi mai tare în jurul profetului, care poseda chipurile cheia carierei lor.

Conținutul profețiilor este adesea opus învățăturii biblice

Un criteriu clar de evaluare a profețiilor din mişcarea penticostalo-carismatică este relația lor cu învățătura şi cu Cuvântul profetic demn de încredere al Bibliei. Dacă profeții erau cu adevărat din partea lui Dumnezeu, atunci mesajele lor ar fi trebuit să coincidă cu Biblia. Dar, în esență, nu acesta este cazul. Desigur că profeții falşi rosteau tot mereu şi afirmații biblice, altminteri niciun creştin autentic nu le-ar mai fi acordat credit. Dar afirmații esențiale ale acestor profeți stau în contradicție directă cu afirmațiile din Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum am văzut în primul capitol al cărții noastre. Să menționăm încă o dată pe scurt cele mai importante dintre aceste contradicții:

1. Profeții false despre „treziri“: Aşa-zisa mare trezire şi revărsare a Duhului pe plan mondial sau național, ca şi „trezirile“ şi „revărsările Duhului“ pe planuri mai mici sunt

o temă favorită a falşilor profeţi. În contrast net cu Biblia însăşi s-au răspândit într-o mie şi una de feluri prezicerile false ale unei mari revărsări a Duhului potrivit lui Ioel 3 – de la „micii“ profeţi locali până la „marii profeţi“, cum ar fi Rick Joyner sau David Wilkerson.

Contrastul masiv dintre aceste preziceri pompoase şi realitate se explică în mod diferit. Prin urmare, un conducător şi „profet“ carismatic dintr-un mare oraş german a profeţit că acolo se vor converti în viitorul apropiat mai multe mii de oameni. Când această „trezire în masă“ nu a avut loc, acest bărbat a fost de părere că responsabilii bisericilor s-au rugat şi au crezut prea puţin, şi de aceea Dumnezeu n-a putut face acolo „marea revărsare“. Falsul profet, pe care l-am putut cunoaşte ceva mai îndeaproape în perioada petrecută printre carismatici, a prezis pentru un anumit oraş că acolo vor veni cu sutele la credinţă, că acolo se va fonda o şcoală creştină şi va exista un mare centru de consiliere – dar nimic nu s-a întâmplat.

2. „Vindecarea naţiunilor“, „pocăinţă suplinitoare“ şi „război spiritual“: Multe profeţii din mişcarea penticostalo-carismatică reflectă erezii aflate în contradicţie crasă cu învăţătura biblică şi întăresc şi mai mult aceste învăţături greşite.

Una dintre aceste erezii afirmă că Dumnezeu iubeşte în mod special nişte naţiuni păgâne, în acest caz Germania, şi are planuri mari cu ele. Falşii profeţi prezic, de exemplu, că Dumnezeu vrea să folosească Germania pentru a rezolva probleme globale şi a aduce pace, sau prezic că Dumnezeu vrea să „vindece“ imaginea dereglată pe care o au germanii despre tată şi să restabilească familia în Germania, etc.

Dar Biblia arată că Dumnezeu este pe punctul de a judeca crunt popoarele păgâne, printre care şi cel german, din cauza apostaziei şi nelegiuirii lor. Dumnezeu nu „vindecă“ popoarele în această dispensaţie în care ne aflăm, ci le lasă

şi mai mult pradă propriilor păcate şi nelegiuirilor lor. De abia în dispensaţia viitoare a Regatului milenar va exista pentru aceste popoare păgâne, a căror rămăşiţă s-a pocăit, ceva ca o „vindecare“ (cf. Ap.22:2).

O altă erezie hrănită tot mereu prin profeţii este „pocăinţa suplinitoare“, deosebit de iubită de unii carismatici. Îndrumaţi prin preziceri, unii profeţi fac pelerinaje în anumite locuri în care au fost comise atrocităţi în cel de-al Doilea Război Mondial pentru a face acolo „pocăinţă profetică“ şi a opera „vindecare şi împăcare“, cum ar fi de exemplu între polonezi şi germani sau între americani şi japonezi.

Mai înainte, falşilor profeţi li s-a arătat în viziuni şi „revelaţii“ asemănătoare că mânia şi vinovăţia din anumite incidente ale istoriei păgâne au împiedicat „marea trezire“ şi binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, şi că ei sunt chemaţi ca prin acţiuni suplinitoare de pocăinţă şi împăcare să opereze aici în mod „vindecător“ şi „eliberator“. Asemenea acte teatrale au avut loc şi între germani şi evrei, şi desigur şi între confesiuni creştine (carismatici şi pietişti din cauza *Declaraţiei de la Berlin**, de ex.).

Biblia ne învaţă însă foarte limpede că nu există „pocăinţă suplinitoare“. Dumnezeu recunoaşte doar pocăinţa celor care au înfăptuit *ei înşişi*, direct sau indirect, păcatul, care se întorc la Dumnezeu şi îşi recunosc vina – nu când un pastor american „se pocăieşte“ pentru Hiroshima sau un luteran pentru delicte din perioada Reformei.

Falşii profeţi carismatici şi penticostali conduc direct în domeniul ocultismului şi spiritismului dacă dau prin „revelaţii“ informaţii falsificate despre forţe îngereşti teritoriale şi duhuri care guvernează chipurile peste un anumit oraş, clădire sau biserică. Legat de aceasta este invitaţia la o „luptă spirituală“ complet nebiblică împotriva unor „forţe teritoriale“, carismaticii fiind obsedaţi de iluzia că pot să

* Vezi Anexa cărţii *Jocul cu focul* de Wolfgang Bühne, publicată de Editura Agape.

se adreseze cu numele anumitor duhuri ale întunericului, pot să le lege, să le alunge, să le poruncească să se ducă în Adânc, etc., fapt care în definitiv nu este nimic altceva decât magie păgână, păcatul vrăjitoresc al „invocării spiritelor“ pe care l-a interzis Dumnezeu în Deuteronom 18:11.

3. Amestecul ecumenic: Multe profeții penticostalo-carismatice promovează foarte direct ecumenismul, formarea unei creştinătăți exterioare unite sub conducerea Bisericii Romano-catolice. Falşii profeți vorbesc despre „vindecarea Corpului dezbinat al lui Cristos“, cerută chipurile de Duhul Sfânt, şi prin aceasta înțeleg colaborarea cu Biserica Romano-catolică apostată şi cu protestantismul la fel de apostat. Falşii profeți cheamă la o unitate falsă, nebazată pe principii, aşa cum o interzice 2.Corinteni 6:14-18, pentru că diavolul ştie exact că o asemenea unitate îi foloseşte numai lui şi îi înşală pe credincioşii adevărați.

Falşii profeți carismatici îi înşală pe credincioşi

Mulți penticostali şi carismatici înşelați „profețesc“, transmit „impresii“ şi „cuvinte interioare“, care au luat naştere sub influența duhului de rătăcire pe care îl urmează ei din păcate. Dar un membru al acestei mişcări care pretinde că este „profet“ trebuie să fie altfel evaluat aici, şi anume mult mai serios. Falşii profeți din timpul sfârşitului sunt totodată creştini falşi, nenăscuți din nou, unelte ale lui Satan pentru ducerea Bisericii în rătăcire. La ei se referă avertizarea serioasă a Domnului nostru:

„Păziți-vă de proroci mincinoşi. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori... Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?‘ Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege‘“ (Mt.7:15,22-23).

Aceşti oameni, ca şi falşii apostoli carismatici, sunt nişte „lucrători înşelători“, servitori ai diavolului, care se deghizează ca îngeri de lumină într-un mod deosebit de rafinat în mişcarea penticostalo-carismatică ca să înşele şi să distrugă (cf. 2.Cor.11:13-15). Cu falsele lor revelații aduc un alt Isus, un alt duh şi o altă evanghelie în poporul lui Dumnezeu, ca să înşele Biserica-mireasă şi să denatureze felul de a gândi al credincioşilor (2.Cor.11:2-4).

Mobilurile întunecate ale falşilor profeți rămân în mod normal ascunse în spatele unei fațade de lumină strălucitoare. Aceşti oameni ni se prezintă ca „slujitori ai lui Dumnezeu“ deosebit de „evlavioşi“, „plini de autoritate“, şi ne impresionează prin vorbirea lor, precum şi prin fascinantele lor semne miraculoase şi capacități vizionare, profetice, astfel încât oamenii nu observă lăcomia şi setea de putere, mândria şi desfrâul lor.

Doar în unele cazuri se prăbuşeşte această fațadă înşelătoare, cum ar fi la Todd Bentley, super-carismaticul, care în mijlocul unei „treziri“ spectaculoase din Lakeland a făcut cunoscut că va divorța de soția lui. Motivul era relația adulteră care dura de mai mult timp cu o tânără femeie, bonă în familia Bentley. În felul acesta falsul profet, care a fost cunoscut prin spectaculoase „minuni de vindecare“ şi care se lăuda cu revelații fascinante, cum ar fi o călătorie în cer, o convorbire cu apostolul Pavel şi o întâlnire cu un înger de sex feminin, a trăit în adulter toată acea perioadă de „trezire“. Cum putea atunci Duhul Sfânt să lucreze prin el? Pentru orice credincios lucid ar trebui să fie limpede că „revelațiile“ şi „minunile“ acestui fals profet pot proveni numai din întuneric.

La fel de răsunător este cazul lui Paul Cain, un veteran al mişcării penticostalo-carismatice, care a predicat încă de la 18 ani în „campanii de vindecare“ şi care l-a considerat pe înşelătorul şi ereticul William Branham ca fiind „cel mai mare profet“ din secolul 20. Cain a apărut pe scenă în-

cepând de prin 1987 cu „profeții din Kansas City“,* o grupare de profeți carismatici importanți (Bill Hamon, Rick Joyner, Paul Cain, Bob Jones, Mike Bickle, James Goll, John Paul Jackson, Lou Engle) şi a fost în legătură şi cu John Wimber. El a fost renumit pentru profețiile sale care s-au împlinit în mare măsură; vorbea la congrese, a fost invitat să țină predici în toată lumea, a vorbit cu oameni de frunte din mişcarea penticostalo-carismatică.

În anul 2005 s-a ajuns totuşi la dezvăluiri dramatice, după ce colegii săi profeți l-au exclus pe Cain din rândurile lor. Mai întâi, Cain a negat învinuirile, dar mai târziu a făcut mărturisirea că timp de mulți ani a dus în secret o viață destrăbălată cu abuz de alcool şi relații homosexuale. Şi aici se vede limpede că un om care trăieşte în aşa măsură cufundat în păcat nu putea niciodată să-şi fi primit de la Duhul lui Dumnezeu revelațiile şi puterea de a face minuni. Trebuie să fi fost un duh fals cel care l-a inspirat – dar acelaşi duh de rătăcire îi inspiră şi pe colegii săi profeți falşi care l-au confirmat şi l-au acoperit cât au putut!

Şi la scena înfloritoare a falşilor profeți carismatici se referă ce a spus Dumnezeu în Vechiul Testament despre falşii profeți ai Israelului:

„În prorocii Samariei am văzut următoarea nebunie: au prorocit pe Baal şi l-au rătăcit pe poporul Meu Israel! Dar în prorocii Ierusalimului am văzut lucruri grozave. Sunt preacurvari, trăiesc în minciună; întăresc mâinile celor răi, aşa că niciunul nu se mai întoarce de la răutatea lui; toți sunt înaintea Mea ca Sodoma, şi locuitorii Ierusalimului ca Gomora. (...)

Eu nu i-am trimis pe prorocii aceştia, şi totuşi ei au alergat; nu le-am vorbit, şi totuşi au prorocit. Dacă ar fi fost față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu, şi să-i întoarcă de la calea lor rea, de la răutatea faptelor lor! (...) Am auzit ce spun prorocii, care

* Vezi cartea *Vin profeții!* de Wolfgang Bühne, apărută la Editura Agape.

prorocesc minciuni în Numele Meu, zicând: ‚Am avut un vis! Am visat un vis!' Până când vor prorocii aceştia să proorocească minciuni, să proorocească înşelătoriile inimii lor? Cred ei oare că pot face pe poporul Meu să uite Numele Meu prin visurile pe care le istoriseşte fiecare din ei aproapelui său, cum Mi-au uitat părinții lor Numele din pricina lui Baal?

Prorocul, care a avut un vis, să istorisească visul acesta, şi cine a auzit Cuvântul Meu să spună întocmai Cuvântul Meu! ‚Pentru ce să amesteci paiele cu grâul? zice Domnul'. ‚Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, şi ca un ciocan care sfărâmă stânca?' ‚De aceea, iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care îşi ascund unul altuia cuvintele Mele'. ‚Iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care iau cuvântul lor şi-l dau drept cuvânt al Meu'. ‚Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce prorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc şi rătăcesc pe poporul Meu, cu minciunile şi cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, şi nu sunt de niciun folos poporului acesta, zice Domnu'. ... căci cuvântul fiecăruia va fi o amenințare pentru el, dacă veți suci astfel cuvintele Dumnezeului Cel viu, cuvintele Domnului oştirilor, Dumnezeului nostru" (Ier.23:13-36).

5. Darurile semnelor miraculoase în lumina Bibliei

Atât în învățătura dată de Biblie, cât şi în practica greşită a mişcării penticostalo-carismatice, semnele miraculoase sunt în strânsă legătură cu profeția. Semnele miraculoase autentice din Biserica Primară trebuiau să adeverească o revelație autentică pe care Dumnezeu a dat-o apostolilor şi profeților şi care a fost consemnată în Noul Testament. Falsele semne miraculoase ale carismaticilor trebuie să confirme falsele revelații pe care Satan le răspândeşte prin falşii profeți şi învățători în vremea sfârşitului. De aceea,

este important să fim la curent cu ce ne învață Biblia referitor la această temă şi cu ce constituie deosebirea dintre original şi falsificare.

Mai întâi să ne înțelegem despre ce vorbim. Ce e o minune? O minune e un eveniment provocat în domeniul natural ce are loc prin forțe supranaturale din lumea duhurilor şi care depăşeşte sau abrogă legile şi rânduielile pe care le-a dat Dumnezeu în creație. În primul rând Dumnezeu Însuşi, Creatorul şi Suveranul, e Cel care face minuni. Dar cu permisiunea lui Dumnezeu pot să facă minuni atât Satan, cât şi duhurile sale rele (cf. 2.Tes.2:9-11; Ap.13: 13-14).

Oamenii în sine nu pot face minuni dacă sunt limitați la capacitățile lor naturale; omul, ca şi creatură a lui Dumnezeu, este supus legilor naturii (cf. Gen.30:2; Io.9:32-33). Dar dacă un om e făcut capabil cu ajutorul lui Dumnezeu, atunci poate face minuni. Acelaşi lucru se întâmplă şi de partea întunericului: nişte oameni care îi servesc lui Satan, cum ar fi vrăjitorii, ocultiştii şi alte unelte ale întunericului, sunt în stare să facă semne şi minuni printr-un duh rău (cf. şi Ex.7:11; Dt.13:2-3; Is.44:25; Fap.8:9-10; Mt.24:24; 2.Tes.2:9; Ap.16:13-14; Ap.19:20).

Ar trebui să se facă deosebire între minuni şi semne, chiar dacă acestea se confundă adesea. Nu orice minune este şi semn, dar orice semn e o minune. Un semn e o minune vizibilă în public care se adresează multor oameni (cf. Ap. 4:16) şi trebuie să confirme un mesaj prin faptul că-i arată originea din Dumnezeu (cf. Ex.7:9; 10:2; Num. 14:11; 17:25; 1.Sam.2:34; 1.Re.13:3; 2.Re.20:9; Io.2:18). Dumnezeu este un Dumnezeu care face minuni. Niciun credincios adevărat nu va afirma că Dumnezeu nu mai face minuni. Dar, dintr-o perspectivă biblică, Dumnezeu nu mai face orişicând *semne*, adică minuni vizibile în mod public.

Prin urmare, în învățătura Noului Testament există linii clare, o ordine divină clară referitoare la semne şi minuni, şi acum vrem să le prezentăm pe scurt.

a) Semnele miraculoase din Noul Testament

Pentru fiecare cititor al Noului Testament este izbitor să vadă câte semne miraculoase sunt adeverite despre Domnul Isus Cristos în Evanghelii (cf. Io.20:30-31). Şi în cartea Faptelor găsim relatate numeroase semne. Totuşi, pentru noi este important să înţelegem din Biblie sensul şi scopul acestor semne, ca şi intenţiile lui Dumnezeu cu ele.

Semnele miraculoase de natură mesianică pentru Israel

Aici trebuie să luăm în consideraţie o deosebire dispensaţională. Minunile pe care Domnul Isus Cristos le-a făcut în timpul lucrării Sale pe pământ nu pot fi asociate cu dispensaţia şi misiunea Bisericii, ci cu poporul Israel, şi au un caracter propriu. Când Domnul Isus Cristos a fost pe pământ şi Şi-a depus mărturia în faţa poporului Israel, Dumnezeu a confirmat anunţul Domnului prin numeroase minuni senzaţionale – de la vindecarea unor leproşi şi a unui om născut orb până la învierea unor morţi.

„Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi...“ (Fap.2:2)

Aceste semne miraculoase erau confirmarea pretenţiei Sale că era Mesia, Salvatorul trimis de Dumnezeu. Erau semne miraculoase mesianice, care în definitiv au împlinit şi profeţiile pe care Isaia de exemplu le rostise cu privire la Regatul Mesianic:

„Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci şchiopul va sări ca un cerb, şi limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor ţâşni ape şi în pustietate pâraie“ (Is.35:5-6)

Şi cei 12 apostoli, iar mai târziu cei 70 cu o misiune specială (cf. Lc.10:1-16) aveau de la Domnul puterea de a face aceste semne mesianice. Dar aceste semne se limitau în

mod expres la poporul Israel şi la anii mărturiei publice a Domnului; mesajul acestor semne era: „Mesia era printre voi; Regatul lui Dumnezeu s-a apropiat!“

„Aceştia sunt cei doisprezece, pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învăţăturile următoare: Să nu mergeţi pe calea păgânilor şi să nu intraţi în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeţi mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Şi pe drum, propovăduiţi şi ziceţi: ‚Împărăţia cerurilor este aproape!‘ Vindecaţi bolnavi, înviaţi morţi, curăţiţi leproşi, scoateţi afară draci. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi“ (Mt.10:5-8)

Această însărcinare nu are în mod direct de-a face cu Biserica; ea îi priveşte doar pe discipolii lui Mesia din Israel şi acolo s-a şi adus la îndeplinire. În acel moment, Biserica încă nici măcar nu începuse să existe. Dacă nişte penticostali şi carismatici induşi în eroare interpretează azi aceste cuvinte ca fiind însărcinarea lor, aceasta arată că ei nu ţin deloc cont de limitarea la *casa Israelului* pe care o rostise Domnul.

Semnele miraculoase făcute de apostoli în epoca de început a Bisericii

Pe lângă aceste semne miraculoase mesianice pentru Israel, Domnul a făcut şi o promisiune şi a dat o însărcinare apostolilor Bisericii nou fondate. Apostolii şi lângă ei alte unelte alese ale lui Dumnezeu aveau autoritatea de a face semne şi minuni şi printre popoarele păgâne, pentru ca mesajul predicat al evangheliei să fie confirmat acolo. Această însărcinare este consemnată în Marcu 16 şi a fost îndeplinită în epoca apostolică.

„În sfârşit, S-a arătat celor unsprezece, când şedeau la masă, şi i-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, pentru că nu-i crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat. Apoi le-a zis: ‚Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură. Cine va crede şi se va boteza

va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.

Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşi'.

Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer şi a şezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat şi au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei şi întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin" (Mc.16:14-20).

Acest pasaj biblic este un citat favorit al penticostalilor şi carismaticilor. Ei deduc din el că de fapt fiecare creştin adevărat ar trebui să facă semne miraculoase şi că ei, carismaticii, nu fac altceva cu practica lor decât să îndeplinească însărcinarea apostolică a lui Isus Cristos. Dacă citim totuşi cu atenție şi în întregime acest pasaj, atunci se vede că o asemenea interpretare nu este întemeiată.

Mai întâi trebuie să clarificăm următorul lucru: Cui îi adresează Domnul însărcinarea? Răspunsul nu poate suna altfel decât: *Către cei unsprezece apostoli!* Ei primesc în mod special însărcinarea de a vesti evanghelia întregii creații. Ei primesc şi promisiunea că în cadrul vestirii *de către ei* a evangheliei vor apărea anumite semne. Cei care au devenit credincioşi prin vestirea lor vor trăi că ei sau credincioşi din anturajul lor vor scoate demoni, vor vorbi în limbi noi, vor lua şerpi în mână, vor bea băuturi otrăvitoare fără să li se întâmple nimic şi vor vindeca bolnavi.

Aceste semne miraculoase promise sunt foarte clar limitate la prima generație a celor care au venit nemijlocit la credință prin predicarea apostolilor. Dacă nu aşa ar sta lucrurile, atunci toate milioanele de credincioşi adevărați din secolele post-apostolice nu au fost copii adevărați ai lui Dumnezeu doar pentru că nu au făcut semne miraculoase! Şi penticostalii ar trebui să se pună sub semnul întrebării,

căci atunci ar trebui să bea toți ceva otrăvitor și să manipuleze șerpi veninoși!

Versetul final arată de fapt foarte limpede limitarea acestei însărcinări speciale. Acolo citim: *„Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau“*. Aici se adevereşte clar că această însărcinare specială a Domnului a fost deja împlinită personal de cei unsprezece (fără îndoială că *ei* sunt avuți în vedere prin cuvintele „dar ei“) și că Domnul Și-a împlinit deja încă în epoca apostolică promisiunea privitoare la semne – totul se află la trecut, deja împlinit și încheiat. Lucrul acesta este confirmat și prin aceea că toate aceste semne sunt menționate ca împlinite în cartea Faptelor, cu excepția unuia singur (otrava).

Consecința care rezultă de aici este că noi luăm în serios faptul că prin apostoli s-a făcut deja cu succes o vestire a evangheliei pe plan mondial, care a cuprins după criteriile lui Dumnezeu „toată lumea“ și „întreaga creație“. Aceasta înseamnă că apostolii au călătorit într-adevăr în toate țările și continentele ca să vestească acolo mesajul despre Cristos. Există unele indicii că apostolul Toma a lucrat ca misionar în India. Este foarte posibil ca alți apostoli să fi ajuns în toate părțile lumii ca să îndeplinească această misiune.

Afirmația din versetul 20 este confirmată în orice caz de apostolul Pavel, care scrie în Epistola către Coloseni cam pe la anul 60:

„Negreşit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel“ (Col.1:23).

Deci există o afirmație clară a Bibliei că deja în această epocă însărcinarea de a predica evanghelia în toată creația era îndeplinită – chiar dacă azi nu mai putem înțelege exact cum s-a întâmplat lucrul acesta. Aceasta o confirmă și for-

mele de trecut ale verbelor din Evanghelia după Marcu, care a fost scrisă cam în aceeaşi perioadă ca şi Epistola către Coloseni: apostolii au plecat din Ierusalim; ei au vestit pretutindeni, şi Domnul a confirmat (la trecut) Cuvântul rostit în această predicare a apostolilor prin semnele promise.

Mai rămâne să spunem că „însărcinarea misionară" propriu-zisă pentru întreaga epocă a Bisericii se află în Matei 28:18-20, unde găsim şi cadrul de timp *„până la sfârşitul veacului"* (Mt.28:20), ca şi în Luca 24:47 şi Fapte 1:8, care sunt nelimitate în timp.

Învăţătura despre semnele miraculoase în epistolele apostolice

Standardul nostru trebuie să fie totdeauna învăţătura sănătoasă a apostolilor pe care o găsim în epistole. Ceea ce am spus mai sus la Marcu 16 despre semnele miraculoase care erau limitate la epoca apostolică este confirmat în mod clar şi precis de învăţătura din Epistola către Evrei, în care Duhul lui Dumnezeu ne explică încă o dată scopul şi cadrul limitat al semnelor miraculoase.

„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri şi feluri minuni, şi cu darurile Duhului Sfânt, împărţite după voia Sa!" (Evr.2:3-4).

Aici ne este expusă limpede învăţătura biblică despre semnele miraculoase din Biserică: 1) Semnele miraculoase autentice de proveniență divină au servit la confirmarea noului mesaj al evangheliei. 2) Semnele miraculoase au fost date exclusiv lui Cristos şi apostolilor (celor care Îi aparţineau Lui personal, ceea ce era o condiţie pentru un apostol autentic, Fap.1:21-22). 3) Mărturia divină prin semne miraculoase încetase deja pe la mijlocul anilor 60,

când a fost redactată Epistola către Evrei, şi era ceva de domeniul trecutului.

Nicăieri în epistole nu se face vreo aluzie că Dumnezeu vrea să dea asemenea semne miraculoase în întreaga epocă a Bisericii fiecărui predicator „plin de putere". Pentru vremea sfârşitului, aşa cum vom vedea, avem doar avertizări privind semne miraculoase false.

Lucrul acesta ne este confirmat şi de faptul că apostolul Pavel scrie în mod expres despre „semnele unui apostol" pe care le făcuse şi care dovedeau că era apostol: *„Semnele unui apostol le-aţi avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri şi minuni care au fost făcute între voi"* (2.Cor.12:12; cf. Rom.15:19; Fap.19:11-12). Pe lângă aceasta, au făcut semne şi alţi credincioşi care aveau carismele corespunzătoare (Filip şi Ştefan).

Adesea se afirmă că Domnul a promis că toţi cei ce vor crede în El vor face aceleaşi lucrări pe care le-a făcut El şi chiar mai mari (Io.14:12). Totuşi, „*lucrări* mai mari" nu pot însemna „*semne* mai mari", căci cine ar putea face semne mai mari decât învierea unui mort? Din punctul nostru de vedere, lucrările mai mari constau în faptul că avem privilegiul de a-i duce pe oameni la naşterea din nou din Duh, ceea ce a fost posibil de abia după înălţarea la cer a Domnului.

Semnele miraculoase nu duc în sine la credinţa salvatoare

Aceste semne nu au fost date pur şi simplu pentru a produce credinţa salvatoare, cum afirmă în mod greşit mulţi învăţători carismatici (de ex. *„power evangelism"* a lui John Wimber). Un studiu al Evangheliei după Ioan arată că semnele Domnului au produs doar o „credinţă" superficială bazată pe senzaţional, nu însă credinţa autentică, salvatoare (cf. Io.2:23-25; 6:14,63-64; 12:37, etc.).

Credinţa salvatoare este produsă numai prin Cuvântul

predicării (Rom.10:17), şi pentru aceasta nu sunt necesare semne însoțitoare, căci Însuşi Cuvântul lui Dumnezeu are putere salvatoare (cf. Rom.1:16-17; 1.Cor.1:17-18; 2:1-5; 1.Tes.2:13; 2.Tim.3:15).

Dumnezeu a dat la început semne pentru a-i confirma pe noii Săi mesageri şi noul lor mesaj față de Vechiul Testament. Dumnezeu a lăsat ca aceste semne să fie consemnate în Cuvântul Său, pentru ca oamenii din generațiile viitoare să creadă mărturia scrisă a Bibliei şi să-L primească pe Domnul Isus Cristos:

„Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu; şi crezând, să aveți viața în Numele Lui" (Io.20:30-31).

Dumnezeu n-a plănuit niciodată să trezească credința oamenilor prin semne miraculoase. Lucrul acesta trebuia să se facă prin Cuvânt. Acest Cuvânt conține şi toate semnele miraculoase pe care le-a făcut Dumnezeu pentru a-L legitima pe Fiul Său şi pe apostolii Săi.

Astăzi nu mai avem nevoie de noi semne miraculoase ca să poată fi evanghelizați oamenii sceptici şi rebeli din generația de pe vremea sfârşitului, ci trebuie să fie vestit Cuvântul Sfintei Scripturi în puterea Duhului Sfânt – nu prin forțe miraculoase, ci prin acțiunea de convingere, de străpungere a inimii, de luminare pe care o aplică Duhul lui Dumnezeu asupra inimilor şi o face eficace în ele (cf. 1.Cor.2:4-5). Şi despre acest neam este valabil ceea ce s-a spus cândva israeliților:

„Avraam a răspuns: ‚Îi au pe Moise şi pe proroci; să asculte de ei'. .Nu, părinte Avraame', a zis el; ‚ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi'. Şi Avraam i-a răspuns: ‚Dacă nu-i ascultă pe Moise şi pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din[tre cei] morți" (Lc.16:29-31).

b) Încetarea semnelor miraculoase autentice şi apariţia semnelor miraculoase falsificate din vremea sfârşitului

Am văzut mai sus că Biblia confirmă încetarea semnelor miraculoase autentice spre sfârşitul epocii apostolice. Paralel cu aceasta, ea avertizează foarte insistent cu privire la faptul că în perioada dinaintea revenirii lui Isus Cristos vor fi folosite de Satan pe scară largă semne miraculoase înşelătoare ca să-i înşele pe credincioşi.

Semnele miraculoase autentice au încetat

După mărturia Sfintei Scripturi nu mai putem lua în consideraţie producerea unor semne divine. Aceasta nu înseamnă deloc că Dumnezeu n-ar mai face *minuni* – Dumnezeu este totdeauna şi pentru totdeauna Dumnezeul care face minuni (Ps.77:15), şi El le şi face astăzi tot mereu, şi în viaţa copiilor Săi! Nişte copii ai lui Dumnezeu lucizi, fideli Bibliei, pot să depună mărturie în privinţa chiar şi a unor vindecări miraculoase ca răspuns la rugăciune a credincioşilor. Totuşi, asemenea minuni nu au azi caracterul unor *semne publice*, ci au loc ca în ascuns.

Când Petru şi Ioan l-au vindecat pe olog la poarta templului, aceasta a fost o minune vizibilă, având mulţi martori (cf. Fap.3). Dacă astăzi o femeie credincioasă este vindecată de Domnul ca urmare a multor rugăciuni, atunci în mod normal află de lucrul acesta doar câţiva oameni din anturajul ei apropiat; în public nu se vede şi nu se aude nimic despre lucrul acesta. Dumnezeu face minuni, dar în ascuns. Pe câmpul misionar, asemenea ascultări ale rugăciunilor pot avea uneori un efect pe scară mai largă, dar aceasta nu se poate compara cu producerea generală de semne miraculoase din epoca apostolică.

Dacă astăzi au loc minuni divine autentice de vindecare, atunci se întâmplă pe baza modului care ne este arătat în Iacov 5 pentru dispensaţia Bisericii: rugăciunea prezbite-

rilor pentru bolnavi (aici nu este menționată nicio punere a mâinilor!), legată de recunoaşterea păcatelor sau în general de rugăciunea credincioşilor unii pentru alții (cf. Iac.5:14-16). Darul cu valoare de semn al vindecărilor miraculoase, prin care a fost vindecat cel asupra căruia au fost puse mâinile, a fost înlăturat odată cu încheierea epocii apostolice; „darul de vindecare" manifestat de penticostali este doar o falsificare grosolană a acestuia.

Avertizările Scripturii privind semnele înşelătoare din vremea sfârşitului

Prima avertizare privind nişte semne miraculoase falsificate se găseşte în cuvântarea Domnului Isus Cristos despre vremea sfârşitului, unde ni se spune expres că asemenea semne reprezintă un pericol şi o ispită şi pentru nişte credincioşi adevărați:

„Căci se vor scula Cristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putință, chiar şi pe cei aleşi" (Mt.24: 24).

Domnul subliniază că aceste minuni vor părea extraordinare în ochii oamenilor. Şi în Matei 7:22 sunt menționate faptele puternice în legătură cu falsa profeție; falşii profeți se laudă că au făcut multe fapte puternice (gr. *dynameis*).

În cartea Faptelor găsim de două ori nişte aluzii avertizatoare că duşmanul poate folosi făcători de minuni şi personaje religioase cu o carismă fascinantă pentru a se împotrivi adevărului biblic şi a-i reține pe oameni de la o convertire autentică. Primul exemplu este Simon vrăjitorul, un evreu care avea o mare influență printre samariteni:

„În cetate era un om, numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea şi punea în uimire pe poporul Samariei. Toți, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte şi ziceau: ‚Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea

care se numeşte mare'. Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui" (Fap.8:9-11).

Se ştie că Simon făcuse nişte semne false şi produsese nişte minuni prin forţele sale oculte, magice care îi înşelaseră pe păgâni. Nişte semne miraculoase false sunt de fapt magie ocultă şi se deosebesc de faptele şamanilor şi vracilor numai prin faţada evlavioasă în spatele căreia sunt ele făcute. La fel a fost şi cu falsul profet Bar-Isus, care este amintit în Fapte 13:6-10 şi despre care am scris mai sus. Şi în 2.Timotei 3:6-8 găsim o avertizare privind asemenea oameni:

„Sunt printre ei unii care se vâră prin case şi momesc pe femeile uşuratice îngreuiate de păcate şi frământate de felurite pofte, care învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului. După cum Iane şi Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot aşa şi oamenii aceştia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricaţi la minte şi osândiţi în ce priveşte credinţa".

Potrivit tradiţiei evreieşti (care aici este confirmată ca adevărată), şefii vrăjitorilor se numeau Iane şi Iambre. Aceştia au încercat să se împotrivească lui Moise înaintea lui Faraon prin aceea că au făcut cu artele lor magice semne miraculoase false. Acestea sunt folosite de duşman ca să abată atenţia de la Cuvântul lui Dumnezeu şi să frâneze înaintarea evangheliei autentice – lucru valabil cu atât mai mult în vremea sfârşitului.

Marea avertizare din epistolele apostolice privind falsele semne miraculoase din vremea sfârşitului o găsim în 2.Tesaloniceni 2, unde ele sunt menţionate în legătură cu venirea lui Anticrist, care foloseşte în mare măsură asemenea minuni înşelătoare pentru a-i înşela pe oameni:

„Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, ***cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase****, şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mân-*

tuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți" (2.Tes.2:9-12).

Aici sunt menționate de altfel laolaltă aceleaşi noțiuni (gr. *dunameis, semeioi, terata*) pe care le găsim în Evrei 2:4 vizând semnele miraculoase autentice de la început în epoca apostolică. Satan imită în vremea sfârşitului ceea ce a făcut Dumnezeu în perioada de început a Bisericii – şi el îi păcăleşte pe creştinii induşi în eroare din vremea sfârşitului că este vorba de „marea mişcare de trezire"! Găsim în acest pasaj şi afirmația solemnă că aceste semne miraculoase înşelătoare din vremea sfârşitului reprezintă şi o judecată a lui Dumnezeu față de oameni, care nu vor să primească predicarea simplă a adevărului divin (cf. 2.Tim.4: 3-4).

A treia şi ultimă avertizare privind falsele semne miraculoase o găsim în cartea Apocalipsei, unde suntem conduşi ca şi în 2.Tesaloniceni 2 direct în epoca Anticristului. Această situație nu trebuie să amăgească pe nimeni ca să presupună că pericolul unor false semne miraculoase nu ar mai exista înaintea acestui punct culminant al înşelării. În Matei 24:8 găsim afirmația importantă a Domnului că simptomele din vremea sfârşitului au caracter de „dureri ale naşterii", adică apar la un interval mai lung înainte de criza naşterii şi se întăresc tot mai mult în frecvență şi intensitate pe măsura apropierii sfârşitului.

Prin urmare, găsim şi în epoca actuală pre-anticristică o înşelare crescândă prin falşi profeți şi semne miraculoase, dar aceasta va ajunge la un groaznic punct culminant de abia la ivirea pe scenă a lui Anticrist.

„Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel şi vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei

dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în faţa fiarei...“ (Ap.13:11-14).

Această fiară va fi adusă mai târziu în legătură cu figura falsului profet, despre care am citit mai sus că a făcut *„semnele cu care îi amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei“* (Ap.19:20). Despre acest fals profet citim şi în Apocalipsa 16:13-14:

„Apoi am văzut ieşind din gura balaurului şi din gura fiarei şi din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite şi care se duc la împăraţii pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei cea mare a Dumnezeului Cel Atotputernic“.

De aceea, putem conta pe o activitate crescândă în vremea sfârşitului a falşilor făcători de minuni şi a falşilor profeţi care vor acţiona prin forţele demonice de înşelare ce iau forma unui înger de lumină.

Fericiţi sunt credincioşii care rămân lucizi în această privinţă şi care ştiu că toate aceste minuni nu pot fi de la Dumnezeu, pentru că El nu are asemenea semne miraculoase pe ordinea de zi a salvării oamenilor! Să reţinem: Orice profet şi orice făcător de minuni care vine astăzi cu pretenţia că are revelaţii noi din partea lui Dumnezeu şi care face chipurile semne miraculoase divine pentru a „confirma“ asemenea pretenţii nejustificate este un mincinos şi un înşelător, căruia nu trebuie în niciun caz să-i dăm crezare.

Semne miraculoase falsificate în istoria Bisericii

Istoria Bisericii ne arată că în realitate semnele miraculoase autentice au încetat deja spre sfârşitul epocii apostolice. Primii scriitori ai Bisericii adeveresc lucrul acesta,

cum ar fi Chrisostom în secolul 4: „Să nu trageți concluzia că astăzi nu se mai întâmplă minuni şi că nu s-au întâmplat nici altădată (...) În vremurile acelea [epoca apostolică] erau folositoare, azi nu mai sunt (...) Din forțele miraculoase n-a mai rămas nici urmă“.[6]

Totuşi, odată cu degenerarea Bisericii în Biserica Catolică au apărut tot mai multe mărturii de minuni şi semne false, cum ar fi „minuni“ în legătură cu moaştele sfinților sau cu „ostia“. În secolele de mai târziu ținea de profilul nebiblic al „sfinților“ catolici faptul că trebuiau să facă toate minunile posibile, dintre care multe erau de domeniul legendei, în timp ce altele erau foarte probabil semne miraculoase înşelătoare foarte reale ale diavolului.

În legătură cu aceste semne miraculoase false au apărut apoi în istoria Bisericii Romano-catolice tot mereu viziuni şi revelații profetice false care li s-au dat „sfinților“ înşelători şi misticilor şi adesea i-au impresionat puternic pe papi şi Biserica. De multe ori era aici în joc nu un „Cristos“ fals, ci Maria, „regina“ babiloniană „a cerului“. Profețiile şi minunile de la Lourdes şi Fatima sunt renumite şi azi (şi au fost considerate divine de către făcătorul de minuni carismatic John Wimber), dar fiecare credincios lucid poate vedea că ele sunt de origine demonică.

Semnele miraculoase false au apărut începând cu secolul 2 tot mereu la secte şi mişcări înşelătoare, cum ar fi la montaniști, la „inspirați“ şi în „mişcarea catolico-apostolică“, pe care le-am menționat mai sus. Dar le regăsim şi în numeroase secte precum „Știința creştină“, New Age, guru hinduşi şi alte grupări înşelătoare. Dar în sfera creştinătății propriu-zise din secolul 20, curentul proeminent în care semnele miraculoase false joacă un rol cheie este în mod clar mişcarea penticostală-carismatică.

c) Semnele miraculoase falsificate din mişcarea penticostalo-carismatică

După cum înțeleg penticostalii şi carismaticii, semnele şi minunile sunt pentru ei o dovadă indispensabilă a faptului că au experimentat cu adevărat o revărsare a Duhului în vremea sfârşitului şi că acum are loc o restaurare anunțată de ei a Bisericii apostolice. Semnele miraculoase false au însoțit de la bun început această mişcare înşelătoare, iar vindecările miraculoase au jucat un rol deosebit de proeminent. Pe lângă acestea, s-a ajuns şi se ajunge şi la tot felul de efecte şi minuni posibile de alt fel, cum ar fi apariția unui halo de sfânt în jurul capului făcătorilor de minuni, plutire în aer sau materializare a aurului ca înlocuitor de dinte.

Toate aceste semne miraculoase apar totuşi în exact acelaşi fel la ocultişti şi spiritişti; pe de altă parte, observatorul lucid găseşte deosebiri clare față de semnele miraculoase făcute de apostoli şi consemnate de Biblie.

Darul autentic cu valoare de semn al vindecărilor şi falsificarea carismatică

Vindecătorii carismatici încearcă să atribuie vindecărilor lor o origine divină afirmând că prin ei devine operativ darul noutestamentar al vindecărilor. Dacă îşi pun mâinile peste cei care doresc vindecarea sau le trimit pe poştă „basmale“ ori „batiste“ peste care s-au rugat şi care sunt făcătoare de minuni, dacă li se adresează oamenilor cu cuvintele: „În numele lui Isus, fii vindecat!“ sau dacă scot din ei demonii care provoacă boala, atunci invocă modelul apostolilor şi au pretenția că Dumnezeu operează prin ei în acelaşi mod ca odinioară pe timpul apostolilor.

Cine este întemeiat în Scriptură ştie că această pretenție trebuie să fie înşelătoare, deoarece darul cu valoare de semn al vindecărilor miraculoase a fost după voia lui Dumnezeu eficient doar la început pentru confirmarea revelației

în Scriptură. Dar şi practicile vindecătorilor arată limpede marea deosebire între facerea autentică a unei minuni de către Dumnezeu şi falsificarea satanică:

1. Vindecările făcute de Domnul şi de apostoli au avut loc instantaneu; ele erau clare, complete şi neîndoielnice pentru toți martorii întâmplării. Toți cei ce căutau vindecarea au fost vindecați, chiar şi cei grav bolnavi.

În schimb, falşii vindecători dintre carismaticii de azi se caracterizează prin aceea că mulți oameni nu sunt vindecați deloc; adesea, bolnavii trebuie să fie scoşi afară în acelaşi scaun cu rotile în care au fost aduşi. Multe „vindecări" au loc doar temporar, sub influența sugestiei şi influențelor oculte, iar simptomele revin curând. Aşa s-a tot relatat cum au sărit nişte oameni entuziasmați din scaunul lor cu rotile şi au țopăit – doar ca mai pe urmă să ajungă din nou în scaun.

În SUA, mai mulți vindecători, precum Benny Hinn şi Kathryn Kuhlmann, au fost rugați să numească măcar câteva persoane la care medicii au putut constata că au fost vindecate pentru multă vreme de o boală organică gravă cu ajutorul acestor vindecători. Aceştia n-au fost în stare să prezinte documente nici măcar într-un singur caz clar dovedit.

„Vindecările" au loc predominant în domeniul psihosomatic, de dureri de spate sau simptome asemănătoare, care se pot ameliora şi prin autosugestie sau placebo-uri. Cu siguranță că ocazional au loc şi vindecări reale – totuşi unele ca acestea pot fi făcute de forțe oculte şi nu sunt o dovadă că Dumnezeu este aici la lucru!

2. Vindecările miraculoase făcute de carismatici au loc astăzi predominant într-un cadru aranjat cu grijă, care se bazează pe o influențare hipnotico-sugestivă. Prin „cântări de laudă", declamații în cor şi predici corespunzătoare sunt aduşi oamenii într-o dispoziție care, după propria lor mărturisire, este condiția prealabilă pentru acțiunea „forței".

Nenumărate efecte ale acestei „forțe“, cum ar fi căderea pe spate, râsul şi strigătele isterice, zvâcnirile şi stările de transă contrazic mărturia Scripturii privind Ființa şi efectele Duhului Sfânt şi demonstrează că vindecările sunt de origine demonică.

3. În timp ce miraculele de vindecare făcute de apostoli aveau loc într-o lucrare care era făcută după principiul: *„Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproşi, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați“* (Mt.10:8), activitățile celor mai mulți „vindecători“ carismatici sunt marcate de o năzuință dezgustătoare după darurile financiare ale celor ce caută vindecarea, ceea ce le arată limpede originea spirituală (*„Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință şi s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri“*, 1.Tim.6:10; cf. v. 5; 2.Pt.2:3). Prin minunile falsificate de vindecare trebuie ca nişte credincioşi labili să ajungă sub influența înşelătoare a unui duh carismatic de înşelăciune; aici este vorba despre semne şi minuni mincinoase ale vremii sfârşitului.

„Vindecarea prin credință“ de sorginte carismatică ca falsificare a adevăratei credințe

„Primeşte-ți vindecarea în credință“ este o lozică standard a vindecătorilor carismatici. Totuşi, „credința“ care este predicată şi edificată aici nu are, ca adevărata credință, adevărul revelat al Scripturii ca bază, ci o falsificare înnădită din pasaje biblice interpretate în mod deformat.

Cei ce caută vindecarea sunt înşelați spunându-li-se că au dreptul la vindecare. Aceasta se bazează pe falsa „evanghelie deplină“ a penticostalilor, care afirmă că Cristos a purtat deja pe cruce toate bolile credincioşilor şi de aceea un credincios nu are motive să fie bolnav. Cei ce caută vindecarea trebuie doar s-o „accepte în credință“, respectiv „s-o pună în libertate“. Invocând nişte promisiuni care nu

mai sunt valabile pentru credincioşii în Cristos, creştinii sunt ademeniți spre o pseudocredință arogantă, care nu cere vindecarea de la Dumnezeu, ci o revendică ca pe un drept şi în ultimă analiză vrea să-L oblige pe Dumnezeu să vindece.

Aici trebuie să ne aducem aminte de ispitirea Domnului, când Satan invocând o promisiune biblică (scoasă din context) a vrut să-L ademenească să Se arunce de pe acoperişul plat împrejmuit al templului. Domnul ştia limitele date de Tatăl Său în timpul vieții Sale pământeşti şi l-a învins pe duşman cu Cuvântul important şi pentru noi: *„Să nu-L ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău“* (Mt.4:5-7).

Dar înseamnă să-L ispiteşti pe Dumnezeu când nişte „vindecători“ carismatici oferă victimelor lor toate „formulele posibile ale credinței“ şi tehnici care sunt chipurile eficiente, pentru că Dumnezeu ar fi legat de credința creştinilor, respectiv de „legile credinței“, astfel încât fiecare creştin „care crede corect“ să şi primească ceea ce crede. Aici, darul biblic al credinței făcătoare de minuni, care a fost dat de Dumnezeu de la caz la caz (cf. Mc.11:22-24), se transformă într-o tehnică magică în mâna omului cu care vrea să-L determine pe Dumnezeu să-i îndeplinească toate dorințele.

La o asemenea credință manipulatoare, arogantă, Dumnezeul atotputernic nu răspunde, nici Domnul Isus Cristos, ci dumnezeul acestei lumi, care se dă drept înger de lumină. Această „credință“ poate să producă vindecări absolut minunate, dar ele au loc printr-un alt duh şi un alt Isus. Ele nu poartă în sine caracterul vindecărilor biblice ale Domnului şi apostolilor Săi, ci sunt precursoarele minunilor de vindecare cu care Dumnezeu nu are nimic de a face şi pe care falsul profet le va face cândva.

6. Ținerea de Cuvântul lui Dumnezeu demn de încredere!

Este decisiv de important ca în chestiunea de care ne ocupăm aici să ştim dacă Dumnezeu mai vorbeşte azi prin semne miraculoase şi prin profeți care înțeleg mai profund şi mai clar căile lui Dumnezeu. Mulți creştini resimt învățătura despre încetarea revelațiilor divine şi a semnelor miraculoase odată cu epoca apostolică ca o jefuire; ei îşi doresc şi azi revelații vizibile ale gloriei lui Dumnezeu, visează la o trezire la scară mondială, în care să revină vremurile apostolice. Ei visează la o Biserică glorioasă, triumfând de succesul maselor, căreia îi şade lumea la picioare.

Dar dacă studiem în context învățătura Scripturii despre ultima parte a epocii harului, atunci vom constata că Cuvântul lui Dumnezeu nu prezice o trezire în masă, ci mai degrabă apostazia în masă de la credință, o creştere rapidă a fărădelegii, ocultismului şi rătăcirii anticreştine.

Biserica însăşi suferă sub aceste tendințe, şi de aceea Cuvântul lui Dumnezeu socoteşte aceste ultime vremuri ca fiind „vremuri rele“ pentru credincioşii adevărați (2.Tim.3:1). Sunt vremuri de decădere şi rătăcire, vremuri de judecată în casa lui Dumnezeu, în care adevărații credincioşi constituie o mică minoritate care este combătută, batjocorită şi de asemenea persecutată.[7]

În aceste ultime vremuri, Dumnezeu nu Se revelează prin noi apostoli şi profeți, prin semne miraculoase care produc senzație sau prin „revărsări senzaționale ale Duhului“. Duhul lui Dumnezeu a fost revărsat odată pentru totdeauna în Ziua Cincizecimii asupra Bisericii, ca să rămână cu ea până ce va ajunge în glorie. Pe de altă parte, lucrarea Duhului Sfânt în vremea sfârşitului prin starea carnală şi rea a credincioşilor, prin neascultare de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu şi prin acomodarea la lume este în mare

parte înăbuşită şi tulburată.

Rămăşiţa fidelă de credincioşi pe care Dumnezeu o mai lasă pe pământ în vremea sfârşitului se caracterizează prin faptul că are mică putere, dar păzeşte Cuvântul Domnului şi nu-I reneagă numele (Ap.3:8). Prinderea fidelă de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu într-o vreme în care masa de creştini cu numele se abate de la Sfânta Scriptură şi se îndreaptă spre falşii învăţători şi profeţi ai Anticristului este cea mai importantă caracteristică a credincioşilor autentici în vremea noastră.

Mijlocul hotărâtor de har pe care Dumnezeu l-a dat Bisericii pentru probele de calitate şi luptele din această vreme a sfârşitului este Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, aşa cum subliniază şi apostolul Pavel:

„Ştiu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; şi se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați şi aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi şi noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi. ***Şi acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu şi a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufleteşte şi vă poate da moştenirea împreună cu toți cei sfințiți****"* (Fap. 20:29-32).

Acest Cuvânt trebuie ținut în credință şi apărat contra atacurilor ereticilor şi înşelătorilor, contra jafului criticii biblice şi contra adaosurilor înşelătoare ale falşilor profeți. Trebuie să trăim din plin şi ascultători acest Cuvânt în viața noastră cotidiană, în bisericile noastre, şi să-L onorăm pe Dumnezeu printr-o urmare fidelă a Cuvântului Său. Acest Cuvânt mai trebuie vestit în aceste zile grele ca evanghelie, ca mesaj al salvării, pentru ca să mai fie unii salvați, înainte de a se încheia ziua harului şi de a veni pe neaşteptate judecata mâniei lui Dumnezeu peste o omenire nelegiuită.

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Cristos Isus, care are să judece viii şi morții, şi pentru arătarea şi Împărăția Sa: propovăduieşte Cuvântul, stăruie asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea şi învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învățători după poftele lor. Îşi vor întoarce urechea de la adevăr, şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist, şi împlineşte-ți bine slujba“ (2.Tim.4:1-5).

4

„Închinarea“, „vorbirea în limbi“, „scoaterea demonilor“ – practici carismatice sub lupă

Aici dorim să examinăm pe baza Bibliei nişte practici larg răspândite care sunt prețuite de către cei mai mulți penticostali şi carismatici ca pe nişte realizări deosebite ale mişcării lor şi care sunt preluate şi de multe cercuri evanghelice. Deosebit de populară este „închinarea“ carismatică, dar şi „serviciul de exorcizare“ (scoaterea demonilor), „războiul spiritual“ şi alte tehnici de rugăciune, precum şi „vorbirea în limbi“ aduc tot mereu în discuție probleme şi trebuie să fie prezentate aici în lumina învățăturii biblice în mod critic şi concis.

1. „Lauda“ carismatică şi închinarea biblică a bisericii

În ultimii ani, introducerea unor cântece carismatice în multe biserici şi cercuri fidele Bibliei a condus la tensiuni şi conflicte dureroase. De cele mai multe ori, ele au fost introduse pentru a mulțumi nişte credincioşi mai tineri, cu o mentalitate mai modernă. Mulți creştini tineri au fost şi sunt entuziasmați de aceste cântări noi, care au o melodie uşor de reținut. Ei cred că au găsit în aceste cântări o formă sinceră de închinare, potrivită cu sentimentul lor despre viață. În ochii lor este o chestie pură de gust ce cântări Îi aducem lui Dumnezeu, căci El aprobă orice fel de muzică.

Mulți alții însă, mai ales credincioşii mai în vârstă, îndură multe din cauza acestor cântări carismatice introduse de curând. Pentru ei, aceste cântări sunt expresia unui alt duh şi a unui alt creştinism. Ei simt că aici s-a schimbat

ceva mai mult decât doar stilul de închinare. Ei simt, adesea fără să-şi poată exprima limpede sentimentele, că ceva nu este în ordine cu aceste cântări noi, că ele nu servesc la închinarea adusă lui Dumnezeu.

Şi azi rămâne în discuţie întrebarea: Cum trebuie să fie evaluate aceste cântări? Sunt ele o expresie muzicală actuală a adevăratei închinări? Sau sunt ele expresia unei dezvoltări nereuşite care induce în eroare, a unei înţelegeri greşite a laudei, ba chiar a unui duh înşelător, care caută în ultimul timp să se infiltreze în Biserica lui Isus Cristos şi s-o influenţeze?

Răspunsul la această întrebare importantă poate să ni-l dea de fapt numai o evaluare spirituală lucidă pe baza Bibliei. Aici nu este vorba despre păreri şi gust personal. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie firul roşu al vieţii noastre personale, precum şi a vieţii noastre de biserică. În această carte nu putem discuta aceste chestiuni decât pe scurt; cine vrea să ştie mai multe găseşte răspunsuri în cartea mea *Fremdes Feuer im Heiligtum Gottes* (Foc străin în sanctuarul lui Dumnezeu).

a) Închinarea şi lucrarea spirituală preoţească în biserică

Mai întâi să ne punem întrebarea: Ce înseamnă de fapt „închinare"? În limbile în care a fost scrisă Biblia, ea înseamnă o omagiere, o respectare a lui Dumnezeu, o aruncare cu faţa la pământ înaintea Lui, o expresie a umilinţei şi o predare respectuoasă în faţa maiestăţii lui Dumnezeu. Dacă există o recunoaştere a creaturii numită om, cu cât mai sublim şi măreţ este Dumnezeu, care e Creator şi Atotstăpânitor.

Închinarea este privilegiul celor iertaţi de pedeapsă, copiii lui Dumnezeu, care prin convertire şi credinţă au găsit pacea cu Dumnezeu şi iertarea păcatelor lor în sângele Mielului. Numai ei pot fi închinători adevăraţi care să se

apropie de Dumnezeu în duh, aşa cum şi El îi caută:

„Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl. Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh şi în adevăr" (Io.4:23-24).

Lauda şi închinarea bisericii este parte a lucrării lor sfinte de preot înaintea lui Dumnezeu. Biserica este o preoţie sfântă care este chemată să-I aducă lui Dumnezeu sacrificii spirituale:

„Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos" (1.Pt.2:5).

Dintre aceste sacrificii spirituale pe care le putem aduce înaintea Dumnezeului sfânt face parte şi „sacrificiul laudei":

„Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui" (Evr.13:15).

Biserica se roagă „în duh şi în adevăr"; ea nu mai aduce sacrificii într-un sanctuar exterior, pământesc, făcut de om, ci, aşa cum arată Epistola către Evrei, în sanctuarul ceresc, adevăratul templu, în prezenţa propriu-zisă a lui Dumnezeu (cf. Evr.10:19-22).

De aceea, lauda adusă lui Dumnezeu de Biserică are un alt caracter decât lauda Israelului, care în multe privinţe era exterioară; ea are loc cu respect şi disciplină sfântă, asemenea lucrării preoţilor din sanctuarul tabernacolului. Modelul nostru este închinarea prezbiterilor înaintea tronului lui Dumnezeu, aşa cum vedem în Apocalipsa 4 şi 5.

Imaginea spirituală din Vechiul Testament pentru lucrarea preoţească a Bisericii nu este poporul, care poate că Îl lăuda pe Dumnezeu bătând din palme şi dansând înaintea tabernacolului, ci preotul, care intra cu respect în sanctuar ca să sacrifice lui Dumnezeu pe altar. Aceste trăsături ca-

racteristice sunt negate de carismatici, care se poartă în aşa fel, de parcă lui Dumnezeu I-ar fi suficient şi plăcută o închinare carnală în curtea exterioară.

b) Sunt cântările carismatice o laudă biblică?

Întrebarea decisivă este acum aceasta: Putem oare să folosim „cântările de închinare" carismatice pentru lucrarea spirituală preoţească din biserică? Sunt ele o închinare adevărată, plăcută lui Dumnezeu? Sunt ele edificatoare şi sănătoase din punct de vedere spiritual pentru credincioşii care le aud şi le cântă? Aceste întrebări trebuie examinate spiritual şi trebuie să li se răspundă pe bază biblică.

Ritualul de „laudă" carismatică ca eveniment religios cheie

Mai întâi vrem să arătăm pe scurt în ce context sunt de fapt cântate cântările carismatice, pentru ce sunt ele destinate, şi anume pentru ritualul religios al „timpului de laudă", care joacă un rol central în serviciile divine pentru cercurile carismatice şi penticostale. Lucrul acesta este necunoscut celor mai mulţi credincioşi necarismatici, dar e important pentru judecata spirituală referitoare la aceste cântări. Această descriere se bazează pe experienţele mele personale de mai mulţi ani, căci împreună cu soţia mea am fost mai mult timp într-o „grupă de laudă".

„Lauda şi închinarea" au o mare valoare în organizarea bisericilor carismatice. Timpul folosit pentru aceasta poate uneori să fie mai lung decât cel pentru predică, şi însemnătatea lui este uneori mai mare pentru carismatici. „Timpul de laudă şi închinare" este în aproape toate cercurile carismatice un ritual costisitor, care este înscenat cu grijă, iar unde e posibil cu „formaţie de închinare", cu muzică electronică, pupitru de mixaj şi sistem de sunet.

„Conducătorul formaţiei de închinare" (uneori femeie) este o importantă figură cheie într-o biserică carismatică

şi e aproape echivalent ca importanţă cu pastorul sau predicatorul. El trebuie să fie talentat muzical şi să se lase intuitiv complet condus de spiritul carismatic de eroare. El decide în mod normal în legătură cu forma laudei, ce cântări se cântă spontan, unde trebuie să intervină o cântare în limbi, etc.

Lauda carismatică are loc aproape totdeauna la începutul unei întruniri şi este de regulă reluată într-un anumit punct culminant. Adesea există perioade mai lungi de laudă (20 de minute până la o jumătate de oră), în care cântările carismatice sunt repetate de exemplu de 2-3 ori, uneori întrerupte de cântat în limbi sau de preziceri, proclamaţii sau invitaţii ca cei prezenţi să permită rugăciune pentru ei sau punerea mâinilor peste ei.

Timpul de laudă este de cele mai multe ori condus în mod conştient de responsabili până la anumit punct culminant, numit „revărsarea“. Prin diferite melodii sugestive, ca şi prin bătut din palme sau strigăte de aleluia, prin refrenuri şi strofe de cântare tot mereu repetate, prin interpolarea unor cântări deosebit de eficiente sau perioade mai lungi de cântat în limbi cu acompaniament instrumental, cei prezenţi sunt aduşi la o atitudine de pasivitate şi deschidere deplină pentru duhul de rătăcire, care seamănă cu o stare hipnotică. Critica conştientă şi autocontrolul sunt în mare măsură eliminate, toţi aşteaptă supuşi vorbirea şi efectul duhului.

De abia în acest punct se ajunge de regulă la efectele dorite de exaltare produse de duh: unii cad pe spate sau încep să plângă, alţii se ridică în picioare şi fac preziceri, cineva se duce la altul şi vrea să se roage pentru el. Sunt anunţate vindecări, cineva îi provoacă pe ceilalţi la luptă spirituală şi la rugăciune comună în limbi. Peste întreaga adunare se lasă o atmosferă încărcată, înţeleasă şi căutată de carismatici ca fiind „prezenţa lui Dumnezeu“. În felul acesta, ei primesc încărcare cu putere şi o anume bucurie;

ei simt chipurile apropierea lui Dumnezeu; se ajunge la viziuni şi impresii interioare, astfel încât îşi închipuie că acum vorbeşte Dumnezeu.

Trebuie să subliniem că aceste efecte depind în foarte mare măsură de *cântările* carismatice. Pentru ca timpul de laudă să fie foarte eficient, nu sunt permise, sau foarte rar, cântări vechi ale credinței, cu conținut biblic şi cântate cu un duh lucid, altfel este influențat negativ efectul de sugestie. Dacă în urma unui „timp de laudă" nu se ajunge la „revărsare", atunci serviciul divin este simțit adesea ca fiind sec şi dezamăgitor, lipsit de putere şi de roade. Aproape că nu mai există după aceea manifestări ale duhului, iar carismaticii sunt dezamăgiți, căci sunt dependenți ca de un drog de „elanul" dat de timpul de laudă.

Evenimentul laudei excită într-adevăr şi dă multora sentimente de euforie, dar acest efect nu durează decât puțin, adesea nici măcar până a doua zi. De aceea, mulți caută tot mereu aceeaşi trăire peste săptămână în adunări de casă, adunări de rugăciune, concerte sau consum de CD-uri. Unele biserici carismatice oferă adepților lor un program special în mai multe zile ale săptămânii. Foarte iubite sunt concertele şi „serviciile de laudă şi închinare", în care muzica are un rol şi mai important ca şi conferințele, în care numele conducătorului renumit la scară internațională a unei „formații de laudă şi închinare" este cel puțin la fel de important ca cel al vorbitorului de la conferințe.

Secretul efectului fascinant: muzica rock şi pop

În caz că ne întrebăm dacă cântecele carismatice de laudă pot fi folosite pentru închinarea biblică a bisericii, trebuie să evaluăm mai întâi chestiunea muzicii. Rețeta de succes a acestor cântări, secretul puternicei lor eficiențe asupra generației mai tinere (şi între timp şi a celei mijlocii) este folosirea conştientă a muzicii lumeşti rock şi pop. Compozitorii şi apărătorii acestei muzici recunosc deschis

lucrul acesta, cum ar fi Arne Kopfermann, care a mărturisit: „Făcând abstracție de text, cu greu se poate deosebi stilistic astăzi muzica de închinare de muzica pop“.

Totuşi, este oare această muzică rock şi pop cu adevărat „neutră“, un „dar al lui Dumnezeu“, cum afirmă mulți creştini din zilele noastre? Pot oare nişte credincioşi adevărați s-o preia în mod necontrolat? Specialiştii seculari nu fac un secret din faptul că rădăcinile acestei muzici se află în închinarea la demoni a unor triburi păgâne din Africa; acolo, muzica marcată puternic de ritmul tobelor serveşte la aducerea închinătorilor la idoli prin dans la extaz, până ce duhurile intră în ei şi este împlinit scopul ceremoniei (alte influențe provin de la închinarea la demoni din hinduism, care a influențat înainte de toate elementele „psihedelice“ ale muzicii rock şi pop).

Acest efect magic de producere a unor stări de transă şi hipnoză al muzicii caracterizate de ritm şi sincope este binecunoscut muzicienilor din lume şi este exploatat în mod conştient de ei. Aşa a spus odată Jimmy Hendrix: „Poți să-i hipnotizezi pe oameni cu muzica“, iar o expertă în muzica rock dă sfatul: „Lasă-te în voia ritmului, lasă-te în voia ritmului încă o dată şi încă o dată şi încă o dată, şi la un moment dat vei ajunge la o stare de extaz“.

Dacă deci această muzică în mod evident păgână, manipulatoare este adusă în biserica lui Dumnezeu, atunci nu pot ieşi din ea roade bune. De fapt, efectul vrăjit al muzicii rock e folosit de carismatici ca să-i facă pe oameni receptivi la efectele înşelătoare ale duhului fals care este la lucru printre ei. Pot adeveri lucrul acesta din proprie experiență ca fost carismatic. În spatele acestor cântări se află într-adevăr un alt duh, unul care înşală, induce în eroare (cf. 1.Tim.4:1; 1.Io.4:1-5), şi acest duh operează şi printre creştinii fideli Bibliei care încep să cânte regulat aceste cântări, chiar dacă nu pe scară atât de mare ca în cercurile carismatice.

Cântările carismatice răspândesc învățăturile carismatice

Şi conținutul acestor cântări sunt marcate de învățăturile greşite care sunt date în mişcarea carismatică, nişte erezii cum ar fi marea revărsare a Duhului Sfânt şi trezirea din vremea sfârşitului, „actuala Împărăție a lui Dumnezeu“, „puterea mărturisirii pozitive“, „războiul spiritual“.

Nişte lideri fideli Bibliei experimentați avertizează de mult că prin influența acestor cântări, pe termen lung, bisericile „se sucesc“ şi sunt atrase înăuntrul seducerii carismatico-ecumenice. Aşa spune Alan Morrison: „‚Noile cântări de închinare‘ au fost publicate în mod conştient pentru a produce în biserici o transformare spre această formă nouă de ‚creştinism‘. Sunt convins că aici (...) avem de a face cu o strategie satanică foarte seducătoare – atât de inteligent inventată, încât ar putea să-i seducă şi pe cei aleşi (dacă ar fi posibil lucrul acesta)“. Iar Peter Master, predicator la „Metropolitan Tabernacle“ al lui Spurgeon, avertizează cu cuvinte clare:

„Nişte biserici, care au apărat cândva îndreptățirea numai prin credință şi s-au ținut departe de gândirea carismatică, au ajuns sub o presiune puternică de a introduce stilul carismatic în închinarea îndreptată spre lume. Cei care au făcut aceasta au fost curând marcați de aceste cântări noi pe care le-au cântat şi de muzica instrumentală pe care au interpretat-o. (...) Aceste biserici sunt atrase acum pas cu pas, dar fără oprire în lumea evanghelicalismului carismatic şi ecumenic. (...) Chiar dacă dăm noii închinări un spațiu cât de mic, ea va distruge activitatea cea mai înaltă care ne este încredințată – aducerea cu respect, cu pricepere, cu bucurie a unei laude spirituale. (...) Este remarcabil că peste tot acolo unde evanghelicii au primit bine noua închinare a apărut o pierdere perceptibilă de respect, legată de caracter lumesc şi superficialitate“.

c) Consecințe necesare

Nu poate să ne fie indiferent faptul că un şuvoi de cântări cu sorginte păgână şi influențate de un duh de rătăcire se revarsă peste bisericile fidele Bibliei şi mai ales peste lucrarea cu tineretul, iar cântările spirituale cu conținut profund biblic şi lucid sunt înlocuite tot mai mult. De la cântările de origine carismatică vin mari pericole spirituale – nu numai pentru biserici, ci şi pentru credincioşii individuali, care poate că le aud „numai" în timpul liber. Această muzică duce la o înceţoşare, la o amorțire, la o insensibilizare pe linie spirituală, la pierderea adevăratei temeri de Dumnezeu şi la o predispoziție crescândă pentru învățături greşite, pentru trăiri extatice şi pentru duhul carismatic de rătăcire.

Mai mult ca niciodată suntem provocați în această vreme a sfârşitului să ne dezvoltăm discernământul spiritual şi să înotăm cu curaj contra curentului general al creştinătății (şi al evanghelicilor). Tocmai pentru că adevărata închinare spirituală la Dumnezeu ar trebui să fie foarte prețioasă şi importantă pentru noi, trebuie să spunem un *nu* clar falsificării păgâne a închinării, care se extinde în jurul nostru.

2. „Vorbirea în limbi" carismatică şi vorbirea în limbi biblică

„Vorbirea în limbi" (glosolalia) este poate semnul exterior cel mai izbitor şi cel mai subliniat al mişcării carismatico-penticostale; în esență, nenumărate ramuri penticostale fac din afirmația că vorbirea în limbi este semnul „botezului în Duh" primit o parte componentă a mărturisirii lor de credință.

Penticostalii şi carismaticii sunt ferm convinşi că vorbirea în limbi este exact aceeaşi ca cea care a funcționat ca dar divin al Duhului în perioada Bisericii Primare. Dar

lucrul acesta trebuie să fie examinat pe baza Bibliei – cu atât mai mult cu cât ştim că în diferitele religii păgâno-ocult apare vorbirea în limbi (de ex. voodoo, yoga, spiritism, şamanism). Aici vrem să arătăm pe scurt cum trebuie evaluată biblic vorbirea în limbi penticostală.

Cele mai multe grupări penticostalo-carismatice dau vorbirii în limbi o valoare foarte mare, şi aceasta din trei motive:

1. Pentru că este un semn pentru primirea „botezului în Duh". Cine este „botezat în Duh" se cunoaşte după faptul că vorbeşte în limbi; cine nu vorbeşte în limbi nu a primit Duhul Sfânt – aşa sună dogma clasică a mişcării penticostale. Mulţi carismatici au preluat-o, în timp ce alţii nu văd vorbirea în limbi ca semn necesar al „botezului în Duh".

2. Pentru că este înţeleasă ca o formă deosebit de eficientă a rugăciunii. „Rugăciunea în limbi" e din punct de vedere carismatic un mijloc de autoedificare, ca şi de intervenţie eficientă în favoarea altora şi de „război spiritual".

3. Pentru că este înţeleasă în legătură cu „interpretarea" ca formă de revelaţie profetică, prin care Dumnezeu adresează chipurile mesaje poporului Său.

Ca urmare, acolo apar şi trei forme, respectiv domenii ale vorbirii în limbi:

* „Vorbirea în limbi" personală pentru „edificare de sine", respectiv ca parte a mijlocirii; ea ocupă o parte mare, uneori o parte predominantă a timpului de rugăciune personală a unui carismatic, pentru că este atât de preţuită în efectul şi „puterea ei de străpungere".

* „Vorbirea în limbi" în comun în adunări de rugăciune şi servicii religioase obişnuite; în ele, mulţi sau toţi cei prezenţi se roagă în acelaşi timp cu voce tare sau cu jumătate de voce în limbi; ea serveşte la pregătirea „atmosferei spirituale" pentru o „lucrare spirituală" mai mare, sau în rugăciunea din cadrul luptei spirituale împotriva forţelor întunericului pentru a obţine o „străpungere" (cum se întâmplă

la exorcizări); un caz special sunt cântările în limbi, care din motive asemănătoare sunt incluse în „timpurile de laudă şi închinare“.

* Vorbirea în limbi publică din biserică, care transmite bisericii revelaţii profetice în legătură cu interpretarea.

Vorbirea în limbi a penticostalilor şi carismaticilor este cel puţin 95% o bolboroseală sau păsărească extatică, o rostire de sunete care nu au sens şi care nu seamănă cu nicio limbă omenească. Ocazional, are loc şi o vorbire în limbi străine. Adesea este primită spontan de căutători, când au primit „botezul în Duh“, dar de multe ori e dobândită prin imitarea vorbirii în limbi a altora; unii carismatici spun de asemenea că poţi şi că trebuie s-o „înveţi“.

În practică, vorbirea în limbi este pentru mulţi penticostali şi carismatici un soi de panaceu sau remediu universal; se spune că ea aduce o întărire şi ajutor interior în ispite, dar şi schimbare de caracter şi putere pentru învingerea păcatelor, şi mai şi produce revelaţii şi efecte amplificate ale spiritului carismatic. Mulţi se roagă cu mult mai mult în limbi decât într-o limbă înţeleasă, pentru că sunt de părere că vorbirea în limbi „produsă de duh“ are şanse mai bune să fie ascultată.

a) Darul biblic cu valoare de semn al vorbirii în limbi

Spre deosebire de valoarea spirituală înaltă şi cuprinzătoare care este atribuită vorbirii în limbi în mişcarea carismatică, Sfânta Scriptură menţionează doar marginal această carismă. Domnul Isus Cristos o promite în Marcu 16:17; în cartea Faptelor este descrisă la evenimentele centrale ale primirii Duhului (Fap.2:1-13; Fap.10:44-48; Fap. 19:1-7); în 1.Corinteni, Pavel dă o învăţătură privind esenţa şi întrebuinţarea ei (1.Cor.12–14).

Vorbirea în limbi nu mai este menţionată în epistolele ulterioare, deşi în ele e mereu vorba despre edificarea spirituală şi despre creşterea bisericilor, şi unde ar fi de aştep-

tat menționarea unui dar aparent atât de însemnat. El lipseşte şi din enumerarea darurilor harului din Romani 12:6-8 şi a jucat în mod evident un rol mai degrabă secundar în bisericile apostolice.

Întrucât Scriptura nu conține nicio învățătură amănunțită privind esența limbilor şi unele dintre afirmațiile ei pe această temă pot fi înțelese greşit, trebuie să încercăm cu atât mai atent să înțelegem ce ne spune Cuvântul. Mulți comentatori introduc tot felul de speculații când definesc vorbirea în limbi; este vorba pentru ei despre „vorbire extatică“, despre „bâiguit“, despre „extaz“ şi despre „vorbire a îngerilor“. În felul acesta, vorbirii în limbi i se atribuie o trăsătură mistică, parțial bazată pe cultele păgâne ale misterelor, care cunoşteau într-adevăr o vorbire în limbi extatică.

Dimpotrivă, o interpretare responsabilă ar trebui să se bazeze pe ceea ce spune însuşi Cuvântul lui Dumnezeu în această privință: Scriptura trebuie să fie interpretată şi explicată cu Scriptura! Dacă urmăm acest principiu biblic şi simplu, găsim şi un răspuns clar la întrebările esențiale, chiar dacă unele aspecte ale vorbirii biblice în limbi cu siguranță că vor putea fi explicate în mod diferit.

Vorbirea biblică în limbi a fost o vorbire în limbi străine omeneşti

Mai întâi se pune întrebarea: Ce caracter aveau de fapt „limbile“ menționate în Biblie? Cuvântul grec *glossa* consideră limba ca organ al corpului omenesc şi derivă de aici o limbă [limbaj] omenească.

O ilustrare a vorbirii biblice în limbi o găsim doar în Fapte 2:4-13. Aici avem ca să zicem aşa modelul vorbirii în limbi, la care trebuie raportate şi alte pasaje biblice, dacă acceptăm faptul că Scriptura se interpretează pe ea însăşi. *„Şi toți s-au umplut de Duh Sfânt, şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vor-*

bească" (Fap.2:4).

Şi din reacţia ascultătorilor (v.6-11) se vede limpede că la vorbirea în limbi era vorba de *limbi străine omeneşti existente în mod real*, şi anume limbile popoarelor păgâne, de care evreii se ţineau separaţi. Pe baza inspiraţiei supranaturale, ele au fost vorbite prin Duhul lui Dumnezeu de către oameni care nu stăpâneau aceste limbi. Conţinutul vorbirii în limbi ne este arătat de asemenea în acest pasaj: S-au adus la cunoştinţă marile fapte ale lui Dumnezeu. Verbul folosit în v. 4b indică o proclamare, o anunţare sau aducere la cunoştinţă făcută cu putere şi hotărâre (cf. Fap. 2:14; 26:25).

Este evident că vorbirea în limbi din Fapte 2 reprezintă o împlinire a promisiunii lui Isus Cristos din Marcu 16:17. Domnul promite acolo că apostolii vor vorbi în „limbi noi". Din context reiese că nu erau avute în vedere cumva nişte limbi îngereşti supranaturale, ci limbi omeneşti ale popoarelor păgâne, necunoscute discipolilor, în sensul că *nu fuseseră învăţate* de ei. Chiar şi cazurile de vorbire în limbi care sunt menţionate mai târziu în cartea Faptelor urmează modelul din Fapte 2. De pildă, Petru adevereşte că vorbirea în limbi a păgânilor credincioşi din casa lui Corneliu a fost identică cu cea din Ziua Cincizecimii: *„Şi, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca şi peste noi la început"* (Fap.11:15).

Dacă deci darul vorbirii în limbi menţionat în 1.Corinteni 12–14 ar fi altceva decât vorbirea în limbi din Fapte 2, cum presupun unii comentatori, Biblia ne-ar fi împărtăşit lucrul acesta. Nimic din explicaţia dată de Pavel vorbirii în limbi nu indică faptul că el ar fi avut altceva în vedere decât darul limbilor descris în Marcu 16 şi Fapte 2. Expresia „diferite feluri de vorbire în limbi" din 1.Corinteni 12:10, 28 arată că este vorba despre diferite feluri sau „familii" de limbi străine (cf. de ex. familia limbilor indo-europene). În citatul din Isaia existent în 1.Corinteni 14:21, care expli-

că darul vorbirii în limbi, apare cuvântul *„în limbi străine“* (gr. *heteroglossois* = „prin oameni cu o limbă străină“), care confirmă legătura cu Fapte 2:4.

Adesea este citat 1.Corinteni 13:1, unde Pavel spune: *„Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti...*“, pentru a dovedi că „vorbirea în limbi“ ar fi cuprins şi limbile îngereşti. Dar Pavel citează în acest pasaj nişte cazuri presupuse, nişte exagerări intenționate, pentru a lăsa să iasă cu atât mai clar în evidență înalta valoare a dragostei. El a vorbit la fel de puțin în limbi îngereşti pe cât cunoştea toate secretele sau avea *toată* credința sau şi-a dat corpul să fie ars. O asemenea presupunere dată ca exemplu nu este în orice caz o bază solidă scripturală pentru a clădi pe ea o dogmă care contrazice mărturia clară din Fapte 2.

În plus, este mai degrabă improbabil ca îngerii sfinți din cer să vorbească cu adevărat limbi diferite; încurcarea limbii (Gen.11:7) este de fapt o judecată divină peste omenirea păcătoasă. Putem deci să constatăm: *Potrivit mărturiei Bibliei, darul vorbirii în limbi este capacitatea supranaturală de a vorbi în limbi omeneşti străine pe care vorbitorul nu le cunoaşte în mod natural*.

Vorbirea biblică în limbi a fost un semn de trecere la o altă dispensație

Dacă facem abstracție de toate speculațiile, experiențele şi învățăturile omeneşti şi întrebăm pur şi simplu Biblia de ce a dat Dumnezeu de fapt vorbirea în limbi Bisericii, dăm peste un răspuns uimitor de simplu şi de clar, care ar putea fi totuşi neobişnuit pentru mulți.

Cheia pentru înțelegerea doctrinară a vorbirii în limbi noutestamentare n-o putem găsi în Fapte, unde ne sunt arătate doar exemple ale utilizării ei. Învățătura Cuvântului lui Dumnezeu pentru Biserică o găsim în epistolele apostolilor şi profeților! În mod foarte logic ni se explică sensul şi scopul dorit de Dumnezeu pentru adevărata vorbire

în limbi în afirmațiile doctrinare din 1.Corinteni 14. Pavel critică în tot capitolul folosirea greşită a vorbirii în limbi în adunările bisericii corintenilor şi arată apoi rostul propriu-zis al acestui dar:

„În Lege este scris: ‚Voi vorbi norodului acesta prin altă limbă şi prin buze străine, şi nici aşa nu Mă vor asculta, zice Domnul'. Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioşi, ci pentru cei credincioşi" (1.Cor.14:21-22).

În această importantă afirmație doctrinară a Scripturii, căreia nu i se dă cu adevărat atenție, ne sunt revelate trei fapte fundamentale despre vorbirea biblică în limbi:

1. Ea serveşte de semn.

2. Ea nu se adresează credincioşilor, ci necredincioşilor.

3. Ea nu se adresează creştinilor dintre păgâni, ci evreilor.

1. Limbile sunt un semn: Semnele pe care Domnul Isus Însuşi le-a făcut în Israel împreună cu cei pe care i-a însărcinat trebuiau să dovedească mesajul divin al Regatului (Împărăției) care venise şi pe cel mai mare Profet, Regele Însuşi (cf. Evr.2:3-4). Predicarea apostolilor după Ziua Cincizecimii a fost şi ea sprijinită prin semne. În Marcu 16:17-20 găsim promisiunea pentru vestirea evangheliei de către apostoli: ea trebuia să fie confirmată prin semne miraculoase, care sunt relatate în Fapte, cu excepția unuia singur. Printre acestea se află vorbirea în limbi noi. În v. 20 este confirmată în mod categoric împlinirea promisiunii în lucrarea apostolilor. Şi darurile cu valoare de semn, care i-au fost date Bisericii Primare pe timpul predicării apostolilor (1.Cor.12), trebuiau să servească acestui scop.

Vorbirea în alte limbi, după învățătura clară a Scripturii, nu este un soi de rugăciune; nu numai că nu există nicio poruncă în Biblie de *a te ruga* în limbi, dar Pavel declară că ea e chiar greşită, falsă. De asemenea, nu este un dar de

revelație, prin care Dumnezeu ar vrea să comunice Bisericii secrete sau mesaje – pentru aceasta, El a dat darul profeției şi al cunoştinței. Ea este un *semn* şi nu o sursă de putere. Şi în Marcu 16:17 sunt numite limbile noi un *semn*.

2. Vorbirea în limbi se adresează necredincioşilor. Prin semne, adică efectele miraculoase supranaturale ale lui Dumnezeu, El a vorbit în mod plastic unor necredincioşi, pentru a le adeveri autoritatea divină a mesajului Său salvator. Semnele biblice, autentice nu se adresează în principiu unor credincioşi născuți din nou, căci aceştia au mărturia interioară a Duhului Sfânt; credința lor nu are nevoie de vederea unor minuni. Vorbirea biblică autentică în limbi este în esență destinată necredincioşilor – lucru aflat în contrast net cu „vorbirea în limbi" carismatică, care se adresează predominant unor credincioşi. Vorbirea în limbi avea totuşi la început şi printre evreii credincioşi o misiune limitată, şi anume pentru că într-o anumită privință ei erau încă „necredincioşi" – ei nu puteau să creadă că Dumnezeu îi salvează pe păgâni numai pe baza harului, fără circumcizie şi Lege.

3. Vorbirea în limbi este un semn pentru Israel: A treia afirmație fundamentală din acest pasaj este: Limbile sunt un semn care se adresează special Israelului, nu păgânilor! Din punctul de vedere al Bisericii de odinioară (şi de azi) existau două feluri de necredincioşi: evrei necredincioşi şi păgâni necredincioşi. Semnul limbilor este deci, cum arată fără echivoc cuvântul citat de Pavel din Isaia 28:11-12, *destinat în esență evreilor necredincioşi: „Ei bine! Prin nişte oameni cu buze bâlbâitoare şi cu vorbirea străină va vorbi <u>poporului acesta</u> Domnul"*. Dacă cercetăm folosirea vorbirii în limbi în cartea Faptelor, vedem *că în fiecare caz de vorbire în limbi evreii erau „grupa-țintă" pentru acest semn.*

Vorbirea în limbi ca semn al judecății pentru Israelul împietrit

Pasajul din Isaia arată de asemenea limpede că semnul vorbirii în limbi pentru Israelul necredincios a fost un semn de judecată. Acesta este un punct de vedere foarte esențial, care e adesea greşit înțeles astăzi. În toate timpurile, credincioşii trăiesc din Cuvântul viu şi puternic al lui Dumnezeu care Îl revelează şi îi învață pe oameni, care le dă cunoştință şi înțelepciune. Dumnezeu doreşte ca prin Cuvântul Său oamenii să ajungă la cunoaşterea adevărului Său.

De aceea, orice vorbire a lui Dumnezeu este o vorbire într-o limbă omenească înțeleasă, în limba pe care pot oamenii s-o audă şi s-o înregistreze. De aceea, este un semn zguduitor al împietririi Israelului şi al judecății viitoare dacă Dumnezeu trebuie să spună în Isaia 28:7-13:

„Dar şi ei se clatină de vin, şi băuturile tari îi ameţesc; preoți şi proroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au ameţeli din pricina băuturilor tari; se clatină când prorocesc, se poticnesc când judecă... ‚Pe cine vrea El [Dumnezeu] să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături... Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare şi cu vorbirea străină va vorbi poporului acesta Domnul. El îi zicea: ‚Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!‘ Dar ei n-au vrut să asculte, şi pentru ei cuvântul Domnului va fi: ‚Învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo‘, ca mergând, să cadă pe spate şi să se zdrobească, să dea în laț şi să fie prinşi“.

Întrucât Israelul n-a vrut să audă vorbirea inteligibilă a lui Dumnezeu de-a lungul secolelor, El S-a decis să-i vorbească ca judecată cu o vorbire neînțeleasă. Când Dumnezeu nu mai vorbeşte limpede şi inteligibil, ci voalat şi neînțeles, atunci aceasta înseamnă judecată! Aceasta s-a vă-

zut deja în predicarea prin parabole făcută de Domnul Israelului (cf. Mt.13:10-15: *„De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, şi măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg“*). Aceasta se aplică foarte bine vorbirii în limbi străine către acest popor.

În situația concretă a profeției lui Isaia, ca şi în situația de după Ziua Cincizecimii, vorbirea în limbi neînțelese ale păgânilor a fost amenințarea cu judecata şi distrugerea prin armatele păgâne. Profeției lui Isaia i-a urmat odinioară agresiunea armată a Asiriei asupra Israelului; vorbirii în limbi din Ziua Cincizecimii în Ierusalim i-a urmat cam 40 de ani mai târziu invazia soldaților lui Titus, care au făcut apoi Ierusalimul una cu pământul şi au distrus templul. În aceasta putem porni de la faptul că locuitorii din Ierusalim au auzit din gura soldaților romani (care proveneau din toate părțile Imperiului Roman) exact aceleaşi limbi ale păgânilor ca şi odinioară în Ziua Cincizecimii din gura discipolilor!

Acum este explicabil de ce nici Domnul Însuşi, nici trimişii Săi nu dăduseră înainte de crucificare şi înviere semnul limbilor față de Israel. De abia după ce Israelul a refuzat oferta Regatului prin Mesia al său şi L-a crucificat, Dumnezeu a revelat prin limbi respingerea Israelului care urma să se producă, legată de un ultim apel la întoarcere la Dumnezeu.

Prin urmare, înțelegem vorbirea în limbi a discipolilor din Fapte 2 ca o vorbire a lui Dumnezeu cu valoare de semn adresată evreilor necredincioşi. Ea trebuia să le arate: Dacă nu vă pocăiți, atunci vorbirea lui Dumnezeu pentru voi va deveni neînțeleasă. Dumnezeu nu vă va mai oferi salvarea Sa, pe care ați refuzat-o tot mereu, ci vă va vorbi prin soldați păgâni şi vă va împrăştia în toate direcțiile.

Vorbirea în limbi ca semn pentru trecerea salvării spre păgâni

Vorbirea în limbi, în esența ei, a fost un *semn legat de salvare*. El nu anunța numai judecata Israelului care era pe cale să se producă, ci și *trecerea salvării spre popoarele păgâne*, care până atunci fuseseră excluse în general de la salvare și de la comuniunea cu Dumnezeu. Era un semnal în legătură cu salvarea, referitor la faptul că acum faptele mărețe ale lui Dumnezeu erau anunțate în limbile popoarelor păgâne. Până atunci, mesajul salvării fusese aproape exclusiv făcut cunoscut în limba ebraică poporului Israel.

Mesajul legat de salvare al vorbirii în limbi era acesta: din cauza respingerii lui Mesia, Dumnezeu îl va da la o parte pe Israel, străvechiul Său popor cu care a făcut legământ, în timp ce popoarele păgâne aveau pentru prima oară acces la această salvare, experimentaseră și li se făcuseră cunoscut faptele mărețe ale lui Dumnezeu (cf. Rom. 11). Era și o aluzie simbolică la misterele sau tainele lui Cristos, în care era demolat peretele despărțitor dintre evrei și păgâni, și din amândoi era plăsmuit un Corp, așa cum ne revelează Efeseni 2:18-19: *„Căci prin El* [Cristos] *și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“*.

Această *funcție de semn privind salvarea* arată încă o dată limpede de ce „limbile“ biblice nu erau o bolboroseală extatică și nici limbi îngerești, ci limbi străine existente, vorbite de păgâni. Ce clară și logică este lucrarea lui Dumnezeu! Scopul și mijloacele coincid perfect. Potrivit pasajului citat din Isaia 28, în cazul vorbirii în limbi trebuie să fi fost vorba despre limbi străine vorbite de păgâni, altfel acest semn n-ar fi avut niciun rost.

În modul de acțiune al lui Dumnezeu nu găsim nimic mistico-irațional, chiar dacă noi înșine nu înțelegem totdeauna logica și claritatea Sa perfectă. Din afirmațiile

Scripturii privind funcția vorbirii în limbi trebuie să tragem concluzia că în epoca apostolică ea a fost folosită de Dumnezeu în principiu ca semn miraculos avertizator față de evreii necredincioşi; locul ei nu era de fapt în adunarea Bisericii, ci în evanghelizarea printre evrei, aşa cum a procedat Pavel în mod consecvent în orice loc îi întâlnea (cf. 1.Cor.14:18-19).

Sensul vorbirii în limbi în cadrul Bisericii

Era logic ca semnul vorbirii în limbi să apară în cadrul acțiunii de salvare a lui Dumnezeu la marele punct de cotitură, când odată cu convertirea lui Corneliu au fost primiți şi păgânii în Corpul de oameni salvați al Bisericii. În timp ce după Ziua Cincizecimii nici la cei 3000, nici la convertirile ulterioare nu se menționează o vorbire în limbi, aceşti păgâni vorbesc în limbi ca în Ziua Cincizecimii în fața ochilor uimiți ai creştinilor dintre evrei. Efectul acestui semn asupra evreilor care credeau în Cristos, ce încă nu-şi puteau imagina că salvarea putea să ajungă şi la alții decât la israeliți, este evident: *„După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu şi au zis: Dumnezeu a dat deci şi Neamurilor pocăință, ca să aibă viața"* (Fap.11: 18).

Aici putem vedea de ce vorbirea în limbi ca semn legat de salvare la începutul Bisericii, care mai întâi a fost alcătuită exclusiv, iar mai târziu predominant din evrei, avea şi o funcție *interioară*, chiar dacă aceasta era subordonată funcției exterioare: Mult timp le-a fost greu credincioşilor crescuți în tradiția evreiască să înțeleagă şi să accepte misterul sau taina legată de salvare a Bisericii, aşa cum i s-a revelat în special lui Pavel. Ei au rămas plini de zel pentru Lege, întrucât Dumnezeu Însuşi le revelase deja că evreii şi neevreii nu puteau dobândi salvarea prin Lege şi circumcizie, ci numai prin credința în Isus Cristos, şi că în Cristos nu conta nici circumcizia, nici necircumcizia, ci

faptul de a fi o creație nouă (Gal.6:15).

Din acest fapt au rezultat tensiuni, intensificate şi mai mult de apariția unor învățători iudaizatori, care voiau să-i oblige pe păgâni la circumcizie şi ținerea Legii. Aceste tensiuni erau aşa de profunde, încât chiar şi Petru a devenit oscilant (cf. Gal.2:11-14). În Scrisorile lui Pavel recunoaştem tot mereu cum a trebuit el să apere adevărul Bisericii, în care noi toți suntem una în Cristos.

Este evident că şi apariția vorbirii în limbi la discipolii evrei ai lui Ioan în oraşul păgân Efes, în care avea să ia ființă curând prin lucrarea lui Pavel o biserică mixtă, ține de acest context (cf. Fap.19:1-10). Prin faptul că faptele mărețe ale lui Dumnezeu au fost predicate în limbi străine, neevreieşti, creştinilor evrei li se aminteşte că salvarea a ajuns şi la păgâni, că ambii, evrei şi neevrei aveau acces la Dumnezeu numai în credința în Isus Cristos, nu prin Lege.

Probabil că acesta este motivul pentru care darul vorbirii în limbi, care era adresat înainte de toate în exterior, evreilor necredincioşi, în epoca apostolică putea juca un rol temporar şi limitat ca importanță în adunările Bisericii. Acest efect evident al Duhului Sfânt era o indicație clară a lui Dumnezeu că planul Său suveran era acela de a da la o parte Israelul şi Legea şi a-i salva acum prin credință şi pe păgânii care nu făceau parte din Biserică. Evreii şi neevreii aveau acum acelaşi acces la Dumnezeu – şi anume numai pe baza harului, fără concursul Legii. Spre aceasta îi îndreptau tot mereu predicarea marilor fapte ale lui Dumnezeu legate de salvare în limbile străine ale păgânilor pe evreii credincioşi care ascultau.

Vorbirea în limbi ca semn legat de salvare ținea încă de epoca apostolică

Din faptul că vorbirea în limbi era un semn destinat evreilor se explică şi motivul pentru care acest dar cu valoare de semn a încetat de la sine când şi-a împlinit scopul:

„limbile vor înceta“ (1.Cor.13:8). Odată cu înăbuşirea sângeroasă a revoltei poporului evreu de către romani în anul 70 d.Cr. s-a adeverit mesajul semnului limbilor ca judecată adresat Israelului: Ierusalimul a fost distrus, serviciul divin din templu a fost desfiinţat, poporul a fost împrăştiat printre toate popoarele pământului. Dumnezeu judecase Israelul şi-l pusese deoparte pentru timpul harului, ca să-Şi aducă salvarea la păgâni.

Ca urmare a crescut puternic în Biserică numărul creştinilor neevrei în comparaţie cu creştinii evrei, iar spre sfârşitul epocii apostolice tensiunile dintre credincioşii evrei şi cei neevrei n-au mai jucat în mod vădit un rol esenţial. De asemenea, limbile îşi îndepliniseră misiunea ca semn al unei tranziţii în legătură cu salvarea. Darul cu valoare de semn al vorbirii în limbi devenise inutil şi a încetat, cum fusese expres şi clar anunţat în Cuvântul lui Dumnezeu (cf. 1.Cor.13:8).

b) Vorbirea în limbi carismatică în perspectivă biblică

Vorbirea în limbi biblică, aşa cum am văzut, a fost un dar cu valoare de semn în legătură cu salvarea, o vorbire supranaturală în limbi străine adresată evreilor necredincioşi, cărora Dumnezeu voia să le arate că va lua salvarea de la ei şi o va da păgânilor. Era un dar bun, divin – dar el, ca toate darurile, a fost dat *„spre folosul altora“* (1.Cor.12:7), aşa cum I-a părut util lui Dumnezeu. Când scopul lui s-a împlinit, acest dar a încetat să existe. Ţinând seama de aceste lucruri, cum trebuie să evaluăm vorbirea în limbi penticostalo-carismatică apărută în secolul 20?

„Vorbirea în limbi“ carismatică este de alt gen decât vorbirea în limbi biblică

Mulţi carismatici de astăzi recunosc că dogma penticostală a „vorbirii în limbi“ ca semn necesar al primirii Duhului este nebiblică. Biblia ne învaţă că fiecare credin-

cios primeşte Duhul Sfânt în clipa în care crede (Gal.3:14) şi că prin aceasta e botezat prin Duh în Corpul lui Cristos (1.Cor.12:13). Pavel adevereşte pentru epoca apostolică, pe când exista încă o vorbire în limbi autentică, că nu fiecare credincios vorbeşte în limbi (1.Cor.12:30). Vorbirea biblică în limbi nu era gândită ca semn al naşterii din nou, ci ca semn adresat Israelului în legătură cu salvarea.

Dimpotrivă, vorbirea carismatică în limbi este foarte adesea un semn al faptului că nişte credincioşi au primit un duh de o altă natură, pe care nu l-au primit la convertirea lor (2.Cor.11:4). Aceasta spune 1.Corinteni 12: De îndată ce ajungem în Corp, Dumnezeu ne indică „funcția ca dar“ pe care o avem în Corp, nu doar mai târziu.

Niciun credincios n-a primit odinioară vorbirea carismatică în limbi la convertirea lui – decât în cazul că s-a convertit sub influența directă a duhului fals al acestei mişcări. Vorbirea în limbi apare de abia în clipa în care nişte credincioşi induşi în eroare caută „botezul în Duh“ sau ajung sub influența duhului de rătăcire. De aceea, acest „dar“ este de regulă un semn pentru primirea unui duh demonic de rătăcire.

Vorbirea în limbi carismatică este lăudată ca mijloc de „autoedificare“ pentru credincioşi. Ea este chipurile o sursă de sfințenie, de eliberare de aşa-zise poveri demonice, o sursă de putere, conduce în prezența lui Dumnezeu, dă autoritate, etc. Vorbirea biblică în limbi a fost dimpotrivă un dar cu valoare de semn, practicat în primul rând față de nişte evrei necredincioşi şi care nu trebuia să fie folosit în rugăciune.

Este ceva tipic pentru învățăturile greşite că aici se clădesc pe o singură propoziție, care în plus e complet denaturată în sensul ei original, o mulțime de afirmații care nu pot fi dovedite nicăieri în Biblie. Dacă vorbirea în limbi este o sursă aşa de importantă şi de multilaterală de edificare, Biblia ar fi prezentat aceste lucruri pe larg şi în alt

loc şi ar fi recomandat expres rugăciunea în limbi. Apostolul Pavel vorbeşte în 1.Corinteni 14:4 pe un ton mustrător de faptul că cel ce vorbeşte în limbi neînţelese se edifică doar pe sine, în timp ce ar trebui să edifice de fapt Biserica.

Cine a făcut personal experienţe cu mişcarea carismatică trebuie să mărturisească faptul că eliberarea de temeri, mânie, ură ascunsă şi porniri carnale în cazul vorbitorilor în limbi se află în faţa unei realităţi complet diferite: teama, lipsa de iertare, constrângerile carnale, gândurile păcătoase, rebeliunea, etc. fac parte din cotidianul trist al credincioşilor carismatici. Se relatează într-adevăr despre unele sentimente înşelătoare şi trăiri, dar *roadele* acestui dar îi fac de minciună pe învăţătorii carismatici; cu siguranţă că ele nu sunt roadele Duhului Sfânt. Dimpotrivă, nu rareori se pot observa aroganţă, gânduri de imoralitate, depresii şi influenţe demonice la asemenea oameni care s-au deschis duhului carismatic şi practică vorbirea în limbi.

Afirmaţia că „rugăciunea în limbi“ se află pe o treaptă deosebit de înaltă a rugăciunii, ba chiar cea mai înaltă de comuniune cu Dumnezeu dă de gol caracterul mistico-păgân al acestei învăţături. Concepţia că un credincios ar fi deosebit de aproape de Dumnezeu dacă rosteşte lucruri despre care nu ştie nimic este total străină de Fiinţa lui Dumnezeu şi de tot ce afirmă Sfânta Scriptură.

Dumnezeu vrea o rugăciune *conştientă* care se bazează pe *cunoaşterea* lui Cristos şi pe harul Său şi include întreaga personalitate a credinciosului. Numai demonii abuzează de oameni ca de nişte unelte inconştiente, lipsite de voinţă, şi de canale prin care îşi trimit mesajele. Dumnezeu l-a creat pe om cu conştienţă şi voinţă, iar Duhul Sfânt include totdeauna conştienţa şi voinţa omului în lucrarea Sa (cf. 1.Cor.14:32).

3. „Vorbirea în limbi“ carismatică constă (aşa cum trebuie să recunoască orice carismatic) cam 95% din bâiguit extatic, care nu poate fi atribuit niciunei limbi omeneşti

existente, în timp ce vorbirea biblică în limbi consta exclusiv din limbi străine reale vorbite de păgâni (Fap.2; 1.Cor. 14:21), care trebuiau să fie *traduse* în biserică, pentru ca sensul clar al celor spuse să fie înțeles de alții.

Vorbirea în limbi carismatică este folosită în biserici ca mijloc pentru mesaje profetice care iau ființă prin „interpretarea" vorbirii în limbi (şi nu rareori mult mai lungi decât vorbirea în limbi propriu-zisă). În Cuvântul lui Dumnezeu nu se spune că vorbirea în limbi autentică ar fi conținut revelații sau mesaje profetice adresate Bisericii; aceasta ar fi în contradicție cu funcția ei de semn pentru evreii necredincioşi.

Practica carismatică arată paralele puternice cu profeția păgână a „artei prezicerii", aşa cum era ea practicată de exemplu în oracolele de la Delphi: Un medium demonic, Phytia, era transpusă în transă de un fum care o învăluia şi rostea sunete nearticulate enigmatice, un soi de vorbire în limbi demonică. Acest mesaj „inspirat de duh" a fost apoi interpretat de un profet în limbă înțeleasă, iar „interpretarea" nu era o traducere literală, ci o redare liberă a „mesajului în limbi". Aceste practici păgâne sunt departe de profeția biblică ca vorbire directă, clară, condusă de Duh.

Vorbirea carismatică în limbi vine de la un duh înşelător

Dacă vrem să ne conformăm poruncii: *„Cercetați duhurile,* [ca să vedeți] *dacă sunt de la Dumnezeu"* (1.Io.4:1), atunci trebuie să pornim de la faptul că adevăratul Duh Sfânt Se ține complet şi în toate de ceea ce a scris El Însuşi în Cuvântul Său; ca Duh al adevărului nu va acționa niciodată în contradicție cu Sfânta Scriptură. Dimpotrivă, un duh fals care induce în eroare se recunoaşte după faptul că el – deşi poate să-şi dea o aparență biblică în scopul de a înşela – în cele din urmă acționează împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Potrivit acestui standard trebuie să spunem că vorbirea

carismatică în limbi este fundamental diferită de cea pe care o adevereşte Sfânta Scriptură. Originea ei se află la urma urmelor într-o inducere în eroare printr-un duh fals; nu este un dar al lui Dumnezeu, ci o falsificare demonică.

În unele cazuri se poate ca vorbirea în limbi să fie de origine doar psihică, un bâiguit sau bolboroseală fără sens, apărută în suflet, poate din dorința de a „aparține unei grupări". *Trebuie însă să pornim de la faptul că duhurile înşelătoare folosesc de multe ori limba credinciosului carismatic pentru a rosti mesaje inspirate demonic, blasfemii şi chiar închinare adusă lui Satan*. Cu siguranță că Adversarul, când l-a adus pe credincios până acolo încât să se deschidă înaintea unui duh fals, nu va pierde ocazia de a blasfemia, dezonora şi pângări numele Domnului şi de a-şi satisface dorința cea mai arzătoare (cf. Mt.4:9; 1.Cor. 12: 3).

Aici trebuie să emitem o avertizare solemnă tuturor celor care se deschid în mod uşuratic duhului penticostalo-carismatic! Tot mereu se adevereşte că nişte credincioşi care cunosc limbi rare au auzit în adunările penticostale vorbiri în limbi care conțineau blasfemii şi închinare adusă lui Satan.

Faptul că penticostalii relatează trăiri opuse, în care vorbirea în limbi conținea laudă adusă lui Dumnezeu, nu este o contradovadă. Chiar dacă presupunem că aceste exemple sunt adevărate, lucrul acesta se poate baza şi pe tactica de înşelare a Adversarului, care poate imita absolut divinul şi binele, pentru a-şi legăna în siguranță victimele înşelării sale.

Momeala mistică a înşelătorului şi Cuvântul clar al lui Dumnezeu

Efectul miraculos chipurile edificator şi zugrăvit în culori luminoase ale vorbirii în limbi este o momeală iscusită cu care duşmanul vrea să-i aducă pe nişte creştini necon-

solidați sau ajunși în ispită să se deschidă duhului său de înşelare. Este cu adevărat înşelător să ți se ofere un mijloc care poate produce de fiecare dată, în mod automat şi astfel în mod magic, bunăstare, edificare şi putere. Gângăvitul în limbi neînțelese devine un fel de mantră, o tehnică despre care se spune că produce efecte spirituale.

Toate acestea sunt în constrast total cu Ființa şi lucrarea lui Dumnezeu. El S-a revelat în CUVÂNT (Logos), în Cristos, Fiul Său, prin care a vorbit oamenilor, ne-a binecuvântat în Cristos cu orice binecuvântare spirituală în regiunile cereşti.

Totuşi, noi nu primim niciodată această binecuvântare prin acțiuni şi tehnici magice. La Dumnezeu nu există nimic magic. Toată binecuvântarea Sa este har, grație, favoare, dar bun de sus, pe care Tatăl îl dă de bunăvoie copiilor Săi. De aceea, edificarea autentică are loc totdeauna prin relația de credință şi încredere marcată de iubire şi ascultare. Cuvântul viu şi puternic al lui Dumnezeu e cel mai important dar al Său pentru edificarea noastră (Fap.20:32). Acest cuvânt clar, inteligibil, purificat de şapte ori (Ps.12: 7) nu acționează totuşi automat, ci numai în măsura în care îl primim într-o inimă umilă, ascultătoare şi de asemenea îl exteriorizăm printr-o umblare spirituală.

Dacă citim încă o dată cuvintele solemne din Isaia 28 despre profeții care se clatină pe picioare şi preoții beți, atunci nu putem scăpa de impresia că este o expresie a judecății sfinte de la casa lui Dumnezeu dacă în secolul 20 nişte oameni rostesc nişte cuvinte neînțelese în numele lui Isus Cristos clătinându-se ca nişte oameni beți spiritualiceşte. Dacă Dumnezeu permite ca astăzi, într-o vreme de apostazie şi înşelare, să apară în creştinătate nişte limbi neînțelese, duşmănoase, atunci aceasta înseamnă judecată, şi lucrul acesta are loc deoarece omul nu a vrut să audă Cuvântul clar, înțeles al lui Dumnezeu.

Un adevărat copil al lui Dumnezeu nu are nevoie de

darul falsificat al vorbirii carismatice în limbi; el are resurse prețioase de edificare spirituală autentică: comuniunea interioară cu Cristos şi cu Tatăl în Duhul Sfânt, creşterea în cunoaşterea lui Cristos, Cuvântul lui Dumnezeu, comuniunea realizată de Duh cu credincioşii. În definitiv, Domnul Isus Cristos este Cel care în plinătatea Sa ne dă tot ce avem nevoie, care e totul pentru noi, care ne edifică până la starea deplină de maturitate şi câştigă prin aceasta formă în noi.

3. Lupta împotriva demonilor? Scoaterea demonilor şi „războiul spiritual“ în perspectivă biblică

În mişcarea penticostală şi încă şi mai mult în mişcarea carismatică, aşa-zisa „luptă spirituală împotriva forțelor întunericului“ ocupă un spațiu mare. Această mişcare se laudă că are o autoritate specială față de Satan şi față de demonii săi. Ea se bizuie în acest sens pe darul miraculos apostolic cu valoare de semn al scoaterii (exorcizării) de demoni (cf. Mt.10:8; Mc.16:17; Fap.19:12), ca şi pe promisiuni ca cea din Luca 10:19.

Totuşi, raporturile multor carismatici şi penticostali care urmează aceste învățături cu forțele întunericului sunt oare protejate cu adevărat biblic? Au ei cheia pentru victoria împotriva lui Satan – sau sunt ei de fapt înşelați de Adversar şi luați captivi? Vrem să examinăm foarte pe scurt învățăturile şi practicile lor în lumina Bibliei.

a) Învățături demonice carismatice

Puterea diavolului şi a duhurilor sale rele joacă un rol foarte mare în gândirea şi chiar în viața multor penticostali şi carismatici. În timp ce criticii liberali ai Bibliei neagă existența diavolului şi acționează în aşa fel, de parcă n-ar exista absolut deloc o lume rea a duhurilor, mulți carismatici şi penticostali introduc o serie întreagă de învățături

nebiblice care exagerează puterea Adversarului şi îi atribuie lucruri pe care Biblia nu i le recunoaşte.

Aceasta se referă mai ales la chestiunea puterii pe care ar putea s-o aibă diavolul în viaţa unui copil al lui Dumnezeu. Biblia arată foarte clar că orice păcătos nenăscut din nou se află sub puterea diavolului şi este ghidat şi folosit de el. Dar cât îi priveşte pe copiii lui Dumnezeu, citim în Epistola către Coloseni o promisiune minunată:

„Mulţumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor" (Col.1:12-14).

Biblia ne mai învaţă că un copil adevărat al lui Dumnezeu nu mai este sub sfera de putere a întunericului, ci a avut loc o schimbare de poziţie fundamentală, extrem de importantă: pe baza salvării prin sângele lui Isus Cristos, el a fost salvat şi scos din sfera de domnie a lui Satan şi transpus în sfera de domnie a Domnului Isus.

Aceasta înseamnă concret: Un copil al lui Dumnezeu nu mai poate fi posedat, controlat de puterea diavolului. El nu poate avea în sine duhuri rele, şi nici „duhuri de boală". El este liber faţă de orice blesteme şi legături, care poate că ar avea vreo pretenţie de la natură asupra lui prin păcatele strămoşilor săi, înainte de a deveni proprietatea lui Isus Cristos (cf. Ex.20:5), căci este scris:

„Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care-l moşteniserăţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur şi fără prihană" (1.Pt.1:18-19; cf. Gal.3:13-14).

Biblia arată într-adevăr că un copil al lui Dumnezeu poate fi atacat şi ispitit în diferite feluri de către adversar; pot exista atacuri de exemplu asupra sănătăţii misionarilor sau/şi atacuri asupra gândurilor şi emoţiilor, atacuri din

cauza unor oameni stăpâniți de Dușman sau împrejurări vitrege. Împotriva lor, credincioşii nu se apără însă prin exorcizări, porunci date demonilor sau abuzuri spiritiste, ci prin împotriviri în credință (cf. 1.Pt.5:9; Iac.4:7), prin sabia Cuvântului lui Dumnezeu (Ef.6:17; cf. Mt.4:4), prin rugăciune la Domnul (nu ne adresăm diavolului, ci-L invocăm în rugăciune pe Domnul nostru).

Un alt domeniu sunt situațiile în care un copil al lui Dumnezeu a dat prin păcat diavolului prilej şi drepturi, mai ales prin deschiderea în fața unor duhuri oculte (cum ar fi punerea mâinilor făcută de carismatici, acupunctură şi alte tehnici ezoterice de vindecare). Aceasta poate într-adevăr să atragă după sine împovărări şi strâmtorări care în mod normal nu-i sunt permise dușmanului. În acest caz ajută doar pocăința şi în cazul de față o desprindere hotărâtă de punerea mâinilor, terapii, etc.; atunci, copilul lui Dumnezeu va redeveni liber.

Învățăturile oculte penticostale şi carismatice îi atribuie totuşi lui Satan o putere mult mai mare decât are acesta potrivit învățăturii Bibliei şi în realitate. Satan nu este altceva decât un înger căzut, o creatură dependentă, care nu poate face nimic împotriva atotputerii lui Dumnezeu, a ceea ce El n-a permis. În învățăturile demonice inspirate dintr-o sursă dubioasă, carismaticul atribuie adversarului o putere foarte mare şi-L reprezintă în mare măsură pe Dumnezeu ca fiind fără putere.

Potrivit acestor învățături greşite, un creştin credincios este expus diavolului în multe domenii şi este asediat şi locuit de duhuri rele, astfel încât se poate apăra contra lor numai prin tehnici speciale. Astfel, după părerea multor carismatici, multe, dacă nu toate bolile, sunt cauzate de duhuri rele. Pentru ei există un „duh al astmului“, un „duh al cancerului“ şi multe duhuri asemănătoare, care trebuie scoase, respectiv trebuie să li se poruncească, pentru a avea loc vindecarea.

Şi nişte păcate şi legături păcătoase, pe care învățătura biblică le atribuie cărnii şi pentru care îi face responsabili pe oamenii înşişi, potrivit acestor învățături greşite sunt produsul unor împovărări demonice, respectiv duhuri care locuiesc în om. Nişte lucruri precum minciuna, izbucnirile de mânie sau chiar şi fumatul provin chipurile de la demoni, care trebuie scoşi.

Pe lângă aceasta, după părerea lor credinciosul mai este legat şi de blesteme de la strămoşi. Dacă o străbunică a practicat vrăjitoria, strănepotul credincios este din această cauză sub puterea lui Satan şi trebuie mai întâi să fie eliberat de către nişte „consilieri spirituali plini de autoritate", care trebuie să afle sursa împovărării, deseori prin viziuni sau întrebări adresate demonilor.

b) Scoaterea demonilor – eliberare sau cădere în laț?

Când carismaticii diagnostichează o „împovărare demonică" la un credincios, pentru ei este în cele mai multe cazuri recomandabilă o „consiliere pentru eliberare", care e exercitată prin învățături speciale, pentru care nu există nicio bază în Biblie şi care are urmări foarte periculoase pe plan spiritual.

În această consiliere ocultă există în principiu două procedee diferite, care sunt folosite cel mai adesea unul lângă celălalt: 1. *„Dezlegarea de legături"* printr-un „consilier" înzestrat cu autoritate specială, pentru care e citat de cele mai multe ori Matei 18:18 ca „dovadă biblică". 2. *Adresarea precisă şi scoaterea de demoni*, care sunt numiți direct cu numele şi cărora li se dau porunci să iasă afară. În acest sens sunt date exemplul Domnului Însuşi (cf. de ex. Mt. 17:14-21), ca şi porunca Domnului dată discipolilor Săi (Mt.10:5-10).

Cu toate acestea, legarea şi dezlegarea sunt complet neBiblice, pentru că Matei 18 se referă limpede în context la disciplinarea din biserică şi la excluderea, respectiv repri-

mirea unui credincios făcută de biserică şi în niciun caz la „dezlegarea“ unor legături demonice. Dacă un copil al lui Dumnezeu a păcătuit şi a căzut cu adevărat în laț, atunci se poate elibera iarăşi numai prin pocăință personală, mărturisire a păcatelor şi propria renegare a practicilor oculte, nu prin „rugăciunea de dezlegare“ rostită de un terț. Domnul l-a eliberat deja de legăturile vechii vieți, respectiv de ale strămoşilor.

Şi practica de exorcizare este nebiblică şi un abuz, dar lucrul acesta e observat de abia când cineva studiază Biblia mai cu atenție. Scoaterile de demoni făcute de Domnul şi de apostoli au fost semne miraculoase, iar semnele se adresează în principiu necredincioşilor; credincioşii au în fond Cuvântul în care să creadă. *În mod logic, toate exorcizările relatate în Noul Testament au fost făcute exclusiv unor necredincioşi*. Ca şi alte semne miraculoase, ele erau o demonstrație limitată în timp a puterii lui Dumnezeu şi a lui Mesia.

În principiu, ele nu sunt nici necesare, nici utile pentru mărturia Bisericii. Credincioşii nu au nevoie de exorcizări, căci au fost eliberați de Domnul Însuşi (cf. Io.8:36). În cazul necredincioşilor, ele ar fi eficiente doar parțial, căci dacă necredinciosul nu se convertește, diavolul îl readuce cu uşurință la starea în care e legat; în fond, el are drepturi asupra unui păcătos nesalvat (cf. Mt.12:43-45). Cazul biblic normal este ca un om împovărat de demoni să se convertească la Domnul, şi atunci va fi liber fără vreun ritual de exorcizare, fără semne însoțitoare audibile sau vizibile.

Exorcizările lui Cristos şi ale apostolilor Săi au fost doar un caz excepțional în care puterea lui Dumnezeu a fost demonstrată prin faptul că duhurile au fost nevoite să se exprime, şi ieşirea lor din persoana respectivă a fost vizibilă pentru toți. Înainte de epoca apostolică şi după aceea este valabil principiul divin că adresarea către demoni şi legarea lor este de fapt interzisă (cf. Dt.18:11). Exorcizarea nu

este în sine ceva bun şi divin; în păgânism se practică de mii de ani o exorcizare magico-ocultă.

Pericolul „consilierii de eliberare“

Greşeala care stă la baza „serviciului de consiliere“ *constă dintr-o intervenție arbitrară nesprijinită pe Cuvântul lui Dumnezeu în sfera de putere a duhurilor rele*. „Consilierul“ se adresează demonilor şi le vorbeşte personal; el le dă porunci şi le pune pe cât se poate întrebări. O asemenea luare de contact arbitrară şi acțiune asupra duhurilor rele ne este strict interzisă de Cuvântul lui Dumnezeu. *Practica de „eliberare“ e totuna cu necromanția, vrăjitoria şi spiritismul în haină creştină*.

Asemenea practici, legate de învățături pioase-superstițioase privind aşa-zisa putere a demonilor asupra copiilor lui Dumnezeu dă de fapt adversarului posibilitatea de a interveni şi de a se revela viguros, eficace şi viclean cu ocazia unei „eliberări“, ceea ce la rândul său este estimată de consilierii orbiți ca dovadă a unei aşa-zise „posedări“, respectiv „împovărări“. În felul acesta ia ființă un adevărat „cerc vicios“, în care cel ce caută ajutor este adesea lovit tot mai puternic de împovărări demonice, şi încercările de exorcizare se extind tot mai mult.

Rodul unei asemenea „consilieri“ inspirate de un duh de rătăcire nu este o eliberare autentică, ci o cădere şi mai profundă în laţul uneltirilor întunericului; pentru cel ce caută ajutor, ea înseamnă în multe cazuri înşelare şi chin sufletesc, deşi cu siguranță că „eliberatorii“ nu intenționează lucrul acesta. Vom discuta acum cele mai periculoase urmări ale „serviciului de eliberare“.

O stare de tutelă spirituală în loc de pocăință autentică

Întrucât cei mai mulți „consilieri de eliberare“ declară în mod superficial păcatele şi legările din viaţa celor ce caută ajutor ca fiind efectul lucrării demonilor, îi abat de la ade-

vărata rădăcină, cea a vechii naturi păcătoase, şi îi împiedică pe aceştia să-şi recunoască limpede propria responsabilitate pentru aceste păcate şi calea spre o eliberare autentică. *„Eliberarea" fantezistă de aşa-zişi demoni care locuiesc în om devine un înlocuitor pentru o pocăinţă biblică autentică, profundă*. Un pas decisiv spre o adevărată „schimbare a gândirii" şi eliberare, şi anume apucarea şi ţinerea cu credinţă de către om a salvării perfecte care ne este deja dată în Cristos, e împiedicată de-a dreptul prin învăţăturile greşite.

Pe această cale greşită, cel ce caută ajutor nu poate scăpa de legarea sa de păcat. Dacă baza pentru intervenţiile demonilor nu este înlăturată printr-o pocăinţă biblică clară, rezultatul „exorcizărilor" e doar acela că noi „împovărări" se adaugă celor vechi, respectiv le înlocuiesc. Nu numai că cel ce caută ajutor rămâne prins în legările lui, ci intră şi în altele: într-o dependenţă bolnăvicioasă şi nespirituală de „consilierii de eliberare", care trebuie să acţioneze în locul lui şi fără a căror „atotputere" şi „cunoştinţe date prin revelaţii" nu există perspective pentru el de ajutor. În felul acesta, o stare de tutelă [dependenţă] spirituală existentă se adânceşte şi mai mult, şi există pericolul ca cel ce caută ajutor să se prindă tot mai mult de oameni şi să devină astfel un caz cronic care are nevoie de consiliere.

Zdruncinarea vieţii de credinţă

Învăţătura greşită a „eliberării" îi atribuie duşmanului mai multe drepturi şi posibilităţi de influenţare a vieţii unui credincios decât are de fapt. Pe de altă parte, ea falsifică adevărata poziţie a copilului lui Dumnezeu şi neagă eliberarea îndeplinită pe care o posedă acum fiecare credincios în Cristos. În felul acesta, ea slăbeşte şi deformează credinţa celui ce caută ajutor şi îl face fără apărare în faţa şiretlicurilor şi atacurilor duşmanului.

Concepţia inspirată de duşmanul însuşi că în credincios

locuiesc încă diferiți demoni şi că este la discreția lor fără un „consilier cu autoritate“ dă naştere cel puțin la greutăți mari şi ispite; aceste învățături pot aduce victimele mai sensibile şi mai slabe în credință ale unei asemenea „consilieri“ la temeri masive şi la zdruncinare spirituală şi psihică.

În practică, cel ce caută ajutor este înşelat să-şi îndrepte atenția tot mai mult asupra duşmanului şi „manifestărilor“ sale în loc să şi-o îndrepte asupra Salvatorului Isus Cristos şi a victoriei Sale îndeplinite. Lui i se insuflă o credință falsă în puterea duşmanului şi o atitudine deformată şi superstițioasă de aşteptare care deschide uşa influenței adversarului, dându-i acestuia posibilitatea să-l facă confuz. Diavolul capătă astfel o atenție şi o onoare care nu i se cuvin absolut deloc.

În legătură cu asemenea învățături greşite se iveşte un joc „evlavios“ al *gândirii magice*, care este foarte răspândit. Unele practici ale „consilierilor de eliberare“ carismatici au un caracter obiectiv magico-superstițios. Printre acestea se numără teama de obiecte „profanate de demoni“ sau „eficiente“, de blesteme sau acțiuni oculte ale altora care pot avea încă chipurile putere asupra copiilor lui Dumnezeu. Cine crede de exemplu că mai întâi trebuie să elibereze de demoni o casă cu „rugăciuni speciale de eliberare“ şi cu întrebuințarea magică a „sângelui lui Isus“, cine crede că ocultiştii ar avea putere cu vrăjile lor asupra creştinilor adevărați, cine crede că intră într-o împovărare ocultă prin nişte obiecte cumpărate este în fond deja păcălit de o superstiție camuflată evlavios.

În „consilierea de eliberare“, preocuparea nebiblică cu duşmanul conduce la un fel de magie albă defensivă, care este un păcat şi o înşelare periculoasă. E interesant în acest sens că nişte carismatici cu trecut „evanghelic“ preiau în mod nechibzuit şi necontrolat practici magice străvechi ale Bisericii Catolice, pentru că s-au dovedit chipurile „efi-

cace“ prin „experiențele“, respectiv afirmațiile demonilor. Ei folosesc ulei sau apă „sfințită“ ori semnul crucii ca mijloace de „izgonire“ a duhurilor rele şi nu se dau în lături să folosească greşit şi sângele lui Isus ca mijloc preventiv prin aceea că „stropesc“ sau „curăță“ cu el oameni sau obiecte (Cuvântul lui Dumnezeu spune dimpotrivă că orice creştin adevărat este curățat *de Dumnezeu* o singură dată şi eficient prin sângele lui Isus Cristos şi e stropit cu el!)

Exemplul biblic de descântători evrei (acest soi de magie este denumit cu cuvântul grec *exorkistes*) din Fapte 19 arată că chiar şi ceva aşa de sfânt şi divin ca numele sau sângele lui Isus Cristos poate fi folosit în mod magic şi întrebuințat în „rugăciunile“ superstițioase.

Când creştinii se lasă înşelați ca să aibă o asemenea gândire şi acțiune magică, atunci Îl întristează pe Duhul Sfânt, iar viața lor de credință este prin aceasta otrăvită şi bolnavă. Ei nu fac decât să ajungă mai jos în necredință, teamă şi legare. Calea spre adevărata libertate în Duh duce numai printr-o pocăință clară, profundă şi o renunțare la aceste învățături şi practici greşite.

Implicarea în spiritism a „eliberatorilor“ şi „eliberaților“

Urmarea cea mai gravă a exorcizării nebiblice este implicarea în păcatul spiritismului, contactul arbitrar cu duhurile întunericului şi încercarea de a le influența sau de a le chestiona. Fiecare fel de exorcizare este legată de un apel şi o acțiune asupra unor duhuri rele, fapt care în sine este deja păcat şi care atrage după sine reacția duhurilor.

Aici se află o altă capcană a duşmanului. „Consilierii oculți“ se lasă tot mereu ademeniți să dea crezare afirmațiilor duhurilor care se fac cunoscute şi să le chestioneze ca să obțină informații ascunse din lumea duhurilor sau din viața victimei. *Chiar dacă lucrul acesta are loc ca urmare a unei intenții aparent bune, această chestionare a duhu-*

rilor este un păcat grav de vrăjitorie, care în Israel era pedepsit cu lapidarea [uciderea cu pietre] (cf. şi Dt.18:9-14). Şi cel ce caută ajutor poate fi implicat în păcat dacă dă crezare „revelațiilor" demonilor.

Scriptura ne spune foarte limpede ce să credem despre asemenea afirmații ale duhurilor întunericului (Io.8:44). Demonii, de la care unii „eliberatori" vor să ceară informații importante, sunt numiți în Biblie în mod expres *„duhuri înşelătoare"* (1.Tim.4:1). Chiar dacă ele, ca să-şi desăvârşească înşelarea, amestecă în minciunile lor informații adevărate, este un păcat mare să iei în seamă asemenea afirmații şi să le dai crezare.

În special „consilierii cu autoritate" cad cel mai rău în laț prin asemenea practici şi devin, fără să vrea sau să fie conştienți, unelte ale duşmanului, care îi manipulează şi îi foloseşte pentru a transmite mai departe învățăturile înşelătoare şi a-i prinde pe creştini în laț.

Scoaterea demonilor nu este doar o cale greşită, ci şi una deosebit de periculoasă pe plan spiritual, care duce la implicarea în vrăjitorie şi spiritism şi nu face decât să întărească lanțurile pe care pretinde că le rupe.

c) Războiul spiritual ca o condiție pentru trezire?

În mişcarea carismatică se impun tot mereu anumite învățături noi, care n-au fost cunoscute, sau prea puțin cunoscute în mişcarea penticostală clasică. Se răspândeşte mai ales prin revelații noi „profetice" faptul că Biserica ar avea chemarea de a înfăptui aici şi acum „Împărăția lui Dumnezeu", de a zdrobi puterea lui Satan şi de a aduce națiunile lumii sub domnia lui Cristos.[5]

Trebuie oare Biserica să înfăptuiască „Împărăția lui Dumnezeu"?

„Vie Împărăția Ta!", această rugăminte profetică a discipolilor evrei privind venirea Regatului [Împărăției] Me-

sianic prezis în Scriptură este convertită într-o deviză sau lozincă de luptă a creştinilor carismatici, care cred că ar trebui ca în această epocă să înfăptuiască domnia lui Isus Cristos ca Rege în oraşul lor, în ţara lor şi în întreaga lume. Nu Cristos înfăptuieşte Împărăţia [Regatul], ci Biserica este chipurile mandatată s-o aducă la fiinţă. Ea trebuie să domnească deja asupra lui Satan şi asupra naţiunilor, respectiv asupra oamenilor neconvertiţi.

Printre mijloacele domniei lor se numără potrivit acestor învăţături înainte de toate „războiul spiritual", adică o luptă ofensivă în rugăciune, care se ridică direct contra forţelor întunericului şi care trebuie să le distrugă domnia, respectiv să le respingă, ca şi o „proclamare a Împărăţiei" şi o „cucerire simbolică a ţării", care să fie realizată printre altele de „marşul lui Isus". Scopul tuturor acestor practici este acela de a aduce naţiunilor păgâne „Împărăţia lui Dumnezeu", a le procura „vindecare" şi „înnoire" şi a declanşa o mişcare de trezire în care trebuie să se convertească la Cristos oraşe, regiuni şi naţiuni întregi.

Un război spiritual împotriva lui Satan?

Potrivit concepţiei noilor învăţături ale mişcării carismatice, care atribuie Bisericii însărcinarea de a domni deja aici pe pământ, această domnie constă înainte de toate în faptul *că Biserica atacă ofensiv şi distruge structurile de putere ale lui Satan*. Aici nu este vorba numai de a „elibera" nişte credincioşi posedaţi chipurile de demoni, ci, cu ajutorul „războiului spiritual", Biserica trebuie să fie condusă la ofensivă împotriva întregului sistem de stăpânire a întunericului.

Potrivit noilor învăţături, care sunt reprezentate de lideri şi organizaţii carismatice de seamă, Biserica are însărcinarea de a duce război cu puterile şi forţele întunericului şi de a le nimici puterea, pentru a ajuta „Împărăţia lui Dumnezeu" să aibă parte de victorii triumfătoare.

Aşa-zisa „rugăciune ofensivă“ a Bisericii, cum afirmă susținătorii acestor practici, este o cheie pentru „trezire“, „creştere a Bisericii“ şi evanghelizare eficientă. Tot mereu sunt răspândite relatări impresionante despre aşa-zisul succes al „războiului spiritual“, potrivit cărora convertiri în masă, o creştere în salturi a Bisericii, vindecări şi minuni sunt rodul luptei ofensive contra forțelor întunericului. Acest sprijin foarte pragmatic a determinat şi unele cercuri necarismatice sau care nu sunt cunoscute ca atare, cum ar fi „mişcarea de la Lausanne pentru evanghelizarea lumii“, să recomande practici ale „războiului spiritual“. Faptul că învățătura privind „războiul spiritual“ este întărită în esență cu „revelații“ din surse fanteziste, ca şi cu relatări ale unor experiențe, şi care nu poate fi dovedită pe baza Sfintei Scripturi, nu mai joacă la mulți niciun rol.

Aşa-zisele domenii şi metode de domnie a întunericului

Pornind de la o interpretare a Scripturii din Daniel 10, care relatează despre o controversă între căpetenii de îngeri buni şi răi, ce erau responsabili în mod vădit pentru anumite țări, cei care dau ca învățătură „războiul spiritual“ au elaborat un sistem tot mai rafinat de afirmații care dau chipurile informații despre metodele cu care îşi exercită puterea „prințul acestei lumi“.

Este important de ştiut că părți componente esențiale ale acestor învățături provin din aşa-zisa „cunoştință revelatorie“, adică din viziuni, „impresii“ şi „mesaje profetice“ pe care le-a dat duhul rău carismatic, respectiv şi din afirmații făcute de alte duhuri demonice, care sunt considerate adevărate. Ca urmare, adversarul îşi exercită chipurile puterea printr-un sistem ramificat de stăpânitori demonici cu diferite grade, împărțiți pe domenii teritoriale şi însărcinări. Există în fiecare țară un prinț (sau mai mulți) care ar avea stăpânirea supremă, ca şi în regiuni, oraşe, cartiere ale oraşului, etc., chiar şi în case sau spații particulare, care sunt

controlate de anumite ființe demonice. Aceşti demoni îşi exercită dominația peste oamenii din sfera lor de competență cu scopul de a-i ține departe de salvare şi a-i face să cadă în lațul păcatului.

Potrivit acestor învățături, şi bisericile şi copiii lui Dumnezeu sunt chipurile la discreția controlului, respectiv influenței demonilor, dacă nu se pot elibera prin luptă directă împotriva forțelor care au jurisdicție asupra lor. Foarte multe, dacă nu toate deficiențele şi anomaliile din bisericile creştine sunt un rezultat nemijlocit al acțiunii demonice şi trebuie să fie înlăturate prin „războiul spiritual".

Exercitarea puterii lui Satan prin forțe subordonate este înțeleasă în total ca un obstacol strategic principal pentru o străpungere a „Împărăției lui Dumnezeu"; doar aceste forțe ar sta chipurile în calea unei treziri în masă şi a unui marş triumfal pe tot globul al evangheliei prin toate națiunile.

Aşa-zisa însărcinare a Bisericii pentru domnie şi război spiritual contra forțelor întunericului

Baza întregului „război spiritual" este învățătura potrivit căreia Biserica lui Cristos a primit toată autoritatea de a înfăptui pe pământ „Împărăția lui Dumnezeu" şi de a domni asupra lui Satan. Într-o broşură publicată de carismatici având ca temă instruirea „mijlocitorilor" se spune:

„Isus a dat victoria şi autoritatea Sa Bisericii, care este Corpul Său. *Stă acum în puterea mâinilor noastre să impunem această victorie pe pământ*. Ceea ce nu facem rămâne nefăcut. Dumnezeu S-a hotărât să acționeze prin noi (Lc.10:19). ‚Duşmanul are numai atâta spațiu de manevră cât îi permitem noi'. (Joy Dawson). Noi suntem o ‚preoție regală'. Isus ne-a ‚făcut regi şi preoți pentru Dumnezeul nostru'. Ce fac regii? Stăpânesc (1.Pt.2:9; Ap.5:10).

Noi trebuie să ‚domnim în viață prin acel Unul, Isus Cristos' (Rom.5:17). Biserica are cheia de a lega (interzice) şi

de a dezlega (permite) pe pământ. Ea poate să împiedice cele mai mari rele ale iadului şi să pună în libertate cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu (Mt.18:18). Biserica trebuie să producă victoria lui Isus în rugăciune şi să rostească astfel: ‚Domnia Ta să înceapă în ţara noastră! Tu trebuie să fii Rege; Regatul Tău să vină, voia Ta să se împlinească pe pământ aşa cum se împlineşte şi în cer (Mt.6: 10)! (...)

Să ne ridicăm cu autoritatea lui Isus împotriva duşmanului: ‚Satan, ne opunem planurilor tale în această familie, în acest oraş, în această ţară. Îţi interzicem să operezi aici. Dumnezeul nostru domneşte'. (...) Biserica lui Isus are autoritatea de a impune victoria lui Isus şi de a lua înapoi de la Satan domeniile de stăpânire pe care el le-a pierdut demult prin moartea lui Isus pe cruce".

Urmarea este că Biserica, fiind „armata lui Dumnezeu" de pe pământ, are datoria de a curăţa lumea nevăzută de demoni prin poruncă, legare, dezlegare şi scoatere de forţe ale întunericului din sfera lor de stăpânire, precum şi de a avea grijă ca Cristos să-Şi exercite stăpânirea asupra oraşului, respectiv ţării lor.

Biserica, aşa se tot subliniază, este responsabilă de cât întuneric şi păcat domnesc în jurul ei sau cât din gloria lui Dumnezeu poate deveni vizibil. Ea e chemată să înceapă lupta directă împotriva puterii lui Satan şi să impună victoria lui Isus Cristos.

Potrivit acestor învăţături, Biserica pune în libertate oameni, ba chiar şi lucrarea lui Dumnezeu, prin acţiunea ei de a se „ruga", a „proclama" şi a „porunci"; ea cheamă „la existenţă" trezirea şi schimbarea, şi astfel conduce pe pământ în locul lui Cristos. Aşa citim în broşura amintită câte lucruri înfăptuieşte chipurile Biserica prin „războiul spiritual":

„– Noi impunem victoria lui Isus Cristos, lucrarea Sa făcută la Golgota.

– Noi dăm dușmanul la o parte și cucerim țara.

– Noi extindem Împărăția și domnia lui Dumnezeu.

– Noi aducem voia lui Dumnezeu pe pământ.

– Noi croim drum pentru prezența și acțiunea Duhului Sfânt.

– Noi dărâmăm fortărețele dușmanului.

– Noi dăm drumul captivilor.

– Noi aducem prin rostire la existență ceea ce nu exista până atunci.

– Noi proclamăm Cuvântul creator al lui Dumnezeu peste oameni, orașe, etc. (...)

– Noi mișcăm brațul care ține lumea. (...)

– Noi vom fi răsplătiți în mod vizibil."

Armele folosite în această luptă sunt printre altele „proclamarea" domniei lui Cristos în lumea nevăzută, adunări speciale de „laudă și închinare", care au rolul de a izgoni forțele întunericului, poruncirea și instituirea („dezlegare", „punere în libertate", „revendicare", „aducere-la-existență-prin-cuvânt", „vizualizare"), „rugăciune" specială în limbi, ca și adresare directă forțelor întunericului (legarea unor demoni, autorități și prinți, demolarea „fortărețelor"; zdrobirea stăpânirii lui Satan asupra oamenilor, orașelor, regiunilor sau unor națiuni întregi).

Totuși, nu găsim așa ceva în învățătura sănătoasă a apostolilor, în epistolele Noului Testament. Sunt mai degrabă învățături rafinate ale demonilor (1.Tim.4:1), care implică Biserica în practici spiritiste și vor s-o abată de la misiunea ei propriu-zisă.

Învățătura biblică despre lupta spirituală a credincioșilor

Noi creștinii se aflăm într-adevăr într-o luptă corp la corp, care ne este prescrisă; aceasta ne învață apostolul Pavel în afirmația cheie din Efeseni 6:10-18:

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea

tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cereşti. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea şi să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.

Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoşa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, şi rugăciune pentru toți sfinții".

Această luptă nu se îndreaptă împotriva oamenilor (aici vedem o deosebire în ce priveşte salvarea între Biserică şi Israel!), chiar dacă este evident că nişte oameni sunt cei care ne asupresc, ne persecută sau ne stingheresc pe noi credincioşii. Duşmanul nostru este însuşi Satan, împreună cu îngerii săi având funcții de prinți şi căpetenii, care sunt numiți aici *„căpetenii"*, *„domnii"* şi *„stăpânitorii întunericului acestui veac"* şi în rezumat *„duhurile răutății care sunt în locurile cereşti"*.

Aşa cum am văzut deja, ține de calea credinței pe care ne-a prescris-o în viața pământească Dumnezeul nostru ca Adversarul să ne ispitească şi să ne strâmtoreze în fel şi chip pe noi, copiii lui Dumnezeu. Aceasta se întâmplă prin atacuri asupra gândurilor şi sentimentelor noastre, poate prin temeri şi gânduri de îngrijorare, prin nevoi fizice sau prin împrejurări dificile, persecuții, etc.

Toate acestea fac parte din acțiunea de pregătire şi educare a lui Dumnezeu asupra noastră; în fond, în principiu

am fost scăpați în Cristos de exercitarea puterii lui Satan şi suntem apărați de orice intervenție abuzivă arbitrară a Duşmanului. Ce ni se întâmplă are loc numai cu permisiunea lui Dumnezeu. În aceste strâmtorări, noi credincioşii trebuie să învățăm să ne împotrivim şi să stăm în picioare pentru a învinge duşmanul – nu prin faptul că vrem prin nişte gesturi largi să-l „legăm" şi să-l izgonim din lume, ci prin aceea că ne ținem în credință de victoria lui Isus Cristos şi mergem mai departe pe urmele Mielului, netulburați de ispite şi încercări.

O importantă noțiune cheie în acest pasaj este cuvântul „a sta în picioare", care apare de trei ori. El arată că aici este vorba despre o luptă de apărare pentru respingerea săgeților aprinse ale duşmanului, nu de un război de agresiune împotriva fortărețelor lui Satan. Lucrul acesta e confirmat şi întărit prin noțiunea complementară a împotrivirii.

Biserica nu poate şi nu trebuie să-l învingă pe Satan sau să-i ia puterea la nivel de oraş, țară sau lume, ci *în viața personală*, acolo unde ne *atacă* duşmanul, trebuie să ne împotrivim perseverenți în credință (cf. 1.Pt.5:9; Iac.4:7). Aceasta corespunde faptului că armura lui Dumnezeu cu o excepție (sabia Duhului) este compusă numai din elemente *defensive*. Sabia Duhului poate fi folosită atât defensiv, cât şi ofensiv; dar întrucât nu e folosită ca imagine pentru rugăciune poruncitoare sau „proclamații", ci pentru Cuvântul lui Dumnezeu, imaginea confirmă *lupta de apărare a credinței*, al cărei bun exemplu este ispitirea Domnului nostru.

Prin urmare, este logic ca în Efeseni 6:18-20 să fie menționate rugăciunea şi mijlocirea pentru alții ca element important al acestei lupte corp la corp. Dacă „războiul spiritual" ar fi o strategie biblică atât de centrală, atât de vitală pentru calea Bisericii, cum se doreşte a ne face să credem, ar fi trebuit ca cel mai târziu aici să ne aşteptăm la indicii

clare privind rugăciunea poruncitoare şi o intervenție activă în sfera de putere a întunericului.

Dar din studierea cu atenție a Cuvântului rezultă chiar contrariul. Aici este vorba în mod exclusiv şi subliniat de *rugăciunea de cerere* insistentă, stăruitoare a credincioşilor la Tatăl din cer. De asemenea, conținutul acestei rugăciuni nu este acela ca Dumnezeu să doboare forțele întunericului, să distrugă fortărețele lui sau să-i lege pe cei puternici. Pavel, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, cere exclusiv mijlociri pentru el însuşi şi pentru lucrarea sa de vestire a Cuvântului. El lasă toate celelalte lucruri în seama lui Dumnezeu, încrezându-se în victoria câştigată de Cristos.

Vedem că Biblia nu dă nicăieri o poruncă sau o permisiune privind atacurile ofensive asupra forțelor întunericului, pe care le dau carismaticii în cutezanța lor. Aceste atacuri sunt în fond magice, un fel de acțiune magică de respingere a forțelor demonice, care îi face pe „războinici“ să cadă în păcatul ocultismului şi care îi aduce direct sub influența lui Satan.

Carismaticii cred în orbirea lor că „războiul spiritual“ îi face o unealtă a lui Dumnezeu deosebit de autoritară pentru instaurarea Domniei Sale. De fapt, aceste practici nebiblice duc la o implicare spiritistă a celor care participă la ele şi îi deschid pentru erezii răspândite de demoni. „Războiul spiritual“ carismatic nu este în fond altceva decât ritualul magico-ocult de „eliberare“ a caselor, oraşelor şi regiunilor de duhurile rele, aşa cum le găsim de multe ori între păgâni şi chiar şi în Biserica Catolică.

4. „Rugăciune autoritară“? Practicile carismatice de rugăciune, sub lupă

Mişcarea penticostalo-carismatică a produs o serie de învățături speciale privind „credința“ şi „rugăciunea autoritară“, pe care vrem să le examinăm aici pe scurt. Cu

aceste învățături, așa afirmă mulți carismatici, ei ar fi ajuns la un nivel mai înalt de credință și rugăciune, care le-a fost revelat chipurile de Duhul lui Dumnezeu și care fac posibile neîncetate ascultări miraculoase ale rugăciunii în toate domeniile vieții. Totuși, când cercetăm aceste învățături pe baza Bibliei, constatăm rapid că aici au fost falsificate complet afirmațiile Sfintei Scripturi.

Trăsăturile „credinței" carismatice falsificate

Caricatura înșelătoare a credinței răspândite prin mișcarea carismatică arată câteva trăsături de caracter:

1. Creștinii sunt făcuți să creadă că rugăciunea de cerere pe care o găsim în Scriptură este destul de lipsită de putere și că nu prea are rezultate. Chipurile ar fi greșit dacă ei I-ar cere lui Dumnezeu intervenția, ajutorul sau eliberarea și ar aștepta totul de la El – și că așa a vrut Dumnezeu, ca ei înșiși să exercite putere și influență și să se ajute cu tehnici magice ale „credinței", cum ar fi poruncire, mărturisire, vizualizarea împrejurărilor vieții lor, ba chiar și a altor oameni.

Omului i se dă importanță și se spune că este o ființă asemănătoare cu Dumnezeu, ba chiar identică cu El, și că Dumnezeu i-ar fi dat chipurile autoritate și capacități divine. Dimpotrivă, Dumnezeului atotputernic și suveran I se atribuie o poziție în mare măsură pasivă și lipsită de putere; El nu poate face chipurile nimic dacă omul „care crede" nu ia chestiunea „cu autoritate" în propriile lui mâini.

2. Credința este desprinsă de dependența absolută de Dumnezeu și interpretată ca fiind o „lege" impersonal-obiectivă, pe care oricine o poate folosi după plac. Gândurilor și înainte de orice cuvintelor creștinului li se atribuie o putere obiectiv-legitimă care locuiește în el, care se cuvine de fapt numai gândurilor și cuvintelor lui Dumnezeu. *Creștinii sunt făcuți să creadă că ideile și cuvintele lor ar crea și schimba realitatea, că ar fi în mod suprana-*

tural eficiente şi că ar deține putere creatoare, exact ca şi însuşi Cuvântul lui Dumnezeu.

Ca urmare, eficacitatea rugăciunii nu mai este întemeiată în harul şi puterea suverană, ci cuvântului rostit al creştinului i se atribuie o *eficacitate proprie*, care îl face să se înrudească cu formulele magice – în acord cu promisiunea înşelătoare de la început a înşelătorului: „Veți fi ca Dumnezeu".

3. În felul acesta, credința este falsificată şi transformată dintr-o relație personală din inimă într-o metodă, o tehnică, un mijloc spre un scop. Ea este „eliberată" de reducerea ei copilărească la harul Dumnezeului atotputernic, suveran şi subordonată acțiunii neautorizate păcătoase a omului, care poate chipurile să primească cu ajutorul ei tot ce vrea. Ea mai este dezlegată de legătura cu Cuvântul revelat al lui Dumnezeu şi de învățătura sănătoasă şi făcută pe sine stăpână peste Scriptură prin aceea că ia după plac pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu şi le foloseşte pentru a obține prin forță ascultarea lui Dumnezeu.

Credința devine un mijloc de exercitare a puterii şi de înălțare de sine; cu ajutorul ei, omul indus în eroare crede că se poate servi de Dumnezeu şi de puterile Sale pentru a le folosi în propriile lui scopuri. Dar în felul acesta este depăşită granița spre magie.

4. Prin toate învățăturile carismatice pe care vrem să le schițăm aici trece ca un fir roşu înşelarea spre acțiunea neautorizată, spre ieşirea din dependența copilărească şi plină de încredere a credinciosului de marele Său Domn şi Salvator. Peste tot vedem insinuarea ispititorului: „Tu însuți eşti mare! Tu eşti ca Dumnezeu! Acționează îndrăzneț şi cu autoritate!"

Ni se aminteşte de ispitirea Domnului nostru de către Adversar, care ne dă indicii importante în legătură cu tactica şi intențiile acestuia cu noi credincioşii. În spatele tuturor acestor lucruri se află una dintre marile momeli

străvechi ale celui Rău, cu care a încercat din toate timpurile să-i abată pe oameni de la calea dreaptă: *puterea*. Nu este o întâmplare că tocmai cuvântul englez „power", putere, a devenit unul preferat în mişcarea carismatică.

„Rugăciunea credinței"

În mişcarea penticostalo-carismatică, credincioşii se roagă mult; adesea, rugăciunea se face cu mare zel şi angajament, şi acesta ar fi în sine un motiv de bucurie, dacă viața de rugăciune nu ar fi profanată şi impusă de o insistență extrem de entuziastă şi de o mare dorință de a se folosi de „binecuvântări" nebiblice, de un entuziasm înfierbântat indus în eroare, care doreşte lucruri pe care Dumnezeu nu ni le-a promis sau vrea să-şi însuşească binecuvântări autentice, biblice, fără însă a îndeplini condițiile preliminare.

Prin aceasta, rugăciunea credinței devine o stare în care omul vrea să obțină cu forța într-un mod arbitrar şi carnal; el vrea să-L „încolțească" pe Dumnezeu şi să obțină cu orice preț ceva de la El; în definitiv, el încearcă să-L manipuleze pe Dumnezeu. Este semnificativ că mulți predicatori carismatici îşi justifică conştient o asemenea dorință cutezătoare de a cere, referindu-se de exemplu la Psalmul 2:8 sau la Matei 11:12: trebuie să acaparezi cu forța Împărăția lui Dumnezeu.

Adevărata rugăciune a credinței îşi extrage totuşi puterea din supunerea totală sub voia lui Dumnezeu, din dependența umilă de El, din îndreptarea lucidă a cererilor sale spre Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo unde sunt în joc motive încăpățânate, egoiste, arogante ale inimii, iar conținutul rugăciunii contrazice voia revelată a lui Dumnezeu în Sfânta Scriptură, pericolul înşelării este mare.

Tactica lui Satan: înşelarea spre acțiune neautorizată

Vedem tactica înşelătoare a Adversarului în ispitirea lui Isus Cristos: *„Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca*

pietrele acestea să se facă pâini", spune Ispititorul (Mt.4: 3). El vrea să-L facă pe Domnul să-Şi „dovedească credința prin fapte" ca să Se ajute singur. Dar Fiul lui Dumnezeu, pentru care lucrul acesta ar fi fost oricând ceva uşor de făcut, Se ştie îndrumat prin voia Tatălui pe calea umilinței şi dependenței; El Se împotriveşte ispitei de a Se folosi în mod arbitrar de autoritatea Sa.

Într-un al doilea asalt, Satan Îi pune Domnului Isus înaintea ochilor chiar şi o promisiune biblică. El vorbeşte aşa cum vorbesc azi mulți înşelători induşi în eroare de el: „Dar scrie în Cuvântul lui Dumnezeu! Promisiunea este a ta, revendic-o doar în credință!" Dar Domnul Isus respinge şi această ispită camuflată pios. Aici vedem că poate exista şi o folosire abuzivă şi înşelătoare a promisiunilor divine din partea adversarului. Duşmanul poate utiliza şi denatura Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i face pe credincioşi să-L manipuleze pe Dumnezeu, să-L oblige în mod arbitrar şi păcătos să le dea „binecuvântări".

În mişcarea penticostalo-carismatică se dă ca învățătură şi se răspândeşte exact o asemenea credință arbitrară, manipulatoare, ce vrea să „câştige" de la Dumnezeu lucruri care, potrivit hotărârii şi planului de salvare al lui Dumnezeu, nu sunt menite Bisericii în epoca salvării.

Omul religios-egoist vrea să evite calea crucii şi a umilinței şi întinde mâna spre „binecuvântări mai înalte". El vrea să se desăvârşească singur, să dispună de putere şi revelații supranaturale, să vadă şi să simtă lucruri pe care i le refuză umblarea lucidă şi biblică în Duh.

Pretutindeni găsim o „credință" care cere, ia, insistă, vrea să vadă şi să posede înainte de vreme „gloria", dar pentru aceasta foloseşte denaturat şi *înşelător* Cuvântul lui Dumnezeu (cf. 2.Cor.4:2). Asemenea credincioşi se bazează pe versete biblice scoase din context şi falsificate în înțelesul lor propriu şi-şi „dovedesc credința prin fapte" ca să primească cele dorite.

Revendicare cutezătoare în loc de cerere plină de încredere

Această pseodocredință manipulatoare poate să ajungă până la o revendicare cutezătoare. Ea este întărită uneori şi cu post şi lozinci precum: „Nu mă ridic de pe genunchi până nu primesc ce vreau“. Aşa se relatează despre pionierul penticostal norvegian Barratt că s-a rugat 39 de zile pentru primirea „darului“ vorbirii în limbi, iar în final 12 ore neîntrerupt, până ce l-a primit. Nu trebuie să ne mire că acestui fanatism încăpățânat al „credinței“ i s-a răspuns nu din partea lui Dumnezeu, ci din partea Adversarului cu o falsă vorbire în limbi.

O asemenea „luptă a credinței“ pare pioasă şi impresionantă, dar în spatele acestui zel se află carnea omenească şi păcătoasă cu încăpățânarea ei, foarte adesea împreună cu inspirația şi înşelarea demonică. Aşa se spune într-o broşură carismatică despre rugăciune: „Fii îndrăzneț. Lui Dumnezeu Îi place dacă revendicăm prin credință lucruri de la El. ‚Revendică-Mi, şi-ți voi da ca moştenire popoarele, ca să fie ale tale până la marginile pământului‘ (Ps. 2:8)“.

Faptul că din acest verset, care în context se referă în mod clar la Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, şi la Regatul Milenar, se face o indicație de rugăciune pentru creştini nu poate fi pus decât pe seama unei orbiri pe plan spiritual. În afară de aceasta, traducerea „revendică-Mi“ din acest context este greşită şi nepotrivită; poziția şi relația Fiului față de Tată trebuie să fie „cere-Mi“, cum este în alte traduceri.

În orice caz, ar fi o obrăznicie, o aroganță nechibzuită ca noi, nişte creaturi muritoare, să vrem să „pretindem, să revendicăm“ ceva de la bunul şi atotputernicul nostru Creator. Noi ar trebui să fim de două ori mai conştienți de supunerea noastră înaintea lui Dumnezeu şi de dependența noastră umilă de El ca unii de care El S-a îndurat şi ne-a

făcut copii ai Săi. Privilegiul nostru este că avem voie să *cerem* de la Tatăl nostru (cf. Io.15:16; Io.16:23).

Cine afirmă că ar trebui să *pretindem* sau să *revendicăm* ceva de la Dumnezeu a părăsit terenul harului şi arată că nu are nici teamă, nici cunoştinţă de Dumnezeu. Asemenea învăţături emană spiritul Rebelului care a vrut să se înalţe mai presus de Dumnezeu; într-un veşmânt aparent „foarte spiritual", mândria, îngâmfarea şi aroganţa faţă de Dumnezeu, un fel neruşinat de a vrea să-L obligi pe Dumnezeu.

Şi în domeniul rugăciunii este nevoie de veghere şi putere de discernământ spiritual. Nu orice rugăciune este spirituală şi bine primită de Dumnezeu, iar în cercuri fanatice se pot strecura în rugăciune erezii foarte grave şi manipulare criminală.

Dacă se examinează lucid în această lumină şi pe baza Bibliei *scopurile* şi *atitudinea* rugăciunii care sunt propagate în mişcarea carismatică, se descoperă că foarte adesea în spatele faţadei zelului în rugăciune şi a cuvintelor care sună cu autoritate se află fanatismul visător şi dorinţa de dezvoltare a capacităţilor proprii pe linie „spirituală". Dar o astfel de viaţă de „credinţă" nărăvită nu poate fi niciodată un model pentru credincioşii serioşi; nu putem învăţa nimic de la ea, ci ar trebui s-o evităm, căci nu este plăcută în ochii lui Dumnezeu, ci pătată şi păcătoasă.

„Puterea mărturisirii pozitive"

Rugăciunea „normală" ca cerere adresată lui Dumnezeu – chiar şi într-o convertire aparentă – este privită de multe ori ca puţin eficientă sau chiar falsă. Ea dă dovadă chipurile de un nivel scăzut al credinţei şi este înlocuită tot mai mult de alte practici, care par în esenţă mai eficiente şi mai autoritare.

Ca urmare a învăţăturii date de mulţi lideri carismatici, Dumnezeu a revelat Bisericii carismatice din vremea sfârşitului o înţelegere a legilor spirituale şi a principiilor cre-

dinței care au rămas chipurile ascunse credincioşilor din cei 1900 de ani care au trecut, inclusiv apostolilor, şi care permit creştinilor carismatici să păşească într-o atotputere supranaturală din victorie în victorie, din succes în succes.

Întrucât aceste „cunoştințe revelatorii" nu au nicio bază în învățătura Bibliei, ele sunt atribuite de cele mai multe ori unei vorbiri personale a lui Dumnezeu (adică a unui duh înşelător). Relatările unor asemenea evenimente decurg după modelul următor: „Mă găseam într-o situație dificilă şi m-am rugat la Dumnezeu, implorându-L să intervină şi să mă ajute – dar nu s-a întâmplat nimic. Dar apoi Dumnezeu mi-a vorbit şi mi-a deschis ochii: Nu trebuia să cer, ci să..." (aici urmează „crezul" corespunzător).

Desigur că această istorie este încununată apoi cu o „relatare impresionantă a succesului". Pe lângă aceasta există şi unele pasaje biblice ca parte componentă a unei asemenea „învățături" – doar că „explicația" se îndepărtează cu mult de sensul propriu-zis şi de contextul pasajului şi îi atribuie un sens nou, mistic, dobândit prin „revelație".

Aşa-zisa putere a mărturisirii

Unul dintre aceste noi „principii ale credinței" atribuie cuvântului rostit cu „credință" de către creştin puterea supranaturală de a schimba, respectiv crea realități. Rezumată pe scurt, această învățătură atractivă sună astfel: „Primeşti ce mărturiseşti". Ea e derivată din Romani 10:8-10:

„Ce zice ea deci? ‚Cuvântul este aproape de tine: în gura ta şi în inima ta'. Şi cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din[tre cei] morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire".

Acest pasaj biblic vorbeşte despre salvarea eternă, despre mântuirea prin credință şi despre înțelesul recunoaşte-

rii publice a lui Isus Cristos pentru câştigarea salvării; o credință doar interioară, care nu-L recunoaşte în public pe Cristos nu este de-ajuns (cf. Mt.10:32-33).

Din această afirmație clară, învățătorii „credinței" fac acum o „lege spirituală", care este chipurile valabilă pentru orice lucru: Dacă crezi în inima ta că Dumnezeu vrea să-ți dea un lucru şi mărturiseşti cu gura suficient de mult lucrul dorit, îl vei primi garantat – aceasta este o „lege" pe care chipurile Dumnezeu Însuşi a dat-o.

Orice creştin care a avut parte cât de puțin de învățătură biblică adevărată îşi dă seama că o asemenea generalizare este complet necinstită, care forțează şi deformează Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vrea să ne reveleze ceva fundamental, atunci ne dă un mesaj clar în cadrul învățăturii apostolice. Cine pune o lege generală în afirmații biblice care vor să spună ceva precis acționează înşelător. Asemenea învățături înşelătoare se găsesc din plin în mişcarea carismatică; ele arată semnătura marelui Înşelător şi Mincinos (cf. modului cum procedează el cu promisiunea din Ps.91:11-12 în ispitirea lui Isus Cristos, Mt.4:5-7).

Nu este totdeauna simplu să-ți dai seama de aceste învățături înşelătoare, pentru că ele sunt un amestec iscusit de adevăr şi fals. Aşa se întâmplă şi cu învățătura despre „mărturisire": fără îndoială că în „lupta bună a credinței" joacă un rol important şi mărturisirea încrezătoare a credinciosului, în care spune cine este el în Cristos şi ce i-a promis Dumnezeu în Cuvântul Său.

Erezia carismatică a mărturisirii se deosebeşte de adevărata mărturisire a credinței prin aceea că mărturisirea devine o tehnică, un ritual magic, prin care promisiunile Bibliei, scoase în mod arbitrar din contextul lor legat de salvare şi de conținut, trebuie să intre în posesia celui care mărturiseşte.

Mărturisirea este desprinsă de relația de încredere pe

care o avem cu Tatăl nostru fidel din cer şi, convertită într-o „formulă de credinţă“, promite succes automat. Cuvântului creştinului i se atribuie un fel de putere magică; el este făcut să creadă că Dumnezeu Se obligă să răspundă „mărturisirii“ sale; efectul magic al cuvântului are loc după o lege, în timp ce credinciosul care se roagă ştie că împlinirea rugăciunii lui depinde de harul şi suveranitatea Dumnezeului său, şi el nu deţine această împlinire.

„Mărturisirea“ ca o cale magică spre succes

Cu tehnica „mărturisirii“, aşa au promis înşelătorii, „adeptul“ obţine tot ce-şi doreşte – vindecare, bunăstare, succes, biserici care cresc la număr, păcătoşi salvaţi, etc. Omul are „succesul“ în mână (sau mai bine zis în gura lui) – şi nu Dumnezeu. Cam aşa afirmă Charles Capps: „Acest principiu al credinţei se bazează pe nişte legi spirituale. Acest principiu intră în vigoare pentru oricine aplică aceste legi. Tu le laşi să devină eficiente prin vorbele gurii tale“.

Această falsificare face din mărturisire o tehnică de magie a cuvântului, şi în aceste linii este practicată adeseori de carismatici. Aşa de exemplu, unor oameni grav bolnavi le recomandă nişte învăţători extremişti (Joel Osteen, etc.) să-şi „mărturisească vindecarea“ şi să „ignore simptomele mincinoase ale diavolului“: „Minunea este în gura ta. Îndrăzneşte să rosteşti cu voce tare promisiunea. Rosteşte-o pentru a fi repetată! Spune-o diavolului! [!] Spune-o bolii tale! Spune-o munţilor de greutăţi! Mărturiseşte-o în pofida tuturor faptelor care o contrazic! Spune-o în timp ce durerea este încă acolo! Spune-o în timp ce încă eşti aşa de bolnav, că de abia poţi gândi!!“

Aici se trece graniţa dintre curajul credinţei şi îndrăzneală sau aroganţă; credinţa este folosită greşit pentru a sili nişte lucruri să se întâmple. Când se relatează apoi de către unii, care au „mărturisit“ neîncetat mai mult de o mie de ori

propoziția „în rănile Tale sunt vindecat“, până ce brusc s-a întâmplat „minunea“, această practică seamănă mai mult cu o mantră păgână decât cu o rugăciune făcută cu credință (cf. Mt.6:7-8). În cazul cel mai bun, isprava aceasta o face autosugestia psihică, căci se știe că și medicii din lume au un succes uimitor de vindecare prin faptul că-și pun pacienții să „mărturisească“: „Îmi merge tot mai bine“ sau: „Sunt sănătos și mă simt bine“.

Rădăcinile oculte ale „mărturisirii pozitive“

În definitiv, în spatele acestor învățături cu o aparență creștină despre „puterea cuvântului rostit cu credință“ se află învățătura ocultă despre „puterea gândurilor și cuvintelor“, o bază a multor tehnici ale vrăjitoriei și metodelor „de a avea succes“ de azi, care afirmă toate că omul poate să manipuleze sau chiar să creeze realitatea prin gândurile, ideile sau vorbele sale.

Cam așa vorbește ezotericul american Napoleon Hill despre „puterea magică a credinței“ și transmite această învățătură ca fiind un „secret măreț“ pe care i l-ar fi revelat niște învățători demonici („maeștri superiori“): „Tot ce poate crede spiritul omenesc poate să și realizeze“.

Pe o linie complet paralelă se găsesc învățăturile despre „mărturisire“ ale unor carismatici de frunte. Prin aceasta, mulți dintre adepții lor sunt ademeniți pe o cale periculoasă și vătămătoare, care duce departe de atitudinea umilă de încredere față de Dumnezeu la îngâmfare de sine. Se nutrește iluzia că omul își are propria soartă în mâini și poate ca prin declarațiile și poruncile corecte să dirijeze și să determine totul. Așa a îndrăznit unul dintre primii „profeți“ ai acestei învățături, T.L. Osborn, să mărturisească: „Vorbirea noastră este cea a unui supraom. Noi vorbim ca oameni dintr-o altă rasă. (...) Noi avem autoritate și sprijinul lui Dumnezeu. Noi suntem îndrăzneți“.

Asemenea cuvinte emană duhul lui Satan, nu Duhul

Domnului nostru Isus Cristos, Mielul, Fiul lui Dumnezeu, care a recunoscut: *„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi“* (Io.5:30). Asemenea falşi învăţători sunt cu adevărat „îndrăzneţi şi încăpăţânaţi“ (2.Pt.2:10); ei nu au nici adevărata teamă de Dumnezeu, nici cunoaşterea Sa.

Stare de legare superstiţioasă ca revers al magiei cuvântului

Reversul unor asemenea „legi“ magice ca cea a „mărturisirii pozitive“ este o stare de legare şi lipsă de libertate. Când Yonngi Cho anunţă aşa-zisa „lege“ biblică: „Ce vorbeşti vei şi deveni“, atunci el promite pe de o parte:

„(...) vorbeşte ‚Cuvântul credinţei‘ şi hrăneşte-ţi sistemul nervos cu un vocabular alcătuit din cuvinte constructive, progresiste, productive şi învingătoare. Rosteşte aceste cuvinte şi repetă-le tot mereu, astfel încât să ai control asupra întregului tău corp. Atunci vei fi învingător şi te vei găsi în situaţia de a-ţi întâmpina împrejurările şi anturajul bine înzestrat, şi vei avea succes“.

Pe de altă parte, el avertizează însă cu privire la orice „mărturisire negativă“, care are şi ea putere şi duce la efecte negative: „Dacă spui tot mereu că eşti sărac, atunci toţi receptorii din sistemul tău nervos atrag sărăcia (...) Acesta este motivul pentru care n-ar trebui să vorbeşti niciodată în mod negativ“. Ca justificare pentru această „lege“ negativă, Cho citează un principiu magic străvechi, ca şi când ar fi un principiu revelat de Dumnezeu: „Lucrurile asemănătoare se atrag, şi întrucât tu acţionezi în aşa fel, de parcă ai fi un sărac, îţi atragi sărăcia asupra ta. Dacă laşi permanent ca această forţă negativă de atracţie să acţioneze asupra ta, ea va pune stăpânire pe averea ta şi te va lăsa să trăieşti mereu în sărăcie“.

Modul magic de gândire şi acţiune atrage totdeauna după sine şi o stare de legare şi constrângere: Adepţii acestor învăţături trăiesc adesea în teamă de aşa-zisa eficacitate a

„cuvintelor negative“; ei se tem că o „mărturisire greşită“ (ca de exemplu: „Mi-e teamă să depun mărturie“ sau „Nu mă simt în stare de această însărcinare“) ar putea exercita asupra lor o vrajă. În încercarea de a gândi şi vorbi doar „pozitiv“, se ajunge la o negare a realității, care este totdeauna minciună.

Cât de îndepărtată este o asemenea gândire magică de învățătura şi modelele din Biblie arată psalmii lui David (de ex. *„Eu sunt sărac şi lipsit: grăbeşte să-mi ajuți, Dumnezeule“* – Ps.70:6; cf. şi Ps.22 şi mulți alții!) sau Pavel, modelul nostru (*„Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine“* – 2.Cor.12:9).

Copilul răscumpărat al lui Dumnezeu, care se poate bucura de harul Domnului său Isus Cristos, are libertatea glorioasă de a-şi recunoaşte, de a-şi „mărturisi“ cinstit înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor toată slăbiciunea, temerile, propriul eşec – nu ca să rămân prins în acestea într-o stare jalnică, ci cu privirile credinței îndreptate asupra Salvatorului Său minunat: „Eu sunt slab – dar TU eşti tăria mea! Nu sunt în stare de nimic – dar TU mă faci în stare! Am deficiențe – dar TU Te ocupi de toate deficiențele mele!“

Învățăturile magice ale carismaticilor sugerează omului pe de o parte asemănarea cu Dumnezeu şi atotputerea; Cho îndrăzneşte să afirme cam aşa: „În final, cuvântul tău îți modelează viața“ – o deformare blasfematoare şi îndrăzneață a adevărului că Dumnezeul atotputernic ne modelează viața (cf. imaginii olarului, Ier.18:1-10; Rom.9:19-23). Pe de altă parte, ei îşi înrobesc victimele şi le înstrăinează tot mai mult de Dumnezeul cel viu, despre care îşi imaginează că-L servesc.

Este posibil într-adevăr ca omul să fie măgulit când Adversarul îi şopteşte prin Y. Cho: „Cu gura ta dai naştere prezenței lui Isus! (...) El este legat de buzele şi cuvintele tale. El e dependent de tine (...)“ – dar cine îşi deschide

inima unor asemenea învățături ale demonilor se privează de adevărata credință şi de o relație autentică cu adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Cristos. Noi suntem sclavii Săi, suntem legați de Cuvântul Său şi dependenți total şi în toate de El. Cine deformează atât de mult aceste adevăruri fundamentale nu este un învățător al Bisericii, ci un învățător fals şi un corupător, un servitor al lui Satan, un lup în haine de oaie.

***

Din examinarea biblică a „darurilor" şi practicilor neobişnuite ale mişcării penticostalo-carismatice a reieşit că ele în totalitatea lor nu sunt bazate pe Biblie, ci reprezintă mai degrabă nişte momeli şi curse ale unei înşelări pe plan spiritual în care cad din păcate tot mai mulți credincioşi care au fost mai înainte fideli Bibliei. Faptul că ele se răspândesc cu atâta succes arată cât de superficiali şi de puțin înrădăcinați în Biblie sunt mulți credincioşi de astăzi.

Se acceptă multe lucruri, deşi ele contrazic Biblia, doar pentru că ele plac pur şi simplu cărnii şi par să fie utile în mod pragmatic. Credința simplă, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, luciditatea şi vigilența biblică, capacitatea de discernământ câştigată prin studiul biblic au devenit ceva rar în zilele noastre. Şi totuşi, de aceste însuşiri avem mai urgent ca niciodată nevoie în înşelările din timpul sfârşitului!

5
O istorie şi evaluare a mişcării penticostalo-carismatice

În această secțiune vrem să punem la dispoziția cititorului câteva informații şi evaluări concise şi generale privind istoria şi dezvoltarea mişcării penticostalo-carismatice. Aceste mişcări sunt pe de o parte foarte variate şi produc adesea confuzii din cauza numărului mare de curente, asociații şi biserici; pe de altă parte, le unesc anumite trăsături ale învățăturii şi o istorie comună, care ar trebui cunoscută.

1. Apariția şi răspândirea mişcării penticostale

„Mişcarea penticostală“ propriu-zisă a început în anul 1901 în SUA, totuşi această mişcare are o istorie anterioară pe care n-o putem prezenta aici decât schițat.

Istorie anterioară: mistica catolică şi falsa sfințenie

O mişcare înşelătoare influentă şi puternică care a pregătit apariția mişcării penticostale şi cu care a avut şi are legături strânse este „mistica creştină“. Ea a luat ființă din influențe păgâno-mistice în degenerarea incipientă a Bisericii apostolice din secolele 2 şi 3 şi a marcat sub forma caracterului monahal Biserica Romano-catolică decăzută timp de multe secole. De rădăcinile lor ține erezia „gnozei“ (cf. 1.Tim.6:20; Col.2:4-23), dar şi religiiile misterelor păgâne (cf. Ap.17:5).

Scopul „misticilor creştini“ a fost contemplarea extatică şi o trăire a „prezenței lui Dumnezeu“, respectiv „unirea cu Dumnezeu“. Trăirile mistice făcută prin înşelarea demonică erau practic identice cu cele ale misticilor păgâni în diferitele religii ale misterelor, în hinduism şi budism. Pe

lângă viziunile extatice (care arătau adesea un Cristos fals, încă sângerând, Maria ca „regină a cerului“ şi îngeri falşi) s-a ajuns şi la auzirea unor voci interioare, la stări de transă şi de inconştiență, la râs necontrolat, la zvâcniri, la ieşirea sufletului din corp, la plutire, etc.

În „mistica creştină“ erau la lucru duhuri înşelătoare; Satan se arăta acolo ca „înger de lumină“ (cf. 2.Cor.11: 1-4,13-15) şi îi înşela pe căutătorii pe linie religioasă cu numeroase trăiri plăcute, strălucitoare.

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roşu în însuşi cugetul lor. Ei opresc căsătoria şi întrebuințarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred şi cunosc adevărul“ (1.Tim.4:1-3).

Miezul misticismului este parola satanică înşelătoare „veți fi ca Dumnezeu“. În misticism este vorba despre „îndumnezeirea omului“, care trebuie să fie atinsă prin asceză şi metode de meditație. Omul cică trebuie să devină prin aceasta egal cu Dumnezeu, ba chiar, prin aşa-zisa „unire“ sau „contopire“, să devină el Însuşi Dumnezeu. Asemenea învățături demonice se găsesc în monahismul catolic, ca şi în Biserica Romano-catolică şi Ortodoxă în felurite nuanțe. Printre cei mai influenți mistici catolici se află pustnicii din Egipt, Bernard de Clairvaux, Meister Eckehart, Ignatius de Loyola, Tereza de Avila, Madame Guyon şi Fratele Laurențiu.

Otrava înşelătoare a misticismului catolic a pătruns şi în creştinătatea evanghelică. Acest proces de înşelare a început încă din epoca Reformei (T. Müntzer, S. Franck, C. Schwenckfeld) şi s-a răspândit apoi puternic în pietism (J. Arndt, J. Böhme, V. Weigel). În ramura fanatică a Reformei, mai ales la „camisarzi“ şi la „inspirați“, s-a ajuns sub

influența spiritelor mistice rătăcite la apariția unor preziceri false, a unor semne miraculoase false şi la extazuri. Încă de atunci se relatează despre vorbirea în limbi, „profetese inspirate“, despre căderi pe spate, stări de transă şi imoralitatea sexuală legată de aceasta.

Prin intermediul pietismului a pătruns influența înşelătoare a misticismului şi în mişcarea ulterioară de sfințenie şi trezire. Mai înainte de toate, John Wesley a fost puternic marcat de ereziile mistice, care au influențat mai ales învățătura sa greşită despre sfințenie. Wesley a susținut erezia „desăvârşirii creştine“, potrivit căreia credinciosul poate încă în această viață să fie liber de orice păcat conştient şi de impulsuri păcătoase. Această erezie a fost continuată mai târziu în diferite feluri de „mişcarea sfințeniei“, pe care Wesley a influențat-o puternic şi a apărut masiv şi la „predicatorul trezirii“ Charles Finney.

Sub influența ereziilor promovate de Wesley, nişte cercuri extremiste ale mişcării sfințeniei au dezvoltat o „învățătură în trepte“, potrivit căreia de abia după naşterea din nou se poate dobândi „sfințenia deplină“, „inima curată“. Unii falşi învățători ai sfințeniei au tras concluzia că după aceea mai trebuie să urmeze o treaptă, şi anume „botezul în Duh“, cu care prilej s-ar da şi darurile apostolice şi puterea de a face minuni.

Astfel a luat ființă în cursul secolului 19, mai ales în SUA, o mişcare fanatică, influențată deja şi condusă de duhurile rele, în care s-au răspândit şi „vindecările miraculoase“ şi practicile mistice. Dintre grupările care au fost precursoare directe ale mişcării penticostale au făcut parte „Fire-Baptized Holiness Church“ (Biserica sfințeniei botezată cu foc) şi „Church of God in Christ“ (Biserica lui Dumnezeu în Cristos).

Începuturile mişcării penticostale

La 1.01.1901 s-a ajuns ca în Topeka (SUA), într-o şcoa-

lă biblică a predicatorului extremist din mişcarea sfinţeniei Charles F. Parham, la o „revărsare a Duhului“, în care s-au produs stări de extaz, vorbire în limbi şi preziceri – mai întâi la o fată de 18 ani. În 1906, prin predicatorul afro-american William Seymour, elev al lui Charles Parham, s-a ajuns în Los Angeles la o spectaculoasă a doua „revărsare a Duhului“, văzută de mulţi ca adevăratul început al mişcării penticostale. De la „Azusa Street Mission“ a lui Seymour, această mişcare a Duhului s-a răspândit în multe locuri prin vizitatorii curioşi.

„Trezirea“ apărută pe scenă s-a răspândit rapid mai înainte de toate în cercurile mişcării sfinţeniei şi ale Bisericii Metodiste. Ei şi-au dat numele de „mişcarea penticostală“, pentru că au interpretat „revărsarea Duhului“ ca o a doua Zi a Cincizecimii în sensul din Ioel 3. S-a ajuns la controverse aprige legate de noua învăţătură şi de efectele spirituale văzute de mulţi ca fiind nebiblice.

Urmarea a fost numeroase scindări în uniunile bisericeşti şi bisericile existente. Penticostalii s-au strâns în biserici şi uniuni proprii, între care au apărut curând dezbinări şi rivalităţi foarte serioase. Mulţi păstori şi învăţători de frunte ai credincioşilor fideli Bibliei au condamnat clar mişcarea ca fiind marcată de erezii şi efecte spirituale demonice. Aşa s-a dezvoltat mişcarea penticostală separat de bisericile evanghelice fidele Bibliei.

În Europa, dezvoltarea s-a făcut ca în SUA, oriunde a fost dus duhul fals prin vizitatorii curioşi care au luat parte la adunările de pe Azusa Street. Mişcarea a câştigat şi aici o oarecare influenţă, dar a rămas în mare măsură izolată de creştinii evanghelici. În Germania, aceasta s-a datorat *Declaraţiei de la Berlin*, în care fraţi de seamă din pietism şi biserici neo-protestante au avertizat cu seriozitate în legătură cu „duhul din adânc“ din această mişcare şi au declarat ca nebiblică şi greşită o colaborare cu ea.

Mişcarea penticostală a recunoscut şi s-a declarat în ex-

terior de acord cu inspirația şi infailibilitatea Bibliei, având mai înainte anumite trăsături care o făceau să pară asemănătoare cu credincioşii conservatori, fideli Bibliei – atât în predicare, cât şi în forma exterioară. Există şi azi pe ici şi colo unii penticostali conservatori, dar în general evoluția lor merge puternic către metodele carismatice lumeşti. În ansamblu, mişcarea penticostală prin orientarea ei spre revelațiile duhului de rătăcire nu a fost de la bun început cu adevărat fidelă Bibliei; ea s-a dovedit şi foarte predispusă pentru învățături greşite parțial extremiste.

Una dintre cele mai cunoscute învățături greşite este aşa-zisa „evanghelie deplină", pe care mulți penticostali au adoptat-o. Potrivit acestei învățături, vindecarea fizică de toate bolile este chipurile parte componentă a salvării depline în Cristos; întrucât Cristos a purtat chipurile pe cruce toate bolile oamenilor, înseamnă că niciun creştin nu mai are voie să fie bolnav. Totuşi, această aparentă „răspândire" a evangheliei este de fapt o falsificare grosolană. În felul acesta, salvarea eternă se amestecă cu un scop temporar, care este important pentru toate religiile păgâne, dar care nu ne e promis nouă credincioşilor, şi anume vindecarea corporală.

Astăzi, mişcarea penticostală se deschide tot mai mult față de ecumenism; de ani de zile se duce la nivel înalt un „dialog" cu Biserica Catolică, şi Uniuni penticostale de seamă sunt reprezentate în Consiliul Mondial al Bisericilor. În felul acesta, înrudirea în interior a acestei mişcări cu prostituata Babilon, creştinătarea de nume decăzută, este vizibilă şi în exterior.

În deceniile care au trecut de la înființarea ei, influența acestei mişcări a fost tot mai puternică. Mai ales în America Latină, Africa şi anumite țări din Asia, în regiuni în care spiritismul, animismul şi şamanismul erau răspândite puternic în populație, penticostalii au câştigat mulți adepți. Tarele ereditare demonice prezente şi influențele magice

ale oamenilor au avut în mod vădit o mare deschidere pentru duhul de rătăcire din această mişcare. Aceasta a condus mai mult ca în SUA la o mulțime de secte şi grupări, în care penticostalismul şi carismatismul s-au amestecat cu obiceiuri religioase păgâne şi erezii dăunătoare, şi care s-au alăturat orbeşte unor vraci „înzestrați carismatic“ şi falşi profeți.

Astăzi, mişcarea penticostală este un factor influent în creştinătatea mondială, fiind curtată de mişcarea ecumenică mondială şi luată în serios ca partener de dialog de Biserica Romano-catolică. Ea poate revendica pentru sine un mare număr de adepți; de exemplu, „cea mai mare biserică din lume“, *Yoido Full Gospel Church* fondată de Paul (David) Yonggi Cho în Seul (Coreea de Sud) cu chipurile 800.000 de membri face parte din mişcarea penticostală mondială. Totuşi, această mărime exterioară este rodul unei „creştinătăți“ false, neautentice, bazate pe învățătură greşită şi înşelare, care în definitiv e păgânism cu față creştină.

2. Apariția şi răspândirea mişcării carismatice

Timp de vreo 50 de ani, mişcarea penticostală a avut o existență în mare măsură izolată în cadrul creştinătății mondiale; ea a crescut, dar n-a prea avut influență asupra Bisericilor protestante sau asupra celor evanghelice şi fidele Bibliei. Cu toate acestea, în SUA a început în cursul anilor 50 din secolul 20 o nouă fază. Mai ales prin lucrarea independentă a unor „evanghelişti penticostali cu spectacol de vindecări“ (de ex. William Branham, Oral Roberts, T.L. Osborn) care au făcut ca prin semne miraculoase să se vorbească despre ei şi au efectuat campanii de evanghelizare în cort, unii adepți ai marilor Biserici protestante (prezbiterieni, episcopalieni, metodişti, baptişti) au venit ca să experimenteze „botezul în Duh“.

Şi organizația *Full Gospel Business Men's Fellowship*

International fondată de Demos Shakarian a atras mulți creştini nepenticostali şi le-a intermediat „botezul în Duh".

Alți factori pregătitori au fost activitățile penticostalului David du Plessis, care a făcut publicitate în denominațiunile importante din SUA şi în Consiliul Mondial al Bisericilor pentru învățăturile mişcării penticostale, precum şi influența vindecătoarei Agnes Sanford.

La începutul anilor 60, câțiva pastori din Biserica Episcopală liberalo-ecumenică au ajuns la experimentarea „botezului în Duh", printre care Dennis Bennett. Ei au expus în public trăirile carismatice şi au pledat ca urmare pentru „înnoirea carismatică" a bisericilor lor. Evoluții asemănătoare au existat şi în alte biserici; unul dintre primii pionieri a fost teologul luteran Larry Christenson.

În situația de atunci, conducerile Bisericilor protestante liberale s-au decis, după câteva ezitări, să tolereze şi chiar să promoveze aceste „mişcări de înnoire"; au existat curând biserici „înnoite" şi rețele de pastori şi „laici" carismatici în denominațiunile importante; au avut loc primele congrese. Mişcarea a câştigat influență şi prin prezentarea ei în cărți, printre care renumita *Crucea şi pumnalul* de David Wilkerson (1963).

Această mişcare a primit un avânt important prin apariția „mişcării de înnoire carismatică" în Biserica catolică în anul 1967. Pe atunci, câțiva profesori şi studenți de la două universități catolice din SUA au primit „botezul în Duh" penticostal. Pornind de aici s-a răspândit rapid o mişcare care numără între timp peste o sută de milioane de adepți pe glob şi constituie astfel cel mai puternic factor individual în mişcarea carismatică mondială. Din această mişcare, aflată sub protecția papei şi bucurându-se de bunăvoința Bisericii Catolice, fac parte cardinali şi episcopi, preoți şi călugări, profesori de teologie critici față de Biblie şi iezuiți.

Între timp, Înnoirea carismatică s-a instalat ferm în mai

toate marile denominațiuni protestante; cu toate acestea, influența ei este limitată şi cuprinde în mod tipic cam 10-20% dintre preoții sau pastorii şi membrii lor. În anii '60 şi '70, noua tendință carismatică a fost exportată în Europa şi alte regiuni ale globului; în Germania, printre pionieri s-au numărat teologul luteran Arnold Bittlinger şi baptiştii Wilhard Becker şi Siegfried Großmann.

Pe lângă această ramură carismatică „clasică", care şi-a propus să opereze ca o drojdie în Bisericile protestante şi să-i conducă acolo pe oameni la „botezul în Duh", în anii '70 s-a constituit o mişcare cu creştere rapidă de biserici carismatice independente, dintre care unele au rămas autonome, iar altele au format asociații mai largi. Au devenit cunoscute bisericile din asociația Vineyard, conduse de John Wimber, cele din asociația Cuvântul credinței sub conducerea ereticilor Kenneth Hagin şi Kenneth Copeland, precum şi cele din asociația Calvary Chapel conduse de Chuck Smith. Aceste biserici independente, care de cele mai multe ori au fost deschise față de mentalitatea lumii şi care au imitat-o, iar parțial au tolerat şi promovat fără probleme erezii grave, astăzi sunt elementul care predomină în cadrul mişcării carismatice.

O mare influență în răspândirea mişcării carismatice au avut-o şi lucrările „supraconfesionale" care au operat pe tot globul, cum ar fi *Tineri În Misiune*, *Teen Challenge* [David Wilkerson] sau *Full Gospel Businessmen* [Demos Shakarian]. Şi „teleevangheliştii" cu un buget de milioane şi cu un mesaj diluat, senzaționalist au câştigat o mare influență printre carismatici; între ei au dobândit un renume trist Jim Bakker şi Jimmy Swaggart din cauza înşelăciunii şi adulterului; dar nici Oral Roberts, Paul Crouch (TBN) şi Pat Robertson (CBN) n-au scăpat de scandaluri.

Apariția mişcării carismatice înseamnă din punct de vedere spiritual o răspândire a înşelării făcute de falşii învățători şi profeți. O direcție de atac a acestei înşelări a

constat în faptul că drojdia profeției lor false s-a infiltrat în toate denominațiunile clasice. Pe de altă parte, bisericile carismatice independente au fost un mijloc de a se adresa unui mare număr de oameni şi de a-i aduce sub influența duhului fals – atât membrii bisericilor, cât şi necreştinii care căutau să afle adevărul, care proveneau adesea din cadrul New Age şi care au găsit în mişcarea carismatică o religiozitate înrudită. Aceste biserici cresc adesea foarte repede, dar după câtva timp mulți dintre cei ce le frecventează nu mai vin. Ele atrag adeseori tineri din alte adunări creştine şi caută să-i lege de ele cu programe atrăgătoare.

3. Mişcarea carismatică îi cucereşte pe evanghelici

În anii '70 şi '80 ai secolului 20 s-a dezvoltat tot mai puternic o altă tendință, şi anume pătrunderea mişcării carismatice şi în bisericile şi mişcările evanghelice, mai înainte fidele Bibliei. Timp de multe decenii a existat o delimitare clară şi destul de consecventă a grupărilor evanghelice față de ereziile şi darurile false ale mişcării penticostale. Dar, paralel cu apariția unei tendințe carismatice nedogmatice şi atrăgătoare, foarte flexibile şi complexe, în tabăra evanghelică au existat nişte evoluții greşite cu urmări grave.

Cel mai târziu în anii '60 din secolul 20, în unele biserici protestante şi neo-protestante care se declarau fidele Bibliei s-a ajuns la o subminare a fundamentelor spirituale. Pentru aceasta au fost responsabile cu siguranță mai multe cauze: o vestire tot mai superficială, mai umanistă a evangheliei, care n-a mai dus la convertiri; o acomodare crescândă la lume şi o neglijare a sfințeniei personale şi bisericeşti, o înaintare victorioasă a criticii Bibliei. Influența spirituală a culturii pop şi rock, respingerea oricărei autorități şi norme divine, care s-a răspândit în lumea de atunci ca o viitură, a avut efect şi în Biserică: anarhia, pierderea fricii

de Dumnezeu, egocentrismul au fost roadele.

Ca urmare a crescut receptivitatea unor evanghelici de frunte pentru învățăturile și practicile mișcării penticostalo-carismatice. Un rol cheie l-a jucat aici cu siguranță Billy Graham, care a promovat conștient integrarea penticostalilor și carismaticilor în mișcarea evanghelică* și le-a dat și o platformă în „mișcarea de la Lausanne". Și deschiderea pentru lucrătorii, învățăturile și practicile carismatice din organizații evanghelice precum *Operation Mobilisation* (OM) și *Campus Crusade for Christ* [„Alege viața" este filiala din România] au lucrat în această direcție. De asemenea, mișcarea modernă de „creștere a Bisericii" (Willow Creek, Rick Warren) au exercitat aici o influență nefastă, pentru că încorporează în mod necontrolat elemente carismatice în învățăturile și metodele lor.

Evanghelicii din Europa s-au deschis de asemenea tot mai mult pentru mișcarea penticostalo-carismatică. Reprezentanții penticostalilor au jucat un rol tot mai important în Alianța Evanghelică din diferite țări; chiar și în Germania, unde *Declarația de la Berlin* a avut mult timp un efect de frânare, penticostalilor și carismaticilor li s-a urat oficial bun venit. Între timp, niște biserici neo-protestante au luat decizia ca acei credincioși care au respins cu totul mișcarea carismatică să nu mai poată activa ca lucrători în aceste biserici, în timp ce niște învățături carismatice „moderate" sunt salutate și aprobate în mod expres.

De aceste evoluții a fost responsabilă în mare măsură influența „muzicii de laudă" carismatice. Cântările înșelătoare, bazate pe muzică pop și rock, ale carismaticilor au devenit curând îndrăgite și de tinerii din bisericile conservatoare. Și odată cu cântările a venit și o deschidere crescândă pentru învățăturile greșite. Niște erezii carismatice precum „botezul în Duh" și practici nebiblice cum ar fi

* În România, acest rol a fost jucat de pastorul baptist Iosif Țon, care a fondat în 1990 Alianța Evanghelică.

„vorbirea în limbi“ carismatică şi „scoaterea de demoni“ sunt acceptate astăzi pe scară largă şi în biserici evanghelice necarismatice. Colaborarea frățească cu carismaticii din loc, la „întrunirile de rugăciune“ sau la „Pro Christ“, a devenit între timp ceva regulat; s-a renunțat aproape total la separarea biblică luată mai înainte în considerație față de această mişcare eretică.

Marele pericol se află în faptul că ereziile carismatice reprezintă plămădeala sau drojdia de care se vorbeşte în Biblie (cf. Gal.5:7-10; 1.Cor.5:6-8) – o influență spirituală puternică, având ca efecte confuzie, înşelare şi întinare, şi care se răspândeşte tot mai mult cu legitimitate. Prin această „plămădeală“ carismatică s-au schimbat radical în câțiva ani nişte biserici care mai înainte erau fidele Bibliei. Se ajunge la pierderea fricii de Dumnezeu; se renunță la fundamentarea pe Cuvântul lui Dumnezeu şi la învățătura biblică în favoarea unor convingeri mistice orientate spre experiență. Omul se află în punctul central; amestecul ecumenic este brusc încuviințat; toate ereziile posibile „sunt lăsate aşa cum sunt“, fiind posibil să fie preluate cândva.

Influențele vătămătoare ale duhului carismatic au contribuit esențial la faptul că următoarea treaptă în îndepărtarea de la credința biblică, mişcarea postmodernă a Bisericii Emergente (Emerging Church), se poate răspândi fără să stârnească împotrivire. Apostazia de la evanghelia biblică face progrese, dar înspăimântător de mulți evanghelici sunt deja aşa de amețiți, că n-o mai pot recunoaşte ca atare.

4. Încercare de evaluare spirituală

În încheierea acestei secțiuni vrem să încercăm să schițăm o evaluare sintetizată pe bază biblico-spirituală a mişcării penticostale, ca şi a mişcării carismatice ieşită din ea. Lucrul acesta este important, căci mulți observatori evanghelici, ba chiar nenumărați responsabili din cercuri con-

servatoare, fidele Bibliei au dificultăți în a-şi face o judecată clară şi fundamentată. Făcând aceasta, nu vrem să ne facem vinovați de păcătuire împotriva poruncii „nu judecați".

Totuşi, o evaluare spirituală care arată clar daunele şi rădăcinile greşite ale acestei mişcări nu este o „judecată" lipsită de spirit autocritic pe care o interzice Domnul. Nu se pune problema să-i judecăm sau să-i privim cu dispreț pe cei ce fac parte din aceste mişcări. Cu atât mai puțin eu, care am mers cândva pe aceeaşi cale greşită! Cu toate acestea, adevărata iubire nu poate să țină sub tăcere adevărul întemeiat biblic sau să ascundă pericolul de înşelare. Este iubire a spune clar lucrurilor pe nume, pentru ca mulți să fie avertizați să nu se lase ademeniți de această înşelare, şi pentru ca alții, care se află deja în ea, să iasă afară.

Trăsăturile spiritiste ale noii mişcări

Duhul de rătăcire care a fost revărsat în 1901/1906 a fost caracterizat de la bun început de efecte cu un caracter clar spiritist, demonic. S-a ajuns la stări de extaz, tremurături, clătinare, căderi în masă pe spate şi urlete; oamenii se tăvăleau pe duşumea şi se purtau ca animalele; vorbeau în transă şi dădeau „mesaje profetice" confuze şi nebiblice. Vorbirea în limbi era de regulă un bâiguit extatic, care a fost adesea interpret ca „prezicere". De la bun început s-a ajuns la dezbinări şi la o mare confuzie; de exemplu, Parham a condamnat aspru „trezirea din strada Azusa" şi a văzut în ea lucrarea demonilor, fără să-şi dea seama că el însuşi a fost înşelat de aceleaşi duhuri.

Duhul de înşelăciune, care a fost transmis prin „botezul în Duh", a avut şi are ceva înşelător şi contradictoriu în mesajele şi efectele lui. Nu vom constata niciodată aşa ceva la adevăratul Duh Sfânt, care este pur, sfânt, adevărat şi lucrează în armonie cu Cuvântul Scripturii interpretat de El. Duhul fals al mişcării penticostale a expus vederii o

fațadă impresionantă de evlavie: aparentă umilință și sfințenie, o aparent profundă foame după Dumnezeu, după lucrări puternice ale Duhului, aparentă pocăință și iubire profundă pentru Isus (comparabilă cu misticii catolici, care sunt supuși unor rătăciri demonice asemănătoare).

Pe de altă parte, duhul de înșelăciune a avut ca efect mândrie și incorigibilitate, eroarea de a sta sub inspirația directă a lui Dumnezeu și de aceea a fi infailibil. Adepții săi au auzit voci și au avut viziuni, care au fost parțial pline de confuzie, parțial fericind și ducând la înălțimi religioase. Duhul de rătăcire le-a furat adesea oamenilor siguranța salvării și a provocat multiple depresii și stări psihotice.

Au apărut efecte supranaturale, cum ar fi dezvăluirea vizionară a celor ascunse (și păcat ascuns), semne luminoase și apariții angelice, efecte fascinante, vindecări miraculoase, vorbire în limbi. Duhul a dus adesea la extaz, în care conștiința, voința și rațiunea omului sunt deconectate în mare măsură, și omul se cufundă direct în lumea duhurilor. Legat de acestea era controlul omului atins de forțele duhurilor, care cu voia lor, și parțial contra voii lor au produs simptomele spiritiste menționate mai sus (tremur, cădere pe spate, transă, etc.) (vezi dimpotrivă efectele adevăratului Duh Sfânt (2.Cor.3:17; Gal.5:22; 2.Tim.1:7; 1.Cor.14:32-33; 1.Pt.5:8; 1.Tes.5:6-9).

Pe de o parte duhurile falșilor profeți au rostit multe afirmații adevărate, au citat versete biblice, au adus un adevăr și o înțelepciune aparent spirituală, au lăsat impresia unei evlavii profunde, fascinante și a unei priceperi spirituale – din nou comparabile cu misticii catolici. Pe de altă parte găsim de la bun început profeții false, preziceri care nu s-au împlinit, promisiuni ale duhurilor privind aptitudini înalte și binecuvântări speciale, care au rămas neîmplinite, ca și multe afirmații aflate în opoziție directă cu Sfânta Scriptură.

Duhul de înșelăciune a imitat în unele privințe efecte

autentice ale Duhului, care nu pot fi explicate doar printr-o acțiune demonică datorată unui duh rău. Lucrul acesta nu s-a schimbat până azi și conduce la faptul că mulți credincioși lipsiți de putere și luciditate iau acest duh drept Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și i se deschid, spre paguba lor, în timp ce pe de altă parte niște credincioși maturi, întăriți biblic și sănătoși în credință, au fost scârbiți de acest duh și și-au dat seama după un timp de natura lui demonică, înșelătoare.

Trebuie să ne dea de gândit faptul că acest duh de înșelare din vremea sfârșitului a venit mai întâi la niște oameni care erau adepții unor învățături extreme nebiblice privind sfințenia, mai ales erezia „inimii curate", respectiv a „sfințeniei depline", o trăire mistică, care ar trebui chipurile să dezrădăcineze orice păcat și dorință păcătoasă din creștinătate. Asemenea învățături înseamnă după 1.Ioan 1:8,10 că omul se înșală singur și-L face mincinos pe Dumnezeu! Dumnezeu a permis ca să fie revărsat un duh înșelător (cf. Is.29:9-11; 2.Cr.18:22; Is.19:14), a fost o judecată a casei lui Dumnezeu, a unora care s-au alipit de minciună și de autoînșelare, în loc să se țină ferm și lucid de Cuvântul lui Dumnezeu în adevăr.

Falsa revărsare a duhului – un semn al vremii sfârșitului care se apropie de final

Odată cu secolul 19, timpul dăruit de Dumnezeu pentru mari mișcări autentice de trezire a ajuns la capăt. Spre sfârșitul secolului 19, diferite erezii și secte înșelătoare au câștigat tot mai multă influență în creștinătatea căzută în mare măsură de la credința biblică, printre care Martorii lui Iehova, adventiștii și mormonii. Primele apariții ale unui duh înșelător, fals profetic s-au putut observa încă în secolul 19, mai întâi de toate la irvingienii din Anglia, care sunt considerați de reprezentanții mișcării penticostale pe drept niște precursori cu aceeași gândire, și din a căror mișcare

a rezultat secta „nou-apostolică“.

Pentru ultima perioadă de timp înaintea revenirii lui Isus Cristos, Domnul Însuşi a anunţat că vor exista mulţi profeţi falşi care vor încerca prin semne şi minuni mari să-i înşele şi pe cei aleşi (Mt.24:4-5,11-12,24-25). Această mişcare profetică avea să fie caracterizată de preziceri, exorcizări şi mari semne miraculoasre, făcute toate în numele lui Isus Cristos, şi anume de către servitorii lui Satan, care se vor da drept credincioşi autentici (Mt.7:15,22-23). Aceste avertizări sunt confirmate şi aprofundate în epistolele apostolice.

Toate aceste lucruri trebuiau să se împlinească. Ele începuseră deja să se împlinească parţial în secolele postapostolice, în care din Biserica Primară apostolică a luat fiinţă Biserica Catolică, dar deplina dezvoltare a acestei înşelări trebuia să fie în perioada care să preceadă de puţin revenirea Domnului, pentru că toate aceste evoluţii au caracterul unor „dureri ale facerii“ (Mt.24:8), şi aceste dureri trebuie să se producă tot mai des şi mai puternic.

Prin urmare, izbucnirea cu putere a unui duh fals profetic înşelător la începutul secolului 20, văzută ulterior, nici nu mai pare complet surprinzătoare; credincioşii fideli Bibliei de pe timpul acela au fost totuşi la început adesea surprinşi şi confuzi. Şi este şi logic că această mişcare înşelătoare trebuia să se răspândească în cadrul evoluţiilor temporale prezise în Biblie. Aceasta s-a întâmplat, aşa cum au observat chiar ideologii lor, în diferite „valuri“, dintre care mişcarea penticostală clasică îl reprezintă numai pe cel dintâi.

Minimalizarea de astăzi a înşelării carismatice

Cei mai mulţi responsabili de astăzi din tabăra evanghelică se eschivează din păcate de la o cerecetare biblică a duhurilor, fapt care ni se dă totuşi în mod expres ca însărcinare în 1.Ioan 4:1. Pentru toţi observatorii lucizi, înteme-

iați pe Biblie, ca și pentru toți cei ce cunosc din proprie experiență dureroasă stările spirituale din această mișcare, este foarte vădit că această mișcare e influențată și condusă de o lucrare supranaturală a duhurilor întunericului.

Este imposibil să se interpreteze viziunile, prezicerea și revelațiile profetice, fenomenele în masă precum „căderea pe spate", „râsul sfânt" doar în mod umano-psihologic. Dacă aceste lucruri nu provin de la Duhul Sfânt – lucru evident în fața contradicțiilor cu mărturia biblică privind Duhul lui Dumnezeu și lucrarea Sa –, atunci trebuie să provină de la un duh înșelător al întunericului, așa cum au dovedit cei care au întocmit *Declarația de la Berlin*. Ori este vorba la profeții acestei mișcări de profeți autentici, care anunță prin Duhul Sfânt revelații din partea lui Dumnezeu, ori de profeți falși, care anunță printr-un duh înșelător profeții mincinoase și preziceri false.

Cea dintâi variantă este imposibilă,

1. pentru că multe profeții contrazic afirmațiile și învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce în cazul unei adevărate revelații a Duhului nu ar fi niciodată cazul; Duhul autentic al lui Dumnezeu acționează potrivit liniilor pe care El Însuși le-a revelat în Cuvântul lui Dumnezeu;

2. pentru că multe profeții, în care sunt prezise lucruri ascunse sau viitoare, nu corespund, respectiv nu se împlinesc, ceea ce este imposibil ca principiu adevăraților profeți (cf. Dt.18:20-22);

3. pentru că mesajele profeților sunt legate de semne miraculoase și lucrări pline de putere care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea nici mesajele și întreaga mișcare nu poate fi autentică (cf. Mt.7:22-23);

4. pentru că adevărații profeți au fost cu toții bărbați sfinți ai lui Dumnezeu, în timp ce în cazul celor falși, în foarte multe cazuri s-a văzut că erau implicați în cele mai mari păcate de adulter și alte păcate scârboase, în timp ce pretind că prin acel duh înșelător au cele mai mărețe și

sfinte viziuni cereşti.

Astăzi este ca odinioară pe timpul *Declarației de la Berlin:* Roadele pe care le produce acest duh al mişcării penticostalo-carismatice dovedesc limpede la o examinare biblică lucidă că este un duh demonic de rătăcire. Astăzi, ca odinioară, acest duh abate atenția de la Domnul Isus şi de la ispăşirea Sa perfectă, răspândeşte o evlavie falsă care produce confuzie şi un sentiment ca de beție, prezice minciuni şi revelează învățături greşite în Numele lui Isus Cristos, face semne miraculoase înşelătoare, îşi determină adepții să necinstească numele Domnului Isus Cristos printr-o comportare desfrânată şi necurată, dezbină biserici şi dezechilibrează credința a nenumărate victime.

În fața estimărilor neclare ale conducătorilor evanghelici de azi trebuie să ne aducem din nou aminte de Biblie: După învățătura clară a Bibliei, toți falşii profeți, falşii învățători, apostoli şi păstori nu sunt născuți din nou; ei nu sunt „dragii noştri fraţi şi surori", ci lupi în haine de oaie care sfâşie turma (Mt.7:15; Fap.20:29). Ei sunt servitori ai lui Satan, care se deghizează în servitori ai dreptitudinii [conformării cu standardul divin], aşa cum se deghizează Satan în mişcarea penticostalo-carismatică ca înger de lumină (2.Cor.11:13-15), pentru ca prin falşi profeți şi false semne miraculoase să-i înşele pe cei aleşi (Mt.24:24).

Falşii profeți şi învățători nu sunt partenerii noştri de legământ, cu care putem „colabora plini de încredere şi frățeşte în pofida unor anumite diferențe". *„Dacă vine cineva la voi şi nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă şi să nu-i ziceți: ‚Bun venit!' Căci cine-i zice: ‚Bun venit!' se face părtaş faptelor lui rele"* (2.Io.10-11).

Trebuie totuşi să admitem că unii adepți ai acestei mişcări sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu născuți din nou. Nu trebuie să condamnăm asemenea oameni, ci să-i întâmpinăm cu iubire. Această iubire include firește faptul că-i avertizăm clar cu privire la puterea de înşelare căreia

i s-au deschis. Pe nişte oameni născuţi din nou care se alătură unor învăţături greşite trebuie să-i tratăm ca fraţi în Domnul care se află efectiv sub disciplina bisericească, pentru că s-au rătăcit şi au căzut în păcat – şi legarea de învăţături greşite şi duhuri rele este în aceeaşi măsură păcat ca şi delictele morale (cf. Ti.3:10-11!)

Nu putem să avem cu ei o comuniune normală şi nici să-i tolerăm în biserici, pe care altminteri le-ar influenţa aşa cum acţionează drojdia în aluat. Totodată, în faţa falsei evanghelii predicate pe scară largă în cercurile carismatice, trebuie să pornim de la faptul că marea majoritate a adepţilor acestei mişcări nu este născută din nou, ci e pierdută prin înşelarea cu faţă pioasă făcută de Satan, dacă nu apucă să se pocăiască.

Este nevoie de separare şi de carismaticii „moderaţi"

Pentru mulţi credincioşi, aşa-numitul „carismatism moderat" aduce în discuţie anumite probleme. Ei simt că practicile carismatice extreme nu provin din partea lui Dumnezeu, dar la penticostalii şi carismatici moderaţi nu pot vedea asemenea lucruri rele; adesea se aude: „Sunt nişte fraţi aşa de scumpi; văd la ei rodul Duhului; de ce să nu am comuniune cu ei?"

În fapt, în cercurile moderate există adesea mai mulţi copii adevăraţi ai lui Dumnezeu. Adunările, ca şi viaţa personală, nu sunt marcate atât de puternic de efectele duhului de rătăcire; vorbirea în limbi, prezicerile şi minunile nu prea apar în public. Mulţi penticostali şi carismatici „moderaţi" par să gândească şi să trăiască foarte asemănător cu creştinii fideli Bibliei, iar dacă sunt autentici, prezintă unele roade autentice ale Duhului Sfânt.

Cu toate acestea, şi penticostalii şi carismaticii „moderaţi" sunt periculoşi, ba încă într-un sens deosebit de periculoşi; ei joacă un rol important în strategia diavolului de înşelare a Bisericii. Duşmanul îi foloseşte – desigur, fără ca

ei să fie conştienți de lucrul acesta – ca momeală, pentru a ascunde adevăratul caracter al duhului de rătăcire al mişcării şi pentru a-i înşela pe alți credincioşi.

Duhul de înşelare se reține în cercuri moderate de la acțiuni masive nebiblice, astfel încât nişte creştini evanghelici să capete mai uşor încredere şi să li se deschidă. Totuşi, învățătura şi practica greşită a „botezului în Duh“ este păstrată în aceste cercuri, şi astfel anumiți creştini de acolo ajung mult mai uşor sub influența duhului de rătăcire decât printr-o biserică extremistă. Dacă au primit odată duhul fals, atunci nu ştie nimeni încotro va mâna acesta persoana infectată. Aşa cum arată experiența, mulți carismatici încep într-un cerc „inofensiv“, „moderat“, dar sfârşesc adesea într-o biserică extremistă.

Nu avem voie să judecăm omeneşte aceste chestiuni, ci trebuie să le evaluăm spiritualiceşte pe baza învățăturii Sfintei Scripturi. O învățătură foarte importantă şi fundamentală a Noului Testament în aceste chestiuni este principiul plămădelii [drojdiei]. Referitor la învățăturile greşite din Biserică se constată ca şi cu privire la păcatul moral: *„Puțină [plămădeală] dospeşte tot [aluatul]“* (Gal.5:9; cf. Mt.16:12; 13:33).

Şi cu privire la învățătura greşită este valabil ce spune Scriptura în principiu despre relația noastră cu plămădeala: *„Nu vă lăudați bine. Nu ştiți că puțină [plămădeală] dospeşte tot [aluatul]? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți un [aluat] nou, cum şi sunteți, fără [plămădeală]; căci Cristos, Paştele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimele curăției şi adevărului“* (1.Cor.5:6-8).

Atât învățătura greşită privind „botezul în Duh“, cât şi alte învățături greşite ale acestei mişcări reprezintă, din punct de vedere spiritual, plămădeala [drojdia]. Adepții duhului fals au cu toții, „extremişti“ sau „moderați“, comu-

niune cu demonii prin duhul fals primit cu ocazia „botezului în Duh“ (1.Cor.10:20). Ei aud un alt duh şi un alt Isus, care li se revelează prin duhul fals. Ei vorbesc şi în limbi, chiar dacă „doar“ acasă pentru sine. Dar, în felul acesta, din punct de vedere spiritual, se întinează şi îi întinează şi pe alţii!

Pentru a proteja Biserica de efectele înşelătoare, vătămătoare ale plămădelii, este de ajutor numai separarea clară şi strictă (cf. principiul din 2.Cor.6:14–7:1; Rom.16:17; 1.Tim.6:5; Ti.3:10). Aici, consecvenţa e foarte importantă, căci potrivit învăţăturii Scripturii este de-ajuns doar puţină plămădeală pe care s-o tolerez în aluatul curat al Bisericii, pentru ca la sfârşit întregul aluat să fie dospit.

De aceea, duhul demonic de rătăcire al mişcării penticostalo-carismatice ia cele mai diferite deghizări, printre care şi cea moderată, ce acţionează foarte inofensiv, pentru că pe duşman îl interesează ca în vremea sfârşitului să-i atragă în înşelarea finală şi pe puţinii credincioşi încă fideli Bibliei, să-i întineze şi să-i zăpăcească printr-o deschidere pentru duhul mişcării penticostale. Unealta cea mai rafinată pentru atingerea acestui scop este, trebuie s-o constatăm încă o dată, cântările carismatice, care sunt inspirate din duhul înşelător şi care ajută la strecurarea pe furiş şi în cercuri lucide a falselor învăţături şi înainte de toate a falsei evlavii extatice a acestei mişcări.

Mulţi conducători altminteri serioşi şi fideli Bibliei nu văd acest pericol; ei au o atitudine greşită de toleranţă şi minimalizare a efectului lor faţă de aceste cântări. Şi o parte din literatura penticostală este recomandată şi răspândită tot mereu de tabăra fidelă Bibliei, nerecunoscându-se potenţialul de înşelare al acestor publicaţii scrise de oameni induşi în eroare.

Astăzi avem nevoie de o separare hotărâtă şi de o urmare fidelă a Domnului!

Este o evoluție foarte regretabilă faptul că astăzi chiar şi nişte predicatori şi santinele din rândurile credincioşilor fideli Bibliei duc lipsă de consecvență şi hotărâre biblică în delimitarea față de mişcarea penticostalo-carismatică.

Adesea, ei se delimitează numai față de fenomenele extremiste, în timp ce adoptă o atitudine deschisă, minimalizatoare, față de „carismatismul moderat". Ei vorbesc poate despre „învățături nebiblice" şi de „evlavie nesănătoasă", dar omit să avertizeze limpede faptul că această mişcare este îmboldită şi condusă de un duh de rătăcire. Santinelele şi învățătorii Bisericii lui Isus Cristos sunt datori mai ales astăzi să depună această mărturie clară cu privire la mişcarea penticostalo-carismatică.

Cei care au întocmit *Declarația de la Berlin* au scos în evidență fără compromis adevărul, aşa că credincioşii de atunci au fost feriți de rătăcire. Astăzi, mulți sunt înclinați – chiar dacă pot să creadă cuvintele *Declarației de la Berlin* – să stigmatizeze doar excesele şi să exercite altminteri o „dragoste" şi o „toleranță" nebiblică. Dar aceasta nu este dragoste autentică, cum a observat cineva: „Îndurarea față de lupi este neîndurare față de oi!"

Această înclinație spre o evaluare neclară se arată şi atunci când se vorbeşte despre „punctele forte şi punctele slabe" ale mişcării carismatice – dar o mişcare de înşelare nu are niciun „punct forte", nu are nimic bun de la care să putem învăța! Chiar şi aparentele „lucruri pozitive", cum ar fi zelul la rugăciune sau angajamentul pentru cauza carismatică, sunt alterate, corupte prin duhul de rătăcire şi prin învățăturile greşite. Nu putem spune nici că Martorii lui Iehova ar avea „zel evanghelistic", întrucât răspândesc o evanghelie falsă aducătoare de pierzare.

Adesea se aude cam aşa: „Să nu arunci copilul împreună cu apa din lighean!" Dar în cazul mişcării de înşelare nu

este prezent niciun copil în lighean! Un asemenea fel de a privi pur omenesc, chipurile „echilibrat“, nu e după învățătura Bibliei, ci voalează acțiunea duhului de înşelare şi îi uşurează lucrarea, mai ales că o asemenea argumentație este adesea legată de faptul că frații, care avertizează încă limpede cu privire la această mişcare, sunt prezentați ca „lipsiți de iubire“ şi „extremişti“.

Seriozitatea sfântă, curajul şi claritatea autorilor *Declarației de la Berlin*, care au avertizat Biserica lui Isus Cristos cu privire la un val de înşelare demonică şi au chemat la îndreptare, lipsesc deseori din păcate astăzi. Să ne rugăm ca Dumnezeu să facă conştienți încă mulți păstori de responsabilitatea lor ca santinele, astfel încât zidurile şi porțile Ierusalimului să fie închise în fața duhurilor înşelătoare care se infiltrează!

Trăim azi într-o vreme de lupte serioase şi intense. Forțele întunericului încearcă cu toate mijloacele să înşele Biserica în această ultimă perioadă a istoriei, s-o submineze şi să-i facă mărturia fără putere. Duhul de rătăcire din mişcarea penticostalo-carismatică este pentru aceasta un instrument deosebit de eficient, mai ales pentru inducerea în eroare a tineretului. Astăzi este mai important ca oricând să rezistăm cu hotărâre, protejați de armura completă a lui Dumnezeu, să predicăm hotărâți învățătura sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu şi să-i întărim pe credincioşi în luptă pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna.

5. Biserica fidelă Bibliei în dispută cu înşelările din vremea sfârşitului

Dacă cercetăm şi examinăm apariția şi răspândirea mişcării penticostalo-carismatice, învățăturile şi practicile ei pe baza Bibliei, atunci trebuie să recunoaştem că cele mai serioase avertizări ale Sfintei Scripturi privind înşelarea din Biserică sunt pe deplin justificate. Da, trăim într-o

vreme foarte serioasă, provocatoare, în care se împlineşte în toate domeniile Cuvântul profetic al lui Dumnezeu privind zilele de pe urmă, timpul sfârşitului înainte de revenirea Domnului nostru.

Acestea sunt zile de încercări şi cernere, aşa cum vedem în mod figurativ în profetul Daniel. De asemenea, experimentăm astăzi, ca rămăşiţa fidelă a evreilor în viitor, o purificare în timpul sfârşitului. *„Chiar şi din cei înţelepţi, mulţi vor cădea, ca să fie încercaţi, curăţaţi şi albiţi, până la vremea sfârşitului, căci sfârşitul nu va fi decât la vremea hotărâtă"* (Dan.11:35; cf. Dan.12:10). Dumnezeu permite ca falşii profeţi şi semnele miraculoase să aibă tot mai mulţi adepţi, iar forţele spirituale ale înşelării să fascineze mulţi oameni şi să-i ducă pe o cale greşită (2.Tes.2:9-12).

Mulţi nu mai suportă învăţătura sănătoasă, cuvântul despre cruce. Ei cer scamatori şi predicatori fluşturatici, care le spun istorii frumoase (2.Tim.4:3-4), o poveste mişcătoare despre Dumnezeul prietenos cu oamenii, care acceptă totul şi cu care ei pot să trăiască înainte cum vor, şi în plus primesc în dar puteri şi viziuni supranaturale, sănătate şi succes. Toate acestea sunt garnisite cu trăiri extatice, cântări care atrag simţurile, puterea de a face minuni – o stare de bine pentru iubirea de sine şi raportarea la eul propriu în care trăieşte omul (2.Tim.3:1-5).

În asemenea vremuri este greu să înoţi contra curentului. Se cere seriozitate, teamă de Dumnezeu, claritate în credinţă, o orientare simplă după Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, fără să ne facem probleme, fără compromisuri şi concesii josnice. Fără sfinţenie biblică şi fără să-L urmăm pe Cristos cu seriozitate nu avem puterea de a rezista vârtejului de evenimente din timpul sfârşitului. Dar fidelul nostru Domn Isus Cristos vrea să ne dea tot ce avem nevoie. El este cu aceia puţini care vor încă să-L urmeze cu fidelitate. El îi întăreşte şi îi mângâie pe ai Săi, îi hrăneşte şi îi călăuzeşte prin Cuvântul Său.

Orientarea credinței și a întregii vieți după Cuvântul etern al lui Dumnezeu, după învățătura sănătoasă a apostolilor este absolut decisivă dacă vrem să supraviețuim pe plan spiritual în aceste timpuri grele de înșelare și decădere în Biserică. Ar trebui să aspirăm să studiem temeinic Biblia și de asemenea să ne trăim viața pe cât se poate după ceea ce am cunoscut. Tocmai în fața amețirii și lipsei generale de luciditate avem nevoie de disciplină și vigilență, luciditate și ascultare. Cercetarea și transmiterea învățăturii sănătoase din epistolele apostolice ar trebui să fie un important centru de greutate pentru viața noastră spirituală personală, ca și pentru viața noastră de biserică.

Pentru Biserica lui Isus Cristos, acest timp este o provocare specială de fidelitate față de Domnul și față de Cuvântul Său. Ea poate să le arate clar drumul numai dacă se separă consecvent de influențele înșelătoare ale mișcării penticostalo-carismatice (2.Cor.6:14-18; Rom.16:17-18; Ti.3: 10-11; 1.Tim.6:3-5) și pune în prim plan învățătura biblică sănătoasă în predicare și învățătură. Timpurile sunt grele, dar Biserica va învinge uitându-se la Domnul. El a făcut o mare promisiune micii cete de credincioși fideli din timpul sfârșitului:

„Știu faptele tale: iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa" (Ap.3:8-11).

De aceea, să prindem curaj și s-o luăm pe o cale clară, fidelă Bibliei, pe străvechea cale îngustă despre care a vorbit Domnul nostru – chiar dacă mulți alții merg pe înșelă-

toarea cale latã, conduşi de falşii profeţi şi învãţãtori, despre care ne avertizează Cuvântul. Să ne rugăm pentru aceşti oameni şi să le depunem mărturie în iubire, pentru ca unii dintre ei să se trezească şi să fie câştigaţi pentru calea fidelităţii.

„Preaiubiţilor, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obşte, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptaţi pentru credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scrişi de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioşi, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, şi tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân şi Domn Isus Cristos“ (Iu.3-4).

„Voi deci, preaiubiţilor, ştiind mai dinainte aceste lucruri, păziţi-vă ca nu cumva să vă lăsaţi târâţi de rătăcirea acestor nelegiuiţi şi să vă pierdeţi tăria, ci creşteţi în harul şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos. A Lui să fie slava, acum şi în ziua veşniciei. Amin“ (2.Pt.3:17-18).

Anexă

Bibliografie selectivă

Aici sunt date şi caracterizate pe scurt doar surse deosebit de importante şi utile de informaţii şi evaluare biblică. O bibliografie mai extinsă se află în cartea mea *Die Charismatische Bewegung im Licht der Bibel* (Mişcarea carismatică în lumina Bibliei).

Bühne, Wolfgang: *Die Propheten kommen*!, CLV (trad. rom. *Vin profeţii!*, Ed. Agape)

Bühne, Wolfgang: *Dritte Welle... gesunder Aufbruch?* CLV, 1991

Bühne, Wolfgang: *Spiel mit dem Feuer*, CLV, 1991 (trad. rom. *Jocul cu focul*, Ed. Agape)

Dallmeyer, Heinrich: *Die Zungenbewegung, Ein Beitrag zu ihrer Geschichte und zur Kennzeichnung ihres Geistes*, Pflugverlag, 1989

Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements (ed. S.M. Burgess, G.B. McGee, P.H. Alexander), Zondervan, Grand Rapids MI, a 7-a ediţie 1995

Ebertshäuser, Rudolf: *Aufbruch in ein neues Christsein? Emerging Church – Der Irrweg der postmodernen Evangelikalen*, CLKV, 2008

Ebertshäuser, Rudolf: *Die charismatische Bewegung im Licht der Bibel*, CLV, a 3-a ediţie 2003

Ebertshäuser, Rudolf: *Fremdes Feuer im Heiligtum Gottes. Der charismatische „Lobpreis" aus biblischer Sicht*, Betanien Verlag, a 2-a ediţie 2005

Ebertshäuser, Rudolf: *100 Jahre Pfingstbewegung: Die Berliner Erklärung ist immer noch aktuell*, Leonberg, a 2-a ediţie 2010

Fleisch, Paul: *Die Pfingstbewegung in Deutschland. Ihr Wesen und ihre Geschichte in fünfzig Jahren*.

Haarbeck, Hermann: *Flugfeuer fremden Geistes*. Gnadauer Verlag 1986

Holthaus, Stephan: *Die Berliner Erklärung Vorgeschichte und Zustandekommen. Text der Erklärung*. Hammerbrücke, 2006

Holzhauer, Rudi: *Daß euch niemand verführe... Persönliche Erfahrungen mit der Charismatischem Bewegung*, Wuppertal, a 5-a ediţie 1989

Kotsch, Michael: *Die Charismatische Bewegung*, Lichtzeichen Verlag, 2008

Liebi, Roger: *Sprachreden oder Zungenreden?* CLV, 2006

Lucarini, Dan: *Worship bis zum Abwinken. Bekenntnisse eines ehemaligen Lobpreisleiters*. Betanien Verlag, 2002

Mayhue, Richard: *Dein Glaube hat dich geheilt*, CLV, 1999.

MacArthur, John: *Charismatic Chaos*, Zondervan, 1992

McConnell, D.R.: *Ein anderes Evangelium? Eine historische und biblische Analyse der modernen Glaubensbewegung*, Hamburg, 1990

Peters, Benedikt: *Sollte Gott etwas unmöglich sein? Zeichen und Wunder in der Bibel*. Schwengeler Verlag, 1993
Synan, Vinson: *The Holiness-Pentecostal Movement in the United States*. Eerdmans, 1992
Unger, Merril F.: *New Testament Teaching on Tongues*, Kregel, a 8-a ediție 1987
Unger, Merril F.: *The Baptism and Gifts of the Holy Spirit*, Moody Bible Institut, Chicago, 1974
Wagner, Rainer: *Auf der Suche nach Erweckung. Geistliche Entwicklungen verstehen – 100 Jahre Berliner Erklärung (1909-2009)*, Dillenburg, 2009
Whitcomb, John: *Does God Want Christians to Perform Miracles Today?* Internet: http://sermons.logos.com/submissions/30277-Are-Miraculous-Gifts-for-Todax-§content=/submissions/30277.